

♈ ♉ ♊ ♋ ♌ ♍ ♎ ♏ ♐ ♑ ♒ ♓

МОЖИЧЕ НА ЗОДИАКА

Танцувашката
красавица

Кати
Хонкинс

Издателска къща „Хермес“

КАТИ ХОПКИНС ТАНЦУВАЩАТА КРАЛИЦА

Превод: Нина Руева

chitanka.info

Обръщали ли сте се в трудни моменти за съвет към вашия хороскоп? Не? Сега е моментът да го направите. Чрез героините на Кати Хопкинс, всяка от които е представителка на различна зодия, ще откриете как с помощта на звездите и... с повече смелост и упоритост може да решите проблемите си.

Марша е зодия Овен. Тя е избрана на кастинг да изиграе ролята на Ледената кралица в новата училищна пиеса. За лош късмет, още преди да започнат репетициите, Марша пада и си счупва ръката. Когато ѝ се налага да прекара три дни в болницата, тя не е на себе си от яд, докато не си дава сметка, че не всички пациенти са късметлии като нея. С присъщата за зодията ѝ непоколебимост Марша решава да организира събирането на един милион лири, с които да се построи занимателен център за деца в болницата.

ПЪРВА ГЛАВА

ПРИЧЕСКА ЗА ЧУДО И ПРИКАЗ

— Наистина ли ще го направиш? — попита Лоис, след като мама най-после излезе до супермаркета и двете с приятелката ми останахме сами в къщата. Кимнах и проследих с поглед мама от прозореца в коридора. Тя разпъна чадъра си под октомврийския дъжд, затвори портата, влезе в колата и потегли.

— Да действаме — подканих Лоис. — Остават само три часа до прослушването.

Тя козирува и изтича след мен в банята. Заклучих вратата отвътре, в случай че мама решише да се върне за нещо.

Извадих гумените ръкавици и обезцветителя за коса, които от няколко дни криех в найлонов плик в раницата си.

— Ето, дръж ги, докато си намокря косата. И не се тревожи. Обадох се на мамината фризьорка, която ми даде съвсем точни инструкции. Първо трябва да обезцветя косата си, за което може да се наложат няколко нанасяния. После слагам боята и готово — резултатът е бяла коса.

— Но, Марша, имаш разкошна червена коса — възрази Лоис. — Ами ако стане зелена или нещо такова?

— Ще го преживея — засмях се. — Напоследък зеленото е на мода.

— Нямах това предвид, щурачке. А баща ти къде е? Какво ще правим, ако се появи?

— Спокойно, Лоис. Играе ръग्би, както всяка събота сутрин, а сестрите ми излязоха с приятелки. Всичко ще е наред. Повярвай ми. Косата ми няма да стане зелена, а бяла.

В огледалото вляво от мен забелязах, че Лоис ме гледа с безпокойство. Бяхме интересна двойка — тя, с дългата си, права руса коса, и аз, с червените си, дълги до раменете къдрици, придаващи ми непокорен вид. Приличах на палава хлапачка с нахална физиономия, застанала до тази принцеса с мечтателни очи.

— Червената коса не е подходяща за ролята, а аз трябва да получа тази роля.

Лоис въздъхна и седна на ръба на ваната. Знаеше от опит, че е по-добре да не спори с мен, щом съм си наумила нещо, а в случая бях решила, че непременно ще изиграя ролята на Ледената кралица в училищната пиеса.

— Толкова ли е важно да си с бяла коса? — недоумяваше тя.

— Да не падаш от луната? Когато един актьор се отнася сериозно към ролята си, трябва да се вживее в нея, да вникне в тайната си същност, да извади наяве предишните си преживявания, за да я изиграе достоверно. Това е специален метод в актьорството.

— Какви са предишните ти преживявания като Ледена кралица?

— Хмм. Май нямам такива, обаче... мога да си представя какво би било да си Ледена кралица. Предполагам, че е почти същото.

— Значи боядисването на косата е част от този специален метод?

— Напълно. Както в случаите, когато актьорите напълняват или отслабват за дадена роля. Опитвам се да се превъплътя в героинята си, а не просто да играя. Тя трябва да стане част от мен.

Лоис въздъхна.

— Но ти всъщност само ще трябва да танцуваш — засмя се и добави: — За да привлечеш Оливър Блейк...

— Дръж ме да не падна — прекъснах я. Една от нас винаги казваше това, щом другата споменеше името на Оливър. Той е красавецът на училището и е сладур и половина.

— ... в обятията си — продължи Лоис. — Всъщност точно затова искаш ролята, нали?

— Само отчасти — признах. Наистина бях влюбена в Оливър, но това се отнасяше и за всички момичета в училище. А и знаех, че не би ми обърнал внимание — бях едва в седми клас. — Ако участвам в пиесата, ще имам извинение да се мотая с театралната група и — да, права си — с Оливър, дръж ме...

— ... да не падна — казахме в хор и продължих: — И то без да се налага да се самоубивам или да уча един куп реплики. Знаеш колко лесно ми омръзва. — (По-точно беше да се каже, че съм непостоянна, по думите на майка ми.)

— За разлика от някои от нас — изтъкна Лоис, която се бореше за една роля с ужасно много реплики и цяла седмица беше заета с

наизустяването на почти цялата пиеса. — Не разбирам. Преди никога не си се вълнувала от училищните представления.

— Да, но това беше, преди да осъзная, че искам да се пробвам в развлекателния бизнес.

Приятелката ми ме изгледа насмешливо.

— Мислех, че искаш да станеш олимпийска гимнастичка.

— Това беше миналата седмица.

— Не, миналата седмица искаше да си шампионка по тенис.

— Грешеш. Това беше по-миналата седмица. Момичетата често променят решенията си, не е ли вярно? Всъщност точно сега сме във възрастта, когато трябва да опитваме различни неща — учителите ни го повтарят непрекъснато. Така че тази седмица съм напълно убедена, че искам да играя на театрална сцена.

Имаше обаче още една причина, поради която желях ролята. В училище се говореше, че на представлението ще присъстват родителите на Оливър — господин и госпожа Блейк. Но най-вече ме интересуваше господин Блейк. Всички знаеха кой е той. Майкъл Блейк, агент на звездите. Беше „господин Шоубизнес“ и имаше властта да създава или съсипва кариери. Като чух, че ще идва на пиесата, веднага реших да участвам. Тази стъпка би могла да ми осигури трамплин към един напълно нов живот. Живот на блясък и слава. Оливър вече беше знаменитост. Бе участвал като статист в три коледни суперпродукции, като в едната даже имаше една реплика. Така че не ми трябваше много, за да се впусна в това начинание. Родена съм за звезда — всички около мен го казват, не е само мое мнение.

Според инструкциите на Кейти, мамината фризьорка, сега следваше да нанесе боята и да изчакам.

— Петнайсет минути — обявих. — После я издухвам набързо със сешоара и тръгваме.

— Добре. Хайде, докато чакаме, да прегледаме хороскопите си — предложи Лоис. — Може от тях да разберем дали ще получим ролите в пиесата. Снощи попаднах на страхотен сайт. Пусни компютъра и ще ти го покажа.

Напоследък Лоис беше на вълна астрология и предсказване на бъдещето. Според нея интересът ѝ се дължал на зодията ѝ — Водолей, а всички с този знак се интересували от такива неща. Аз много не си

падах по астрология, но ми беше забавно да чета хороскопа си. Особено ако пишеше хубави работи.

— Добра идея — съгласих се. — Да видим какво казват звездите.

Отидохме в стаята ми, където включих лаптопа си и направих място на Лоис да седне пред бюрото до прозореца. Протегнах се и се прозях, след което се тръшнах на леглото и ритнах една тюркоазена възглавничка на пода.

— Боже, искам да се преместим в друга къща. Тук е такава теснотия!

— Много си е добре — възрази Лоис. — Майка ти и баща ти са я превърнали в суперуютно местенце, а стаята ти ми е любима, особено след като я боядиса в бледосиньо. — Знаех, че го казва само от учтивост. Тя живееше в огромна къща в старинен стил, с високи тавани и големи квадратни стаи. Имаха даже две бани — едната с вана, а другата с душ, а кухнята им в задната част преминаваше в оранжерия. Обичах да ходя там, защото беше светло и просторно. А в нашата къща живеехме петима и буквално се тъпчехме. Имахме само една баня, което ме влудяваше, когато трябваше да чакам на опашка (каквато обикновено се образуваше сутрин). Много исках да се преместим, но явно на мама и тате им харесваше да се бутат в малките стаи и обичаха кухничката на първия етаж, която повече приличаше на сервизно помещение в самолет. Лично аз си падах по всичко, което е голямо и хубаво, и един ден целият свят щеше го разбере.

Лоис въведе адреса на сайта.

— Чий хороскоп първо? — попита.

— Моя, моя, моя — настоях. — Нямам търпение да разбера какво пише.

На екрана се появи звездно небе, на чийто фон изскочи бланка с полета, в които трябваше да се попълнят времето, датата и мястото на раждане.

— Родена съм тук — започнах. — На втори април, в седем и петнайсет сутринта. Помня, защото мама все се оплаква, че съм я държала будна цяла нощ, преди да се родя.

Лоис въведе името и данните ми и след няколко секунди лаптопът започна да се тресе като вибриращ мобилен телефон. Екранът светна ярко, след което сякаш избухна в червени, оранжеви и жълти пламъци, които затанцуваха пред очите ни.

— Еха! — възкликнах.

— О, боже, съжалявам! — Приятелката ми не изглеждаше впечатлена, а по-скоро притеснена. — Аз... май съм натиснала нещо погрешка.

Изведнъж сред огъня на екрана изникна златист банер със следното съобщение: ПОЗДРАВЛЕНИЯ, МАРША! ТИ СИ МОМИЧЕТО НА ЗОДИАКА ТОЗИ МЕСЕЦ!

— А! Каква е тази работа?

— Аааз? Еха! Аз съм Момичето на зодиака! — Подскочих на място и врътнах едно маваша гери^[1] във въздуха. — Яа-ха!

Лоис се засмя и пак погледна монитора, където се появи втори банер: „Тъй като си Овен, знакът ти се управлява от планетата Марс“. Засвири музика — барабани и тропети затрещяха така оглушително, че Лоис си запуши ушите.

— Намали го — провикна се тя. Наведох се и се опитах да намаля звука, но нямаше ефект — силната музика продължи да гърми.

— О, я стига с тези фантасмагории — рекох. — Просто искам да си видя хороскопа за месеца.

Изникна трети банер, на който пишеше: „Като типичен Овен, винаги бързаш да се добереш до следващото хубаво нещо...“

— Това е вярно — засмя се Лоис, а аз продължих да чета: „Забави ход или в противен случай Уран, който има силно присъствие в месечния ти хороскоп, ще те отведе в неочаквана посока“. Огледах внимателно целия екран.

— Не пише нищо за спечелване на важна роля в пиеса. Или... чакай, появи се още нещо.

„Тъй като си Момичето на зодиака този месец — пишеше в съобщението, — имаш шанса да преживееш най-специалните четири седмици в живота си. Предстои ти преломен момент. Покровителят ти ще се свърже с теб. Постъпи според волята си“.

— Покровител ли? Какъв покровител? Какво става тук? — попитах.

— Не знам. — Лоис вдигна рамене.

— Ууу, зловещо — потреперих театрално. — Постъпи според волята си. Що за шантав сайт си изнамерила, Лоис?

— Наистина е странно. Но снощи, като го отворих, не се появиха тези неща. Може да е някаква промоция за привличане на нови

потребители. Уебдизайнерите постоянно измислят разни номера.

— Да, обаче... става въпрос за най-специалните четири седмици от живота ми? Преломен момент? Сигурно се има предвид пиесата, нали? Мисля, че прогнозата е доста добра.

— Но каква е тази работа с Момичето на зодиака? — недоумяваше Лоис.

— Понятие си нямам — свих рамене. — Ти си спецът по астрология.

— Чак пък спец. Обзалагам се, че е нещо като да си хилядният човек, който си е въвел данните. Ако бях първа, сигурно аз щях да съм Момичето на зодиака.

— Може би си права — казах. — Дай да видим твоя хороскоп.

Лоис въведе данните си. След няколко секунди се отвори страница с хороскоп, но нямаше банери и музика.

— Този месец ще сте много заети. В момента са налице силни творчески пориви. Останете съсредоточени и намерете време за почивка. Пфу. Не съм чела по-скучна прогноза.

— Нещо друго? — заинтересувах се. После зачетох нататък: — Време за промяна — отдайте се на пазаруване или си вземете домашен любимец.

— Мислех да си взема още една златна рибка, така че прогнозата е сравнително точна. Но ти си късметлийка, Марша. Всички хубави неща се случват на теб.

— Знам — усмихнах се. — Върви ми. И с мозъка на костите си чувствам, че ми предстои невероятен период. — Станах права и посочих към прозореца, а после към тавана. — *Аз съм Момичето на зодиака. Ииуха!* — врътнах още едно маваша. — Който се закача с мен, ще си има работа с *Планетите!* — разцепих въздуха с още няколко бойни удара. — Хой. Хой. Хой!

Лоис погледна часовника си.

— Олеле. Марша, време е.

— Майко мила! Дано всичко да е наред с косата ми.

Втурнахме се към банята и се заех да отмивам боята. Докато вършех това, на вратата се почука силно.

— О, не! — прошепна Лоис. — Спипаха ни.

— Кой е? — запитах аз с най-безгрижния тон, на който бях способна.

— Страшният зъл дух — отвърна сестра ми Сиси. — По-бързо отваряй. Ходи ми се до тоалетна. И на Елинор ѝ се ходи. Размърдай се. Бащата на Санди ни чака отвън в колата.

— Не мога, заета съм — рекох.

— Имаш две секунди, Марша — извика Елинор, — или животът ти ще стане ад. Какво правите там вътре?

— Нищо — обади се Лоис.

— Тогава ни пуснете.

— По-добре да отворя — реших. — Иначе ще си имам неприятности. — Бързо увих една хавлия около главата си и отключих вратата на банята. Сиси и Елинор ме изгледаха подозрително. Но те винаги си ме гледаха така — това бе част от моята участ като най-малката сестра.

— Какви ги вършехте, дребосък? — любопитства Сиси. Елинор се промуши вътре покрай нея.

— Ами... измих си косата и после ще се гримираме. И не ми викай дребосък.

— Добре, дребосък — отвърна Сиси. Прищя ми се да ѝ цапна един, но се въздържах, защото исках да се махне по-бързо.

— Имаш чудна коса — подхвърли Лоис и вдигна ръка, за да докосне дългите червени кичури на Сиси, които се спускаха по гърба ѝ. — И трите сте щастливки. Как ми се иска и моята да е с такъв разкошен цвят. — *Добра тактика* — помислих си, като слушах излиянията за червената коса на сестрите Лейбовиц. И трите я бяхме наследили от мама, а Сиси си умираше да я ласкаят.

Елинор свърши бързо и се втурна надолу по стълбите, без повече да ни погледне. След нея влезе Сиси. Отвън прозвуча клаксонът на колата на бащата на съученичката им Санди, поради което Сиси също не се забави и след няколко минути банята отново беше на наше разположение.

— Уф, на косъм бяхме — отдъхнах си аз.

— За малко — съгласи се Лоис. Изглеждаше притеснена. — Боята стоя десетина минути по-дълго, отколкото трябваше.

— Няма страшно — успокоих я и се наведох над мивката да доизплакна косата си. Като свърших, я подсуших с хавлиена кърпа и се огледах в огледалото.

— Еха! — възкликна Лоис.

— Леле-майко-мила-моя! — ахнах. Изглеждах удивително. Съветите на Кейти бяха свършили работа и косата ми беше бяла като сняг. На пипане ми се стори леко твърда — вероятно заради двойната доза обезцветител, — но като цяло резултатът беше зашеметяващ.

— Кара очите ти да изпъкнат и да изглеждат по-сини отпреди — отбеляза Лоис. — А кожата ти изглежда от бледа по-бледа. Идеална си за Ледена кралица.

Кимнах, а после разнесох малко гел в косата си, за да я принудя да стои назад, откривайки лицето ми. По пръстите ми останаха няколко косъма.

— Опа! — изтръсках ги в кофата за боклук. Паднали няколко косъма — голяма работа. Важното е, че ефектът беше поразителен. Не само изглеждах готина, но сякаш бях от друга планета.

Мама щеше да ме убие.

[1] Страничен удар с крак в каратето. — Б.р. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ЗВЕЗДНА УЧЕНИЧКА

— Отивам отзад — уведомих Лоис, след като се регистрирахме при учителя ни по драма — господин Сандерсън. Намирахме се във физкултурния салон, където щяха да се проведат прослушванията. Той записа имената ни и ни насочи към различни места, където вече се трупаха и други кандидат-звезди. Танцьорите се събираха в дъното на салона, претендентите за говорещите роли — на сцената, техниците и помощниците за декорите — отляво, отговорниците по костюмите — отдясно.

— Доскоро — рече Лоис и тръгна към сцената.

Госпожа Пиърсън, която ни преподаваше по физическо възпитание, ни чакаше в дъното и се усмихна, щом ме видя — бях една от любимите ѝ ученички, а физическото пък беше моят любим предмет. Понякога обаче се чудех дали и на нея ѝ е любим, защото въобще не изглеждаше като някой, който го практикува. Беше ниска, набита жена с голямо туловище и дебели крака, която се задъхваше при най-малкото усилие. При нея се бяха събрали шест момичета от осми и девети клас. Махнах им и две-три от тях ми се усмихнаха и също ми помахаха в отговор. Повечето изглеждаха притеснени, въпреки че предишната седмица бяхме провели една репетиция на танца след училище.

— Какво е станало с косата ти, мила? — попита ме госпожата.

— Промених цвета ѝ заради пиесата. Лесно ще се измие — излъгах.

— Това се казва сериозно отношение. Обичам, когато момичетата ми се опитват да се вживеят в ролята си.

Една от осмокласничките ми се усмихна вяло. Имаше вид, сякаш щеше да повърне всеки момент.

— Как не се сетих и аз — обади се друго момиче.

— Хайде, да започваме — подкани ни госпожа Пиърсън, след като стана ясно, че няма да дойдат други кандидатки за ролята. Тя се

обърна към CD плеъра върху масата зад нея. — Ще действаме по азбучен ред, така че, Грейс Андерсън, ти си първа.

Пред нас застана дребно момиче с дълга тъмна коса, вързана на плитка. Щом учителката пусна диска, зазвуча класическа музика и Грейс започна да изпълнява заучените движения. Тя обърка няколко стъпки и изостана от темпото, затова госпожата спря музиката и й каза да почне отначало. Беше ясно, че няма да получи ролята. Прекалено скована беше. Бързо прецених конкуренцията и установих, че имената на всички се падат преди моето по азбучен ред, което означаваше, че ще се представя последна на прослушването. *Отлично* — помислих си. — *По този начин мога да наблюдавам какво правят другите, а освен това ще имам възможност да изгледам танца многократно, така че, докато дойде редът ми, ще го науча още по-добре.* До мен стоеше Карол Кенеди, която наблюдаваше Грейс и броеше стъпките й тихичко на глас. Карол щеше да е основната ми съперничка. Тя вземаше уроци по балет и всички знаеха, че е добра танцьорка. И аз ходех на балет в прогимназията, но след няколко години ми омръзна и го зарязах, за да се захвана с по-състезателни спортове. Въпреки това, когато започнах да уча танца за пиесата, останах изненадана колко лесно си припомням стъпките, които някога бях упражнявала.

След Грейс беше ред на Мери. Едва се сдържах да не прихна, защото тя нямаше никакво чувство за ритъм. *Все едно съм на кастинг за „Танцувай с мен“* — помислих си, щом Мери се препъна в собствените си крака.

Следващата участничка беше Фийби. Справи се прилично, но не ставаше за Ледена кралица. Беше твърде стеснителна. После излезе Ели, а след нея — Тара. Тара се представи доста добре, най-добре от всички преди нея.

— Карол, твой ред е — обяви госпожа Пиърсън. Карол се изправи, зае позиция и започна да изпълнява движенията. Трябваше да й се признае, че бе грациозна — изглеждаше лека като перце. *Как бих могла да изпъкна сред другите?* — питах се аз, докато я наблюдавах как се носи вихрено из салона. Кое можеше да ме отличи като идеалната Ледена кралица? Замислих се над сюжета на пиесата. Беше написана от един шестокласник на име Джеймс О'Мали. Танцът щеше да се изпълнява във второ действие, когато главният герой, игран от Оли (дръж ме да не падна), се изгубва в заснежената гора през зимата.

Докато се бори за живота си, изпада в транс и му се привиждат Ледената кралица и нейните дъщери, които се опитват да го примамят към сигурна смърт. Подобно на легендите за русалките, които прелъстявали моряците, примамвайки ги към морското дъно. Доста драматична история като цяло, така че изпълнението на Карол, колкото и прецизно да беше, си оставаше прекалено повърхностно. Тя приличаше на приказна принцеса, която не би наранила и муха.

Щом приключи с танца, останалите момичета изръкопляскаха. Карол се изчерви леко и им се усмихна. *Още нищо не сте видели* — казах си аз, когато госпожа Пиърсън извика името ми.

Заех изходна позиция подобно на предшественичката си и си поех дълбоко дъх, както ни учеха, когато ходех на балет. *Стой изправена* — рекох си. — *Помни, че си кралица. И не каква да е кралица, а Ледената кралица със студено като лед и жестоко сърце.*

Започнах да изпълнявам движенията, като междувременно се навъсих и загледах свирепо госпожа Пиърсън и другите момичета, сякаш имах намерение да ги убия. *Сърцето ми е сковано от ледени висулки* — мислех си, докато танцувах и се мъчех да изразя колко съм опасна и величествена.

— И едно, две, три, отлично, прекрасно — нареждаше учителката ни, докато не свърши музиката. Момичетата изръкопляскаха, както бяха направили с лед изпълнението на Карол. Забелязах обаче, че самата Карол не пляскаше. Усмихна ми се престорено, когато я погледнах.

— Беше страхотно — отбеляза Фийби. — С този смразяващ поглед — сякаш предупреждаваше да не се закачат с теб.

— Радвам се — признах, — защото точно това исках да постигна.

Госпожа Пиърсън плесна с ръце.

— Внимание! Искам всички да наблюдавате Марша Лейбовиц и да изпълните танца точно като нея. После ще реша кой ще получи ролята. — Тя ми кимна с усмивка. — Започвай, Марша.

Затанцувах отново и след малко видях как останалите взеха да ми подражават — Карол свъси вежди и се опита да добие свирепо изражение, но вместо това изглеждаше, сякаш беше яла лимони.

След края на танца госпожата пак плесна с ръце.

— Добре, момичета. Взех решение. Марша Лейбовиц, ти ще бъдеш Ледената кралица, а Карол, Тара и Фийби ще са принцесите. Мери, Ели и Грейс — сигурна съм, че и за вас ще се намери нещо подходящо. И тъй, репетициите започват следващата сряда след часовете. — Тя погледна към мен и ми смигна.

Чуха се няколко разочаровани въздишки, но Тара и Фийби дойдоха при мен и ме поздравиха.

— Благодаря — отвърнах. — Радвам се, че и вие получихте роли.

Потърсих с очи Карол, която бе забила нос в пода. Не ме погледна, нито каза нещо. Вдигнах рамене и тъкмо се запътих към изхода, когато госпожа Пиърсън пак изпляска.

— Внимание, участнички в пиесата. Изчакайте малко. Искам да се запознаете с един човек.

Тя помахна на някого пред салона и като се обърнах да видя кой е, забелязах един висок чернокож мъж, който също помахна и се отправи към нас.

— Каква прелест! — прошепна Фийби в ухото ми, щом той се приближи. Беше красавец, с масивна долна челюст и красиви скули. Докато прекосяваше салона, всички се обърнаха да го зяпат. Излъчваше чар и великолепие на холивудска кинозвезда.

Госпожа Пиърсън поруменя.

— Момичета, представям ви Марио Арес — представи го тя с изненадващо писклив глас. — Ще работи при нас известно време — ще води извънкласни курсове по фитнес и самоотбрана. Ако някоя от вас желае да се запише, смятам, че ще е много полезно.

Господин Арес се втренчи в мен, сякаш ме познаваше отнякъде и се мъчеше да си припомни.

— Ледената кралица — заяви накрая.

Учителката кимна.

— А другите момичета ще са нейните принцеси. Марша е нашият първенец по физическо възпитание, нали така, мила?

— Това е любимият ми предмет — кимнах на свой ред.

— Логично — усмихна се господин Арес. — Овните са спортни натури.

— Брей! Как познахте, че съм Овен?

Той пак се усмихна.

— Бива ме да познавам зодиите на хората.

— А аз какво съм? — попита Фийби.

— Риби — отвърна мъжът и погледна другите момичета. — А вие двете сте... Везни и... Рак.

— А аз? — полюбопитства госпожа Пиърсън.

— Козирог — отговори ѝ господин Арес, без да се измисли. Пусна една ослепителна усмивка и добави: — Най-работливата зодия.

Госпожа Пиърсън въздъхна:

— Абсолютната истина! Боже, ама вие наистина имате дарба да познавате зодиите.

— Да, обаче, ако искате да знаете, не съм просто Овен — обадох се аз. — Също така съм и... — Подскочих няколко пъти, завършвайки с един карате ритник във въздуха. — Момиче на зодиака.

— Всъщност и това знам — не се учуди господинът.

— Да бе, да! — изгърсих. Сигурна бях, че няма откъде да знае. Само се правеше на умник. — Тогава какво означава това?

Мъжът насочи поглед над дясното ми рамо, все едно четеше от невидим екран.

— Означава, че... Марс, Сатурн и Плутон са в съвпад. Кое то пък значи, че ти предстои да научиш много важен урок. О, да, да не забравяме и присъствието на Уран, който ще се прояви по най-неочакван начин. Планетата Уран е непредсказуема, меко казано — говореше с напълно сериозен тон, след което се взря право в очите ми, сякаш искаше да надникне в душата ми. Направо изтръпнах.

— О, да научи важен урок, значи? Като всички нас, предполагам — изкикоти се госпожа Пиърсън. — Добре, момичета, сега вървете. Ще се видим в сряда.

Три планети в съвпад и поява на още една планета — наистина звучеше сериозно. *Суперяко* — помислих си, след като с мъка отделих поглед от господин Арес, и се запътих към вратата. Лоис още беше на сцената, но успях да срещна очите ѝ и вдигнах доволно палци. Тя ми отвърна със същия жест.

За миг се обърнах назад и видях, че чернокожият продължава да ме зяпа. Помахах му. Нямаше да ме уплаши с тези проникновени погледи и мистериозни приказки.

ТРЕТА ГЛАВА

ГРЪМ ОТ ЯСНО НЕБЕ!

След като излязох от физкултурния салон, в главата ми се оформи ясна картина за предстоящия развой на събитията. Щеше да е *фантастично!* Церемонията по откриването преди началото на пиесата, шумът на публиката, тръпнеца в очакване, единайсетокласниците, снимащи участниците за училищното списание, аз, аз, АЗ и Оли в светлината на прожекторите, цялото ми семейство на първия ред, господин Блейк, питащ за името и телефона ми след представлението. Чувствах как все повече се ентусиазирам при мисълта за всички тези предстоящи преживявания. Супер-мега-екстра-яко! Изборът ми за Момиче на зодиака беше изключително добра поличба и поставяше началото на невероятния ми звезден месец. За щастие дъждът беше спрял и небето се бе прояснило, сякаш отразявайки сияйното ми настроение. Вдишах дълбоко от свежия въздух. Докато пресичах двора на училището към изхода, чух стъпки зад себе си.

— Хей, Марша — извика някой. Обърнах се и видях Софи Кинг, която тичаше да ме настигне. Десетокласничка от нашето училище, тя беше едро момиче с къдрава тъмна коса, което се числеше към отбора на зубрачите от своя випуск.

— Хей — изпухтя тя, щом ме догони. — Ох... чакай малко да си взема въздух. Ух. Пуф. Такова... чух, че си получила ролята на Ледената кралица?

— Да, така е.

— Видях те, докато танцуваше в салона. Беше страхотна.

— Благодаря, Софи.

— Виж какво, организирам едно благотворително събитие в края на месеца и се чудех дали ще ми помогнеш.

— За какво става дума?

— Братовчедка ми работи в болницата близо до Осбъри и ме помоли да ѝ помогна в набирането на средства за занимателен център в

детското отделение.

— О, добре. Разбира се. — Бръкнах в джоба си. — Аз... съжалявам, нямам много пари в себе си — смотолевих и извадих една монета от двайсет пенса. — Другата седмица ще ти дам още, след като си получа джобните.

— Няма нужда — рече Софи. — Не ми трябват парите ти, а талантът ти.

— Талант ли? Какво искаш да кажеш?

— Имаме нужда от добри актьори, за да стане шоу и да привлечем повече хора за каузата. Щом те видях, реших, че ще си идеалният участник.

— О, кой друг ще участва?

Софи направи гримаса.

— Право да ти кажа, няма много желаещи. Засега в списъка са само малкият ми брат, който ще прави фокуси, но е пълна скръб, между нас да си остане, и няколко заблудени седмокласнички, които искат да четат стиховете си, обаче са толкова бездарни, че ми идва да се гръмна. Затова те каня — чаровница като теб би могла да привлече народа.

Макар че се почувствах поласкана, не ми се щеше да се замесвам. През повечето време бях заета на тенис в понеделник, на бадминтон във вторник, в сряда вечер щяха да са репетициите, на карате в четвъртък, а в петък обикновено наваксвах с уроците и домашните. Програмата ми беше запълнена.

— Ами... виж какво, Софи, може ли да си помисля и да ти отговоря по-късно?

Тя ме изгледа странно и осъзнах, че сигурно съм прозвучала малко превзето.

— Нали разбираш, току-що получих ролята и още не знам колко време ще ми отнемат репетициите и цялата подготовка. Ще ми коства допълнителни усилия, а и без това в момента съм натоварена до предела.

Софи оклюма. Дори раменете ѝ увиснаха, сякаш понесли цялото бреме на света.

— Както и да е — въздъхна. — Голяма мъка ще е да намеря някого за това начинание.

— Обзалагам се, че много хора ще искат да се включат, ако ги помолиш. — *(С изключение на мен.)* — Нека си помисля малко, какво ще кажеш?

— Да, да, добре. Чао. — Софи се обърна и си тръгна.

Поемайки в различни посоки, предполагам, и двете съзнавахме, че няма да взема участие в това никому неизвестно събитие. Но ме загриза чувство за вина, докато вървах към спирката, където изчаках да дойде Лоис. Тя беше не по-малко развълнувана, защото също бе получила ролята, която искаше. След като си разказахме една на друга как е минало прослушването, ѝ споменах за молбата на Софи.

— Ще се включиш ли?

— Не мисля. Не искам. Толкова съм заета, че направо изнемогвам. Нали не е голям проблем? Искам да кажа — все ще намери хора да участват. Като си помислиш, известните личности получават милиони покани всеки ден и постоянно трябва да избират кои да приемат и кои да откажат.

— Известните личности! — Лоис се разсмя. — Я се осъзнай! Участваме в най-обикновена училищна пиеса, Марша.

— И какво от това? Един ден ще се прославя, само почакай. Сега ти е смешно, но ще видиш. Междувременно трябва да се науча как да щадя таланта си и да не позволявам на хората да ме изцеждат.

— Да те изцеждат? Става въпрос за благотворително шоу! Слез на земята!

— Добре де, но кажеш ли веднъж „да“ на един, все едно го казваш на всички. Дори чух, че Савана Маколи...

— Коя?

— Как така коя? Нима не си чувала за нея? Тя е холивудска звезда от най-висша класа. Гледах интервю с нея по телевизията. Каза, че е изтощена заради постоянните си ангажименти, и добави, че в началото на кариерата си е сбъркала, като се е съгласявала с всички предложени ѝ роли. Обещах си да го имам предвид, когато се прочуя.

Лоис се запревива от смях и опря гръб в стената до спирката, сякаш думите ми бяха толкова смешни, че едва се държеше на краката си.

— Марша Лейбовиц, голяма скица си.

— Знам — отвърнах, но се ухилих широко, за да покажа, че в действителност не съм толкова надута. Все пак не можех да се

съгласявам с всичко, което ми се предложи. Щяха да ме търсят и трябваше да се науча да правя избор, независимо дали Лоис го разбираше, или не. — Ще ѝ пратя дарение от джобните си.

— Колко щедро — подметна Лоис.

— Такава съм си — рекох с нотка на царствена надменност в гласа си, която накара приятелката ми да се размее още по-силно. — Обаче нали е страхотно? И двете ще участваме в пиесата и господин Блейк ще е там...

След няколко минути автобусът дойде и по пътя заключкарствахме кой още е получил роля и се размечтахме за шоуто и за вечерта след него и за тоалетите, които щяхме да носим. Като слязох на спирката си, се чувствах на върха на щастието и реших да се възнаградя с един шоколад от магазинчето на пощата.

Щом влязох, собственикът на магазина, господин Синг, вдигна поглед и ме поздрави:

— Здравей, Марша.

— Здравейте, господин Синг — отвърнах.

— Добре, че намина — каза той и се протегна към една огромна пощальонска чанта зад щанда. — Има пратка за теб.

— За мен ли?

Подаде ми пакет, увит в тъмночервена хартия с бял етикет, на който с ярки червени букви пишеше: „Марша Лейбовиц, Момиче на зодиака“.

— Я, какво е това?

— Защо не го отвориш, за да разбереш? — предложи господин Синг и се обърна, за да обслужи клиента, който беше влязъл след мен.

Разкъсах хартията и открих две малки кутии, овързани с червена панделка. Първо отворих по-малката. Вътре имаше сребърна верижка с медальонче. Като погледнах по-отблизо, видях, че представлява глава на овен — символът на зодията ми. *Сладурско* — отбелязах мислено и веднага си го сложих. Другата кутия беше с двойна опаковка, затова ми отне по-дълго време да я отворя.

— Еха! Мобилен телефон — възкликнах, когато най-последно свърших с разопаковането. Вдигнах го към светлината. Беше изключителен, изпъстрен с невероятни цветове — тъмно кървавочервено и огненооранжево. В горната му част, над екранчето,

имаше тъмен камък, който първо ми се стори черен, но като се вгледах в него, забелязах оттенъци от друг наситен цвят.

— Халцедон, наречен още кървав камък — обясни господин Синг. — Много е красив. От кого е?

— Нямам представа — признах. — Мисля, че може да съм го спечелила от един астрологичен уебсайт.

— Късметлийка. Да хвърля ли опаковките?

Поклатих глава.

— Не, ще ги взема — В случай че там е адресът на подателя, за да му благодаря. — Сложих телефона в джоба си и излязох на тротоара.

Какъв късметлийски ден — помислих си аз, усещайки с пръсти гладката повърхност на новия телефон в джоба си. Имах роля в пиесата, колет в пощата и шоколад в ръката. Какво повече можех да искам от живота?

Не успях да се въздържа. Вдясно от мен имаше тясна ограда на височината на коленете ми. Качих се отгоре и започнах да ходя внимателно, като по въже. Разперих ръце встрани, както бях виждала да правят акробатите в цирка.

— Изглеждаш щастлива — извика някакъв мъж на колело от другата страна на пътя. Сякаш беше изникнал от нищото. Отправих поглед нататък и заоглеждах странната му външност. Имаше щръкнала бяла коса, сребриста светкавица, нарисувана на челото му, и блестящи електриковосини дрехи. И велосипедът му не беше обикновен, а от акробатическите — с едно колело. Изглеждаше като излязъл от научнофантастичен роман.

— Защото съм щастлива — усмихнах му се и щом погледите ни се срещнаха, някакво куче излая наблизко. След секунда се чу пронизително мяукане и един риж котарак изскочи със съскане пред мен, прехвърли се през оградата и избяга зад ъгъла. Всичко се случи за миг.

— Ааа... ууу... ууф — извиках, изгубила равновесие. Протегнах лявата си ръка, за да потърся опора, но се строполих на земята до оградата.

Мъжът слезе от колелото и светкавично се озова при мен.

— Опа! Хей, добре ли си? Можеш ли да станеш? Глупава котка. Видя ли я?

— Аз... аз... — Нещо не беше наред. Опитах се да се надигна на ръце, но изкрещях от болка, тъй като лявата ми китка се изкриви, сякаш костта се бе превърнала в гума. — Добре съм, но... май съм си наранила китката.

— Не мърдай тогава — посъветва ме мъжът. — Искаш ли да се обадя на някого?

Кимнах и с дясната си ръка извадих обикновения си мобилен телефон.

— Всичко е наред. Ще се обадя на мама, но моля ви, не си тръгвайте още.

Непознатият ме погледна сърдечно.

— Няма да си тръгна — увери ме той.

После се разплаках. Китката ми пулсираше от болка.

Мъжът коленичи до мен.

— Каква неочаквана неприятност — отбеляза и ме потупа по рамото. — Като гръм от ясно небе!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

НЕОБИЧАЙНА КОМПАНИЯ

— Ето как се ходи по въже — заяви мъжът, който се представи като Ури, след като се обадох на мама.

— Недей — извиках аз, когато го видях да качва колелото си върху оградата и да се намества на седалката. — И ти ще паднеш.

Той ми намигна.

— Кой — аз? Изключено. Само гледай. — Ури подкара по тесния ръб. След малко подскочи и се изправи в цял ръст върху седалката. Искях да изръкопляскам, но не посмях от страх да не ме заболи китката още повече. Вече се опасявах, че е счупена, защото болката беше пронизваща.

— Е-хей! — възкликнах, щом Ури се наведе и застана на ръката си. — Хей, внимавай! — Представляваше смайваща гледка. *Каква странна птица* — рекох си. — *Не е някой, когото обикновено срещаш на път за вкъщи, но при всички случаи е впечатляващ. Чудя се кой ли е в действителност.* — На маскен бал ли отиваш?

Мъжът се засмя и поклати глава.

— На детско парти?

Пак поклати глава.

— Кой си ти тогава?

— Аз съм Ури, известен още като Уран, планетата на неочакваното, управляваща зодия Водолей.

Засмях се. Май се опитваше да ме будалка.

— Нима? Аз пък съм кралица Зугула от планетата Зог. Занасяш ме.

— Може би — той вдигна рамене. — А може би не. — Продължи да се движи напред-назад по ръба, докато чакахме да дойде мама. Бях му благодарна, че ме развлича, защото, докато наблюдавах номерата му, бях започнала да забравям за болката. Не след дълго забелязах сивата кола на мама и притесненото ѝ лице зад стъклото, на шофьорското място. Щом ме видя, паркира и изскочи навън. Явно

идваше направо от курса си по Пилатес^[1], защото не се беше преоблякла и още носеше черния си еластичен екип, а червената ѝ коса бе вързана с ластик на тила.

— Мили боже! — развика се тя, щом ме видя да седя на тротоара. — Какво е станало? — Обърна се към Ури, който слезе с колелото си от оградата. — Кой сте вие?

— Това е Ури, а аз си ударих... — започнах да обяснявам, но мама не отделяше поглед от косата на Ури, след което го премести върху моята. В суматохата бях забравила, че и собствената ми коса беше бяла като неговата.

— Марша, косата ти! Какво си направил с косата ѝ? — отново се обърна към Ури. — Какво си сторил на дъщеря ми?

— Нищо не ми е сторил! Просто минаваше оттук, когато паднах. Досега ми правеше компания. Остави косата ми. Остави и него. Мамо, боли ме — изстенах.

Ури кимна.

— Мисля, че трябва отидете до болницата — каза той и посочи оградата. — Май е наранила китката си.

— О, боже, о, господи! — Мама коленичи и ми каза да свия пръстите си. Когато разбра, че не мога, се опита да ми помогне да се изправя, но щом пренесох тежестта си върху десния крак, той се огъна под мен.

— Ох, ох, глезенът ми — изпищях. Предположих, че съм го навехнала при падането.

— Облегни се на мен — предложи мама.

— Хвани се за мен със здравата си ръка — обади се Ури.

Не се получи. Не можех да се изправя, а мама от притеснение щеше да припадне всеки момент.

— Аз ще я взема — заяви мъжът и в миг ме вдигна със силните си ръце, все едно бях лека като перце.

— Отворете вратата на колата — нареди той.

Мама отвори и Ури ме постави внимателно на предната седалка.

— Дръжте ме в течение за състоянието ѝ, ако обичате — заръча той и докато мама влизаше в колата, ме погледна и добави: — Съжалявам, Момиче на зодиака. В хороскопа ти беше писано, че ще ме срещнеш.

— Какво имаш предвид?

— Нали ти казах? Аз съм Уран, планетата на неочакваното и... понякога и аз дори не знам какво ще се случи.

— Тъб... кой... какво? — все още не можех да схвана аз.

— Какви ги дрънка този? — намеси се мама, щом седна зад волана. — Да не е някой ненормален? — Тя е затвори вратата и свали прозореца. — Върви си! Къщ, странни човече!

Ури повдигна учудено вежди и вдигна рамене.

— Мамо, не разбираш. Човекът се държеше мило — запротестирах.

— Тогава за какво говори? Уран? Зодиаци? — попита мама и потегли.

— Не знам — отвърнах. Обърнах се назад към Ури. Откъде знаеше, че съм Момиче на зодиака? Свалих прозореца със здравата си ръка и се провикнах към него: — Откъде разбра, че съм Момиче на зодиака?

Но беше твърде късно. Видях, че устните му се размърдаха в отговор, но от шума на двигателя не се чуваше нищо. След секунди колата зави зад ъгъла и мистериозният ми помощник изчезна от поглед.

[1] Система от упражнения за развиване на гъвкавостта и силата на тялото. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ИЗВЪН СТРОЯ

— Аааууу! — изкрещях аз, когато младият лекар, който се представи като доктор Сам Хийтън, заопипва китката ми.

— Ааау! — извика на свой ред той, след като кракът ми в отговор на изпитаната болка неволно го ритна в пищяла.

— Оп, извинете — измънках.

— Н-н-няма нищо — запъна се доктор Сам, но очите му се насълзиха и той се премести по-далеч от мен. Не изглеждаше достатъчно възрастен за лекар. Повече приличаше на шестокласник заради приятното лице, рошавата кестенява коса и румените бузи.

— Заболя ме, като натиснахте — обясних.

— Счупена ли е? — попита мама.

— Не мога да кажа със сигурност — трябва да направим снимка. Вие стойте тук, докато уредя рентгена. Междувременно ще пратя някоя сестра да ти даде болкоуспокояващо — каза докторът, след което го чух как промърмори под носа си: — Може и аз да глътна едно.

— Колко още ще чакаме? — поинтересувах се аз. — Искам да си ходя вкъщи.

Бяхме висели в спешното отделение близо три часа, преди да ни приемат. Китката и глезенът ми пулсираха от нетърпима болка. Бях гладна и започваше да ме боли глава.

— Още малко — отвърна той. — Тук винаги е натоварено през почивните дни.

На излизане от кабинета, където ме бе прегледал, докторът се сблъска с един червеносок тийнейджър, който в същия миг се преви и повърна върху бялата му престилка.

— Ууу! Гадост! — извиках и веднага сложих ръка на устата си, защото се усетих, че го бях изрекла на всеослушание в отделението. Мъжът зад бюрото, който записваше имената на новодошлите, се изкиска. Вероятно бях казала гласно това, което много от работещите

там си мислеха. — Напомни ми никога да не ставам лекар — рекох на мама.

— Все пак слава богу, че има такива, които избират тази професия — отвърна тя, гледайки замечтано по посока на доктор Сам, заради което отново ми идваше да кажа: „Гадост!“. Имам предвид, че — пфу! — мама се държеше като тийнейджърка.

* * *

Видях как младият лекар излезе през вратите в края на коридора.

— Чудя се дали това е типичен ден за него. Първо някой да те изрита, а после друг да се изповръща върху теб. Каква професия само!

След още един час, преминал в чакане и игра на асоциации с мама, най-после ме отведоха в рентгеновото отделение. Дотогава хапчето, което ми бе дала сестрата, бе подействало и вече не ме болеше толкова, но имах чувството, че ако легна някъде, ще заспя на секундата. След като ме снимаха, видяха, че глезенът ми не е счупен. Бинтоваха го и ме пратиха пак в спешното. Трябваше да изчакаме, за да разберем какво е положението с китката ми.

Да си болен, е най-досадното нещо на света — мислех си, докато мама се суетеше притеснено край мен, преди да отиде да купи сандвичи и напитки от павилиона до рецепцията. Огледах се наоколо с надеждата да ми хрумне нещо интересно за правене, но без резултат. Облегнах се на стола и се зазяпах в тавана. Беше облицован с бели плочки. Върху една от тях, която се намираще най-близо до крушката, открих пукнатина. Свалих поглед и пак се озърнах. Още няколко души седяха на оранжевите пластмасови столове в чакалнята — възрастна жена по нощница, изтерзана майка с бузесто бебе, мъж със зачервено лице, вонящ на бира и с рана на челото. Отсреща се намираха малките кабинети, в които се извършваха прегледите на пациентите. Повечето бяха с дръпнати завеси. Прииска ми се да надникна през прозореца в другия край на отделението, но не се виждаше добре от мястото ми. Тъкмо смятах да извадя телефона си, когато над един радиатор мярнах знак, забраняващ използването на мобилни апарати. Това ме подсети за новия ми зодиакален телефон. Ето какво можех да направя — да проверя как работи. Бръкнах в джоба си, но не го намерих. Станах с

усилие и пак се пребърках. Не, определено го нямаше. Къде ли го бях сложила? Замислих се. Не, не — със сигурност беше в джоба, преди онази котка да се изпречка на пътя ми. Проклятие! Трябва да съм го изгубила при падането. Ииих! Очертаваше се денят да свърши зле отвсякъде.

Закуцуках към рецепцията на спешното. Мина цяла вечност, преди жената зад бюрото да ме удостои с вниманието си.

Най-накрая вдигна очи и ме погледна.

— Какво има? — попита.

— Имате ли някакви списания или книги? Скучно ми е.

— Това да не е библиотека? Не, нямаме списания. Къде е майка ти?

— Отиде до магазина.

— Тогава може би тя ще ти донесе списание.

В лютия ѝ поглед прочетох, че трябва да се върна на мястото си и да си затварям устата. *Каква зла вещица* — рекох си. Седнах на стола, затворих очи и се опитах да отклоня мислите си от китката си. Пак почваше да ме боли. Трябваше да си представя нещо хубаво — така ме съветваше татко, когато бях малка. Представих си, че съм на прекрасен плаж и морските вълни се плискат в краката ми. Слънцето припича, птичките пеят... Фантазията ми бе нарушена от нечие стенание, последвано от натрапчивата миризма на дезинфектант. Отворих очи и ярките лампи на тавана отново блеснаха над мен. *Добре, че не се налага да оставам в болницата* — въздъгнах наум. — *Трудно ми е да си представя, че някой може да заспи в такава обстановка.*

Както си седях, в отделението влезе възрастен мъж. Колкото и да исках, не успях да отместя поглед от него — видът му изобщо не се връзваше с мястото, където бе попаднал. Побелелите му коса и брада издаваха, че е стар, но иначе излъчваше перфектно здраве, сякаш сияеше отвътре. Огледа хората в чакалнята и щом ме зърна, кимна и се насочи право към мен. Реших, че е късоглед, защото го виждах за пръв път в живота си.

Когато приближи, извади нещо от джоба си и ми го подаде.

— Мисля, че е твой — заяви.

Зодиакалният ми телефон!

— Да! Ама... откъде знаете? — изрекох объркана.

Мъжът ме погледна строго.

— Длъжен съм да знам. А ти, млада госпожице, трябва да си внимателна. Да бъдеш избрана за Момиче на зодиака, е рядка чест, каквато е и получаването на такъв телефон. Да го изгубиш още на първия ден... малко ми намирисва на безотговорност, ако питаш мен.

— Не е честно — изтърсих. — Паднах. Не съм виновна. Сигурно се е изплъзнал от джоба ми.

— Не е честно — повтори мъжът, имитирайки гласа ми. — Не съм виновна.

— Наистина не съм. И не говоря по този начин.

— Основен урок в живота, малката, е: Понеси отговорността за действията и грешките си.

Усетих, че се вкисвам.

— Нямам нужда от лекции — нацупих се аз.

Той се обърна да си върви.

— Гледай да не го губиш повече. Имам си по-важни занимания от издирването на глупави момиченца със загубени вещи. И май не чух да ми благодариш.

— Благодаря. — Знаех, че не се държа любезно, но преживявах отвратителен ден. Как можех да му обясня? — Хей! Кой сте вие всъщност?

— Доктор Кронос. Представител на планетите. Вече си срещнала Марс и Уран. Дойдох да те уведомя, че като Овен управляващата ти планета е Марс, затова Марио Арес е твоят покровител. Вече сте се запознали, но сигурно скоро пак ще те навести, за да ти окаже помощ при нужда. Някои от нас също ще се отбиваме от време на време, за да ти подаваме ръка. — Като каза това, се изкиска. — Май в момента точно ръка ти е нужна, нали?

О, да му се не види — рекох си. — Този плаче за усмирителна риза. По-добре да го забаламосам, докато се върне мама и викне охраната.

— А, да. Ъъъ... а коя планета сте точно?

Старецът пак ми хвърли един от строгите си погледи.

— Сатурн. Сатурн управлява Козирог. Това е доста по-различен знак от Овена. Знаеш ли нещо повече за зодията си?

— Малко — кимнах. — Добри сме в спорта. Първият знак на зодиака, верно?

— Вярно, не верно. И са твърде нетърпеливи. Не могат да стоят на едно място. Трябва да гледат къде скачат. Не са като Козирозите, които мислят, преди да действат — обясни той и посочи китката ми. — Все пак това ще забави устрема ти за известно време.

Бях сигурна, че не си въобразявам — ликуваше, докато го казваше.

— Не е нищо сериозно — отбелязах. — Мисля, че е само изкълчена.

Доктор Кронос захихика.

— Не бих се обзаложил!

След това се отдалечи с тежка стъпка.

Ама че чудак!

Мама се върна след малко с две кутии сок, един шоколад и пакет чипс.

— Не беше останало кой знае какво в магазина — оправда се тя и постави нещата на един стол до нас.

Посочих към стъклените врати. Доктор Кронос пресичаше паркинга.

— Виждаш ли онзи мъж, мамо? Пълна откачалка.

Мама се надигна да погледне, поклати глава и се засмя:

— Объркала си се, скъпа. Това е доктор Кронос.

— Познаваш ли го?

Мама кимна.

— Той е директор на много престижно местно училище до Осбъри. Репутацията му е безупречна и постига отлични резултати с учениците. Запознах се с него на миналата конференция, организирана за директорите на местните училища. Останах много впечатлена и мисля да приложа някои от методите му в моето училище. Той е изключително строг и старомоден, но явно това върши работа.

— Мисли се за планета.

Мама отново се засмя и ме потупа по рамото.

— Марша, понякога приказваш странни неща.

— Не, наистина — мисли се за Сатурн. Управява Козирог. Токущо ми го каза.

Нямаше полза да ѝ обяснявам. Опитах се да ѝ разкажа и за Ури, но тя само се хилеше, сякаш си измислях всичко с цел да я забавлявам.

— О, за бога, Марша! — възкликна. Възнамерявах да ѝ покажа зодиакалния си телефон, но след реакцията ѝ реших да не си губя времето. Сама щях да проуча тия хора-планети и цялата тази зодиакална история.

— Това сигурно е най-скучният ден в целия ми живот — въздъхнах, след като мина още една вечност, без да правим нищо, освен да гледаме как идват и си тръгват куп болни хора.

— Добре ли си? Да ти донеса ли нещо? — попита мама.

— Искам само да си отидем у дома — отвърнах.

— Аз също. — Тя ме хвана за ръката и се усмихна.

Продължихме да седим още в продължение на час, през който майка ми не се отказа от бодрата си физиономия и ведрия си глас и всячески се опитваше да ме развлича. Дърдоренето ѝ ме унесе в дрямка, от която се събудих със сепване, след като почти се бях свлякла от стола. *Какво става?* — зачудих се аз, долавяйки гласовете на доктор Сам и мама на няколко крачки от мен.

— Шушу-мушу, шушу-мушу.

Напрегнах се да чуя какво казват. До ушите ми достигнаха думите „лакътна кост“ и „фрактура“.

— Чувам ви — обадох се аз, — не съм глуха.

Мама се обърна.

— Извинявай, миличка. Доктор Хийтън смята, че става въпрос за счупване от типа „зелена клонка“.

— Звучи ми като някакво растение. Опасно ли е? — попитах.

Доктор Сам ми се усмихна.

— Означава непълно счупване на костта, при което тя се огъва като жилава зелена клонка. Ще трябва да те шинираме.

— Какво значи това?

— Поставя се гипсова превръзка, обхващаща ръката от дланта до малко над лакътя. Но се оставя открита от едната страна, за да има място за евентуално подуване и за да не се затруднява кръвообращението.

— За колко време ще зарасне? — У мен започна да се надига тревога.

— Хмм. Костните фрактури на горните крайници зарастват за около шест седмици...

— Шест седмици?

— При младите хора подобрението може да настъпи още на половината от този период. С малко късмет след около четири седмици отново ще си в състояние да удриш тенис топката на корта.

— След четири седмици? Н-но... как ще играя в училищната пиеса? Аз съм Ледената кралица.

Доктор Сам и мама си размениха тревожни погледи.

— Кога ще е представлението? — попита докторът.

— В края на месеца. След около три седмици.

— Хм. Зависи от ролята. Можем да те превържем и всичко ще е наред, стига да не мърдаш много-много — предложи той.

— Как да не мърдам? Ролята ми е да танцувам. Аз съм главната танцьорка — Ледената кралица! — Усетих как всичките ми фантазии да се превърна в шоузвезда и училищна знаменитост започнаха да се пропукват и топят като айсберг.

— Танци ли? Не, изключено — заяви доктор Сам. — Не смятам, че има голям шанс да участваш. Глезенът може би ще се оправи, макар че ще те наболява поне няколко седмици, но за счупването ще е нужно доста време, за да се възстанови както трябва.

Мога да се справя — помислих си. — *Ще оправя нещата. Няма да се предам.* Изправих се и си наложих да се отърся от мудността, която ме бе обзела след изпиването на болкоуспокояващото.

— Добре. Да действаме. Колкото по-скоро изляза оттук, толкова по-бързо ще мога да се заема с възстановяването си. — Протегнах напред счупената си ръка. — Свършете си работата, докторе.

Доктор Сам направи гримаса.

— Боя се, че днес няма да може да се прибереш вкъщи, Марша. Ще трябва да останеш в болницата тази вечер...

— Да остана? За през нощта? Неее, не говорите сериозно. Счупването дори не е пълно — сам го казахте. Мамо...

— Скъпа, трябва да послушаш лекаря. Какво трябва да се направи, докторе?

— Ще я приемем в отделението и ще ѝ сложим превръзка, която държи ръката вдигната. Прави се за намаляване на отока и за по-лесно протичане на операцията.

— *Отделение? Операция?* Я почакайте, каква операция?

— Трябва да обработим фрактурата. Не се тревожи, ще ти сложим упойка, от която ще заспиш и няма да усетиш нищо. Освен

това не се налага хирургически разрез. Ще наместим костта и ще те гипсирате от кокалчетата на пръстите до малко над лакътя.

В съзнанието си дочух глас, който ставаше все по-силен, докато накрая закрещя с все сила: „Неее!“.

— Ама аз... аз... — От представата за това, как някой обработва, намества или въобще се доближава до болезнената ми китка, имах чувството, че ще припадна.

— Колко време ще трае процедурата? — заинтересува се мама.

— Около половин час. И след това мястото няма да боли много.

— Няма да боли много? Аз... Не, не. Не мога да търпя болка. Мамо, кажи му, че искам мнението и на друг специалист.

— Ще ти дадем парацетамол — добави докторът.

— Парацетамол? — Защо ли не се чувствах успокоена? Имах нужда от нещо сладко. Пресегнах се за шоколада, който бе купила мама.

— Наслади се на вкуса му, докато все още можеш — обади се доктор Сам. — Операцията ще е рано сутринта, така че не бива да слагаш нищо в устата си от полунощ нататък.

— Няма ли да получа закуска?

— Не. Ще можеш да се храниш чак след операцията.

Не можех да повярвам.

Страхът ми премина в изблик на ярост, когато се появи една сестра с болничен халат в ръце и видях как се изпаряват и последните останки от мечтата ми за звезден живот. Мама взе халата от сестрата и тогава си спомних думите на доктор Кронос, когато пред него предположих, че китката ми най-вероятно е само изкълчена. „Не бих се обзаложил“ — бе казал той. *Проклет да си, който и да си ти — рекох си. — Проклет, проклет, проклет! Вземете си зодиакалните глупости, доктор Кронос, и си приберете грозния болничен халат, доктор Сам, и си ги заврете някъде! Аааррр!*

ШЕСТА ГЛАВА

МАЙСТОРКИ НА ДРАМАТА

— Ще се върна сутринта — обеща мама, след като ме бяха настанили на леглото ми и сестрата три пъти я бе помолила да си върви. Очите ѝ се бяха напълнили със сълзи и тя не обръщаше никакво внимание на подканите на сестрата, въпреки че последната изглеждаше като борец тежка категория в сравнение с кльошавата ми майка. От табелката на бялата ѝ униформа разбрах, че името ѝ е Аби. Държеше се много мило с мама и ѝ говореше като на петгодишна, все едно тя щеше да остане в болницата. Разкъсвах се на две. Част от мен искаше мама да си тръгне, за да получа цялото заслужено внимание от персонала, а другата част се надяваше тя да не си тръгва, за да не остана сама на това странно място. Първата част взе надмощие. Почувствах, че съм ѝ сърдита. Аз бях тази, която изпитваше болка и чий то живот бе съсипан, а тя се държеше, сякаш всичко се бе случило на нея.

— Добре съм, мамо. Може да тръгваш — уверих я аз с все още кисела физиономия. Какво да направя, като никога досега не се бях чувствала толкова нещастна. Доскоро се движех без проблеми в бързата лента, а сега животът ми бе застанал пред огромен знак СТОП по средата на пътя.

— Наистина е време да си вървите вече — настоя сестра Аби за пореден път. Тъмното ѝ кръгло лице изглеждаше уморено, като че ли бе имала тежък ден.

Долната устна на мама се издаде и потрепери, като че ли тя щеше да заплаче:

— Дайте ми още една минутка с мъничката ми...

— Не съм мъничка. На дванайсет съм! Просто тръгвай — сопнах се. — Добре съм.

— Имате ли някакви обезболяващи? — попита мама сестрата.

— О, не се притеснявайте. Ще дадем на Марша необходимите лекарства, ако се наложи.

— Нямам предвид за нея, а за мен! — обясни майка ми и сестрата я изгледа вбесено, преди да излезе.

Мама ме прегърна и ме стисна здраво, щом се опитах да се отскубна.

— Мамо, просто си върви. Всичко ще е наред... вероятно. Тъж... кажи на татко — в случай че нещо се обърка утре на операцията, — че не му се сърдя, задето не дойде в болницата, а му беше по-важно да се събере в кръчмата с приятелите си от отбора по ръгби. Нямахте откъде да знае, че положението е толкова сериозно. — (Помислих си, че ще се почувства виновен от думите ми, на което и се надявах.) — И кажи на Сиси, че ако умра, дисковете ми остават за нея — не, не, ще ги дадеш на Лоис. А Елинор може да вземе розовата ми бейзболна шапка — онази, на която пише „Принцеса“. Винаги я е искала.

— О, не говори така. Знаеш, че баща ти щеше да дойде — изхлипа. — Но аз му казах, че само си паднала — и преди се е случвало, нали? Но досега не се е стигало до операция. Ох, не мога да те оставя в това състояние.

— Напротив, можеш. Давай, върни се вкъщи при сестрите ми, на удобното си легло. Надявам се, че пак ще ги видя... да, тръгвай... Няма проблем да остана на това студено, неприветливо място. Ще се оправя.

Опитах се да си придам най-героичното изражение, на което бях способна, но въпреки това мама доби още по-притеснен вид.

— О, стига де, мамо. Няма наистина да тръгна да умирам, макар че... Чувала съм за хора, които влязат ли веднъж в болница, повече не излизат.

Мама пак изхлипа шумно и забелязах как момичето на леглото отляво обърна глава към нас. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне в смях. Беше горе-долу на моята възраст и имаше вид на африканска принцеса така, както лежеше облегнато на един куп възглавници — възглавници, които видимо се различаваха от болничните буци на моето легло. Освен това бе облечено в яркочервена копринена пижама, която определено не беше от болничната конфекция. Явно му имаше нещо на крака, защото бе положен върху възглавници под одеялото. Изведнъж се почувствах неудобно заради мамините драматични изпълнения.

— Съкровището ми — прошепна тя в косата ми. — Горката ти ръчичка и горката ти коса.

— Мамооо — изстенах.

— Госпожо Лейбовиц! — провикна се сестра Аби.

— Идвам, идвам, тръгвам, тръгвам — извика мама и най-накрая ме пусна. Стана и въздъхна на всеослушание като героиня в театрална трагедия, сложила ръка на челото си. Тръгна по коридора и спря в дъното на отделението. Обърна се, въздъхна отново и изхвърча през двойните врати, които се разлюляха след нея.

Отправих поглед към момичето с червената пижама, което продължаваше да ме зяпа.

— Хубаво представление — отбеляза тя.

Въздъгнах с досада.

— Такава си е. Голям срам.

— Нямах предвид нея — продължи момичето, — а теб.

— Мен ли? За какво говориш?

То се разсмя.

— За всички тия приказки, че ще мреш и тъй нататък, дето ги бълваше на талази.

Почувствах се оскърбена.

— На талази, значи? Ъъъ, извинявай, но дори нямаш представа какво ми се случи.

— Напротив, имам. — Принцесата вдигна рамене. — Счупила си ръката си или си я изкълчила — нещо от сорта. Чух сестрите да си говорят, преди да дойдеш. Горката ти майка. Наистина я изтерза.

— Аз... аз... — Не знаех какво да кажа. Тази нямаше ли очи, освен уши? Не виждаше ли ужасяващата дилема, пред която бях изправена? — Не е толкова просто, ако искаш да знаеш. Бяха ме избрали за главната роля в училищната пиеса. Но всичко отиде на кино. Целият ми живот е сринат заради това... — Обърнах се. Не исках да ѝ се обяснявам. Очевидно бе толкова обсебена от собствените си проблеми, че не я беше грижа за никого друго.

— Не си единствената с разбит живот. Поне ще го преживееш — ще се оправиш. Тук има хора, които наистина са болни, ако разбираш какво имам предвид.

Погледнах я.

— О, извинявай. Аз... ъъъ... много ли си болна?

— Не става дума за мен. Аз също ще се оправя — каза тя, после снижи глас и посочи с брадичка към третото легло в нашия сектор от отделението. — Говоря за Ейми, ей там.

Не виждах добре кой лежи в леглото — само част от нечия глава с кестенява коса. *О, боже, значи тук имало и болни деца* — помислих си.

— Какво й е? — попитах шепнешком аз, но съседката ми по легло бе насочила вниманието си отново към списанието си, сякаш загубила интерес към мен. — Ей, пссст.

Момичето се обърна.

— Скай — отвърна ми то. — Името ми е Скай, а не Ей. Не са ли те учили на обносики?

— Аз... — Все едно ме бяха залели с кофа студена вода. *Не те харесвам* — рекох си, а на глас добавих: — А теб не са ли те учили на тактичност? За пръв път съм в болница и макар че — добре де — не съм тръгнала да мра, не ми е приятно и не искам да съм тук.

— Добре дошла в моя свят — вдигна рамене Скай и продължи да разглежда списанието си. Реших да не питам повече какво й е на Ейми. Всъщност, ако можех да се въздържа, изобщо не бих разговаряла със Скай. Не беше задължително да сме приятелки само защото лежахме в едно отделение.

Огледах по-добре обстановката около мен. Нямах възможност да го направя, когато ме качиха, защото доктор Сам ме чакаше и бе дръпнал завесата край леглото, докато закачаше ръката ми във вдигната позиция. Тя увисна като банан на специалното приспособление, захванато за една кука на стената до леглото. Трябваше да стоя така цяла нощ — с изправена нагоре ръка, обвита в някаква небесносиня шуплеста превръзка.

„За да ти е по-удобно“ — бе пояснил той, но не схванах какво има предвид. Със сигурност щеше да ми е много по-удобно, ако можех да легна като хората с ръката до тялото си. Нямах как да изпитвам комфорт с вдигната във въздуха ръка, която не можех да помръдна. *Вероятно по същия начин се чувстват и пленниците, подложени на мъчение* — мислех си аз, докато се мъчех да се наместя в някаква щогоде приемлива позиция. Само дето не бях сторила нищо лошо.

От огледа, който направих, разбрах, че отделението е разделено на сектори. В моя сектор имаше четири легла, едно от които беше

празно. Надзърнах към леглото на Ейми, но пак не успях да я видя. В този момент мина една лекарка и дръпна завесата край леглото ѝ. Разгледах останалата част от отделението. Стените бяха бели, завесите — тюркоазени, а осветлението над нас — много ярко. Бях възмутена от това, което ми се случи, и не исках да съм в болница. Копнеех да съм вкъщи, под меката си розова завивка, обградена с любимите си вещи. Обзе ме безпокойство при мисълта за това, което ме очакваше през идните няколко дни. Много пъти преди бях спала далеч от дома — у приятелки или на лагери, но никога на такова място. Място, което беше пълно с непознати, с остри стоманени инструменти и с мирис на дезинфектанти. Изведнъж ми домъчня за мама. *Само една нощ* — казах си. — *Ще се справиш.* Премигнах, за да прогоня напирещите сълзи, надявайки се никой да не ме е видял — щяха да ме помислят за лигла.

— Ало, новобранец — подвижна афропринцесата. — Как се казваш?

— Марша — отвърнах, без да я погледна, за да разбере, че не ми се говори с нея.

Шумът от приближаваща към нас количка прекъсна всякакви разговори и до ноздрите ми достигна миризма на готвено месо.

— Вечерята — обяви сестра Аби. Тя се насочи енергично към мен, избута една подвижна масичка над леглото и тръшна върху нея поднос с храна. Пред очите ми се появи парче месо, гарнирано с лук и сладка царевица от консерва. Изглеждаше и миришеше отвратително.

— Не, благодаря — заявих.

— Не си ли гладна?

— Гладна съм, но това няма да го ям.

Сестра Аби се изсмя.

— Не те виня, драга, но няма да получиш друго.

— Тогава няма да ям нищо.

— Ще го оставя все пак — настоя сестрата. — Като огладнееш, може да си промениш решението.

Тя отиде при Скай. Почувствах се напълно безпомощна. От миризмата на тази храна ми се повдигаше, но не можех да сторя нищо. Не можех да я блъсна настрана, нито да стана и да си тръгна.

— Трябва ли ти помощ? — попита Скай.

— Това вони противно — изкривих лице в погнуса.

— Ама и ти си една принцеса — засмя се тя.

— Не съм — възразих. Не приемах намека ѝ, че се държа като някоя глезла, въпреки че и аз я бях помислила за „принцеса“. — Просто не понасям миризмата.

— Е, не сме на хотел все пак — напомни ми Скай. — Аби не те излъга — няма да получиш друго за ядене, освен ако нямаш скрити запаси.

Вдигнах рамене и бутнах подноса с храната със свободната си ръка. Явно не бях преценила добре разстоянието до ръба на подвижната масичка, защото чинията се плъзна и издрънча на пода, при което сестра Аби подскочи.

— О, за бога! — извика Скай. — Прихванаха я лудите!

— Ама не, аз... — Не ме бяха прихванали никакви луди. Аби се приближи, въздъхна уморено и започна да почиства разсипаното. — Съжалявам. Не беше нарочно. — Усетих как в очите ми напират сълзи. Искях си майката и таткото, и Сиси, и Елинор, и Лоис — всички, които бяха на моя страна. Обзе ме отчаяние и се притесних, че ще се разцивря. А въобще не исках да се стига дотам, Скай щеше да ме види и да почне пак да ми се присмива. Личеше си, че си бе съставила лошо мнение за мен. Освен това ми се виждаше някак бойна натура, затова не ми се щеше да си мисли, че съм глезла, която се страхува да е далеч от дома си.

Завесите около третото легло се отместиха и се показаха сестрата и лекарката, които бяха вътре. Израженията им бяха сериозни. Надигнах се да видя Ейми, но отново зърнах само кестенявата ѝ коса върху възглавницата. Зачудих се каква ли е историята ѝ. Хрумна ми да попитам Скай, но забелязах, че си е сложила слушалките.

След малко сестра Аби дойде и отнесе останалата храна с поредната въздишка на отегчение. Мислех нея да питам за Ейми, но поради припряността, с която почисти храната по пода, прецених, че не е в настроение за приказки. Тя извъртя малкия телевизор, прикрепен на поставка към тавана, за да го виждам, и ми подаде дистанционното. Като си тръгна, прегледах каналите, но не давах нищо интересно. Накрая изгледах една детективска история, колкото да мине времето.

Към десет часа изгасиха осветлението. Чух Скай да се намества в завивките си, а Ейми така и не шавна.

— Лека нощ, новобранец — изшептя Скай.

— Казвам се Марша — прошепнах на свой ред.

— Лека нощ, новобранец — повтори тя. Не ѝ отвърнах и след малко чух равномерно ѝ дишане, от което се досетих, че е заспала.

Блазе ѝ — завидях ѝ. Чувствах се много особено, седейки в това странно легло в мрака. Не можех дори да легна, да се завия през глава и да се престоря, че ме няма. Скоро очите ми свикнаха с тъмнината и отделението се изпълни със сенки. От улицата навън долиташе приглушеният шум на трафика. Вътре цареше пълна тишина, с изключение на редките звуци от стъпки, гласове, отваряне или затваряне на врати някъде. Съзнавах, че се намирам в болница, заобиколена от сума народ — доктори, сестри и пациенти, — но никога досега не се бях чувствала толкова самотна.

СЕДМА ГЛАВА

ДЕН ПЪРВИ

— Ау! — извиках аз, стресната от нечие присъствие. Отворих очи. Не знаех къде се намирам. И когато очите ми постепенно свикнаха с меката светлина на утрото, установих, че това не беше сън. Беше кошмар наяве. Над мен блеснаха ярки светлини, които огряха всичко наоколо, и тогава разбрах, че все още съм в болницата.

Главата ме болеше. Както и ръката. И очите ми пареха. И ми се ходеше до тоалетна.

— Само проверявах дали си добре — обади се дребна, русокоса сестра с ирландски акцент. Погледнах името на табелката ѝ. Казваше се Шерил.

— Трябва да се раздвижа — не си чувствам ръката и ми се ходи до тоалетна.

— Ще те откача и отивай! — рече тя.

Бях прекарала ужасяваща нощ. През цялото време чувах бърборенето и смеха на сестрите от стаята им в дъното на коридора. Осветлението периодично се включваше и изключваше, по едно време докараха някого с носилка, разнасяха се приглушени гласове, странни пиукания, стенания, шум от капеща вода, щракане на уреди, както и нечие (подозирах, че идва от Скай) хъркане. Мисълта за прекрасния ми удобен креват в тихата ми стая ме накара да изпитам болезнена носталгия. Най-накрая обаче явно бях задрямала към малките часове на нощта, защото повече нищо не бях усетила, докато не се появи Шерил.

— Няма да е задълго — обади се пак Шерил. — Скоро ще дойдат да те вземат за операцията.

Супер — рекох си. — Колкото по-скоро, толкова по-добре, а после се махам оттук.

— Колко скоро?

— Може би след час.

— Цял час? — Стори ми се прекалено дълго време. Шерил кимна и пхна някакъв уред в ухото ми.

Подскочих.

— Какво е това?

— За измерване на температурата — обясни тя, след което уви една черна лента около ръката ми. С нея щеше да измери кръвното ми налягане — бях се досетила още предния ден.

— Може ли да получа чаша чай или някакъв сок? — попитах я, след като приключи.

— Нищо преди операцията — поклати глава сестрата.

— Защо ме събуди тогава?

— За да проверя дали си добре.

— Бях си добре — простенах. — Спях. Вече съм будна — така че не съм добре. Защо просто не ме остави да си доспя?

— Работата ми е да проверявам състоянието на пациентите сутрин.

— Що за жестока работа? За да са добре, хората трябва се наспят, не мислиш ли?

— Правилата са си правила — сви рамене Шерил. Тя откачи ръката ми, за да мога да отида до тоалетната, а после се затътри към Скай и я разбута, за да я събуди. На нея също не ѝ стана приятно и възропта на висок глас:

— Оставете ме на мира.

Заклатушках се към тоалетната. Глезенът все още ме болеше, но не както вчера. Когато се върнах в отделението, видях Шерил да стъпва на пръсти край леглото на Ейми, за да премери температурата ѝ. Не я събуди. *Блазе ѝ* — помислих си. — *Напълно е откъсната от света.* После потръпнах. Лежеше абсолютно неподвижно. Божичко, ами ако наистина е напуснала тоя свят!

Скай се беше обърнала на другата страна и отново бе заспала. Шерил отново закачи ръката ми, но аз не можех повече да заспя. Бях напълно будна. На шкафчето до мен забелязах дистанционно, на което пишеше: „Настройки на леглото“. Реших да пробвам да направя леглото си по-удобно. Натиснах няколко бутона, за да видя какво ще стане. Долната част се вдигна нагоре, после се свали надолу. *Яко!* Раздвижих и горната част — напред, назад. Нагоре, надолу, напред, назад. Изведнъж ръката ми натисна нещо и долната половина на

леглото започна да се издига. Краката ми се качваха все по-нагоре — бях на път да се прегъна на две.

— Помощ, сестра — провикнах се аз.

Шерил веднага пристигна и видях, че едва се сдържа да не прихне.

— Не е смешно — смъмрих я. Пак ми се доплака. Умирах от жажда. — Кога ще дойдат да ме вземат?

Шерил погледна часовника си.

— След около четиридесет и пет минути — осведоми ме тя и се отдалечи бързешком по коридора.

Пак изстенах.

— Тихо, новобранец! — извика Скай от леглото си. — Някои от нас се мъчат да подремнат.

— А пък някои от нас се мъчат да си намерят занимавка. Тук е ужасна скука — отвърнах и изритах завивките. — И жега, на всичкото отгоре.

Вместо отговор Скай покри главата си с възглавницата. След малко стана от леглото и закуцука по коридора с несесера си в ръка, от което предположих, че отива до банята.

Докато я нямаше, Шерил намина и каза, че мобилният ми телефон е звънял. Някой се опитвал да се свърже с мен.

— Била е мама — предположих.

— Не, беше мъж и се представи като твой покровител.

Сигурно е бил татко. Време беше да се обади.

— Мислех, че тук не е позволено ползването на мобилен телефон.

— Може да пращаш съобщения, а в някои случаи — да се обадиш — обясни Шерил. — Искаш ли да ти го дам?

Кимнах и Шерил зарови в чекмеджето ми. Извади зодиакалния ми телефон и понечи да ми го подаде.

— Не него. Сребърния — казах. — Този го спечелих от една игра и още не знам даже дали работи.

Шерил провери отново в чекмеджето и накрая ми подаде и двата телефона.

— Работи. Тъкмо червеният звънеше. Но провери и двата, за да видиш дали нямаш някакви получени съобщения.

Погледнах екранчето на личния си телефон. Имаше едно съобщение, но не от татко, а от Лоис.

Ужас. Ще дойда да те видя, 18 ч.

Лоис.

Проверих още веднъж да не би да съм пропуснала някое съобщение от баща ми, но определено това беше единственото. Погледнах зодиакалния си телефон. Натиснах бутона за включване и след секунди се чу изпиукване като сигнал за съобщение. Намерих го и го прочетох:

Момиче на зодиака. Твоят знак е този на боеца. Управлява те Марс — бог на войната. Посланието ми към теб е да бъдеш смела. Дръж се. Ще се обаждам.

Твой покровител, Марио Арес, известен още като
Марс.

Виж ти! — помислих си. Беше някак странно. Откъде знаеше какво се е случило с мен? А може би не е знаел в действителност. Може да е съобщение, което изпращат на всички момичета от зодия Овен? Да, май беше точно така. На когото и да кажеш „Дръж се!“, вероятно все ще уцелиш състоянието му в момента. Нищо де — все пак телефонът си оставаше страхотен.

Заиграх се с бутоните и забелязах, че вече има въведени десет номера в указателя. Разгледах ги.

Господин О: Слънцето;
Селена: Луната;
Херми: Меркурий;
Неса: Венера;
Пи Джей: Плутон;
Джо: Юпитер;

Марио: Марс;
Джон Дори: Нептун;
Доктор Кронос: Сатурн.

Онзи изперкал старец от чакалнята — сетих се аз.

Ури: Уран.

Ури: Уран? — зачудих се. — Това не беше ли мъжът с колелото, който ми правеше компания, след като паднах? Нали така се казваше — Ури? Хмм. Странна работа.

Докато умувах над имената, един тъмнокож младеж с расти и в зелена престилка влезе през двойните врати с количката за закуска. Той се спираше от сектор на сектор. Когато стигна нашия, Ейми още спеше, но Скай се изправи и си избра пшенична зърнена закуска и препечена филийка.

— Единствената храна, която не могат да съсипят — отбеляза тя и след секунда залапа лакомо.

— За какво си в болницата?

Скай вдигна рамене.

— Намериха извънземно в стомаха ми.

Засмях се.

Обаче нейното изражение си остана ужасно сериозно.

— О... аз... — В миг се паникьосах, че може да е някаква рядка болест, но после тя посочи десния си крак под завивките. Измъкна го с усилие изпод чаршафа и аз видях, че е гипсиран.

— Ей на — глезенът ми — рече. Продължи със закуската, сякаш искаше да покаже, че разговорът е приключен.

След закуска на сестрите им се отвори доста работа. От мястото си нямах добра видимост, но можех да чуя безспирното им сноване из отделението. През цялото това време от третото легло, където беше Ейми, не се чу ни вопъл, ни стон.

— Онова момиче добре ли е? — попитах Шерил, когато доближи до леглото ми заедно с един плешив санитар в зелен халат.

Шерил въздъхна тежко:

— Ох, не знам, не знам. Това е Джейкъб, който ще те свали долу с количка.

Джейкъб ми се усмихна дружелюбно и всички други въпроси за Ейми се изпариха, щом си помислих: *Най-после! Сега ще приключи с това нещо и ще се махна оттук.* Изправих се и макар че не чаках с нетърпение предстоящото събитие, придобих най-смелата си физиономия:

— Готова съм — заявих. — Оставям се във вашите ръце.

Джейкъб пак се усмихна.

— Съжалявам — обади се той. — Но се появиха доста спешни случаи. Станала е верижна катастрофа и докараха няколко души, които се нуждаят от неотложна помощ.

— Тъъ, благодаря за информацията, но това какво общо има с мен?

— Ще трябва да отложим операцията ти за утре — осведоми ме той.

— Да я отложите? Неее, ама... аз чаках цяла нощ.

— Знам и съжаляваме за това, но приоритет са спешните случаи — допълни Джейкъб и забърза да напусне отделениято. — Трябва да тичам.

— Неее. Хей... какво ще стане с *мееен*? — изкрещях след него.

Шерил се усмихна.

— Е, поне вече можеш да пийнеш чай. Да ти донеса ли една чаша и малко препечени филийки?

— Не, ще си ида вкъщи и там ще чакам.

— Не мисля, че лекарите ще ти позволят — отвърна сестрата. — О, не, въобще не ми се вярва. — Тя се отдалечи забързано.

Прииска ми се да замеря някого с нещо тежко. Обикновено не бях избухлива, но се чувствах дълбоко възмутена. Никой ли не разбираше, че бях прекарала цялата нощ в седнало положение и в пълен глад и дискомфорт? Невероятно.

— Нищо не искам! — изкрещях, при което Скай ме погледна и вдигна вежди. — А ти престани да ме зяпаш! — Тя сви рамене, сякаш да ми покаже, че ѝ е все едно.

Изобщо не беше честно. Отчаянието, което ме бе връхлетяло предната вечер, когато ме приеха, беше нищо в сравнение с чувствата,

които изпитвах в момента. Още един ден в тази ярко осветена адска дупка? Нямах да го понеса.

— Шерил!

Сестрата се обърна.

— Сега пък какво?

— Много ми е неудобно в тази поза. Ще ме откачиш ли за малко, ако обичаш? Не издържам повече да седя така.

— Мога да ти поставя ръката във висока превръзка, ако искаш, но не задълго, за да се избегне подуването. И недей да крещиш така. Ще изплашиш останалите пациенти.

Не ми пука — помислих си, но като погледнах към леглото на Ейми, видях, че се е събудила и се озърташе като подплашено мишле. Почувствах се малко гадно. Аз поне щях да се махна оттук в най-скоро време, докато тя, изглежда, щеше да се задържи в болницата доста по-дълго. Момичето срещна погледа ми и аз ѝ помахих и се усмихнах. Личеше си, че един приятел в повече няма да ѝ навреди.

След малко Шерил ми донесе закуска — препечен бял хляб и конфитюр.

— Не ям бял хляб — заявих. — Нямате ли пълнозърнест?

— Ама и ти си един образ — засмя се сестрата и остави подноса с храната на подвижната масичка.

Настаних се възможно най-удобно за хранене и всъщност се оказа, че закуската съвсем не е лоша. Скай беше права — нямах как да се развали вкуса на препечения хляб, а чаят беше чудесен, като се има предвид, че бях стояла жадна толкова дълго време.

След закуска гледах как разни хора идват и си отиват. Татко се обади към десет и аз го осведомих какво се е случило.

— О! — учуди се той. — Майка ти звънна в болницата още рано-рано тази сутрин и ѝ казаха, че си първа в списъка с кандидати за операционната.

— Промяна на плана. Станал е някакъв пътен инцидент и сега съм последна в списъка. Тате, не можеш ли да ме уредиш някак? Няма ли начин да се направи нещо? Със сигурност познаваш този-онзи. Направо съм в агония. Или поне се опитай да ме измъкнеш оттук за днес. Няма смисъл да вися така.

— По-късно ще дойдем с майка ти — рече. — Мирувай и ще видим какво ще мога да сторя.

— Елате по-скоро. Времето тук сякаш се точи по-бавно от всякога.

След обаждането на татко отново разгледах зодиакалния си телефон. Докато си играех с него, той отново изпиука — бях получила ново съобщение.

Обади се, ако имаш нужда от забавление.

Ури.

Би било приятно — помислих си. Той изглеждаше мил човек, макар и леко ексцентричен. Малко развлечение нямаше да ми се отрази зле.

Реших да напиша съобщение и да го изпратя на всички телефони от указателя, за да видя какво щеше да се случи. И без това няха нищо за правене — така времето щеше да мине по-бързо, а и нямаше какво да губя.

Написах съобщението си.

Зов за помощ от Момичето на зодиака. В болница съм. Имам нужда от хранителни запаси, забавление и грижи. Спешно. SOS.

После избрах „Изпрати на всички“. Да видим сега дали тази зодиакална история наистина си заслужава!

Щом оставих телефона обратно в чекмеджето, забелязах, че Скай ме гледа.

— Какво прибра вътре? — попита.

— Мобилен апарат — отвърнах. — Спечелих го по интернет. Трябваше да е някакъв зодиакален телефон, но още не съм разбрала как точно се използва.

Тя стана, закуцука към леглото ми и седна в края. Дадох ѝ телефона да го разгледа.

— Готин е — отбеляза. — Много е стилиен.

— Благодаря. — Тъкмо щях да я разпитам за крака ѝ, когато дежурната сестра дойде и каза на Скай да легне в леглото си, за да бъде прегледана от лекаря си. След няколко минути двойните врати в дъното на отделението се отвориха и докторът се появи. Отиде до леглото ѝ и дръпна завесата. Напрегнах слуха си, но не успях да дочуя много от това, което ѝ каза.

След като той си тръгна, Скай ми се стори унила. Лежеше с отворени очи и зяпаше тавана. Огледах се наоколо. Ейми също беше будна. И тя лежеше по гръб и съзерцаваше тавана. Ако можех да се движа, щях да стана от леглото и да отида да си поговоря с нея, но все още бях завързана за стената с тази синя белезница, а не исках да си увредя допълнително ръката, като я разкача сама от приспособлението. *Ех, че щастие — няма що — помислих си и погледнах часовника си.* Беше едва осем часът. Вторачих се и аз в тавана, за да видя какво толкова му беше интересното.

Големи, бели тавански плочки.

Дълга флуоресцентна светеща тръба.

Имаше нещо розово в далечния десен ъгъл на тавана. Зачудих се откъде се е появило.

Огледах отделението.

И отново забих поглед в тавана.

И отново се озърнах из отделението.

Погледнах часовника си — осем и десет.

Да му се не види. Умирам от скука. Сякаш времето беше спряло. През живота си не бях стояла толкова дълго на едно място. *Аррр. Не. Не. Добре. Ще се справя.* Аз съм Овен и както бе казал Марио, ние Овните сме бойци. *Не съм от тези, дето се предават. Никога не съм търпяла поражение досега. Просто трябва да намеря правилното отношение към случващото се. Както правят йогите и разните там гурута^[1], когато медитират в отдалечени пещери в Индия.* Виждах ги по телевизията. Нищо не е в състояние да ги смуги. Няма радио, няма филми, нищо. И намират покой. Може пък да изляза оттук, получила просветление. Може направо да си тръгна с летене или нещо такова. *Света Марша — това ще съм аз. Оф... така ми се прави нещо.* На Скай като че ли не ѝ е до разговори точно сега. А пък Ейми изглежда много болна. Дали е заразно? Божже, дано не е. Горката! Когато се раздвижа, ще се опитам да я ободря. Дали и тя

се чувства самотна тук? Странно е да си далеч от дома си и да не знаеш какво те очаква занапред. Ох, ще се пръсна от скука. Ще се опитам да привлека вниманието на сестрата. Тя все бърза и ни подминава, без да ни погледне. Боже, така искам да се случи нещо. Значи това било да си Момиче на зодиака — откакто научих новината, всичко се обърна с краката нагоре. А и нищо не стана, след като изпратих молбата си за помощ на зодиакалните хора.

Мина още един час и все още никой не бе дошъл.

Още един час — никой.

Само сестри, санитарки, някой лекар от време на време, една жена с количка за чай. Със сигурност не се мяркаха забавни зодиакални хора.

Най-после дойде време за свиждане и зачаках с нетърпение сестрите да отворят вратите. Мама беше първа и нахлу енергично, обещаващо натоварена с торби. Никога не се бях радвала така да я видя — дори след летния лагер, когато бях на девет, когато се скъса да вали и всички пипнаха някакъв стомашен вирус и изобщо беше пълна отврат. Мама носеше много лакомства и една картичка, която Лоис ми бе пратила. В торбите имаше списания, плодове, шоколад, несесер, небесносинята ми пижама и няколко книги.

— Изкарах ужасна нощ — оплака се тя (все едно моята беше приказка), — но го преодолях и реших, че трябва да съм смела. И да гледам позитивно на нещата.

— Браво на теб — отбелязах със сарказъм, който тя не даде вид, че разбра.

— Нали? — отвърна. — Трябва да съм силна — заради теб, любов моя!

— Къде е татко?

— Паркира колата. — И, наистина, след около пет минути той също се появи. Разчувствах се, виждайки познатото обло лице, и щом татко ме прегърна, вдишах характерния му аромат на лимонен афършейв, примесен с мириса на подострени моливи. Носеше обичайното си за уикенда облекло — дънки и пуловер, а тъмната му коса, която обикновено беше прилежно сресана назад през работната седмица, падаше небрежно по челото му.

— Трябва да ме измъкнеш оттук — подхванах го аз. — Уреди ли нещо?

Татко се засмя.

— Поговорих си с доктора и той ме увери, че тук си във възможно най-добрите ръце. Горе главата. Бъди смело момиче.

Горе главата? Смело момиче? Явно си нямаше идея за състоянието ми. Реших да не му проговоря до края на свиждането. Не че той забеляза. Изяде гроздето ми и прочете списанието ми, сякаш беше достатъчен фактът, че просто се бе появил. Не можех да повярвам. А мама не спря да дърдори какво давали по телевизията, какво пишело по вестниците, какво и кого е видяла по пътя към болницата. Къде беше безутешно ридаещата жена от предната вечер? Все едно бе претърпяла коренна промяна и сега демонстрираше някаква безцеремонност и приповдигнатост, които бяха особено дразнещи.

За щастие нещата, които ми оставиха, бяха достатъчни за запълване на времето до следобеда, когато бяха следващите часове за свиждане. Този път дойде и Лоис. Тя също ми донесе подаръци — едно списание и своето плюшено розово прасе (знаех, че спи с него от тригодишна възраст, затова беше голяма жертва да ми го преотстъпи за една нощ). Постъпката ѝ наистина ме трогна, но поведението ѝ ме подразни. Както и това на мама. И двете ме гледаха със съжалителни физиономии и ми говореха като на малоумна.

— Ще има и други пиеси — успокояваше ме Лоис и ме потупваше по здравата ръка.

Дръпнах ръката си.

— Няма да има — отвърнах. — Или поне няма да са с Оли...

— Дръж ме да не падна — довърши Лоис.

Подразних се. Не ми беше до допълнението „дръж ме да не падна“, което изричахме всеки път след името на Оли.

— Както казах, няма да е с Оли или с баща му. Пропуснах шанса на живота си.

— Ще се появят други възможности — обади се мама със сладникав тон. — Още си малка. Животът е пред теб.

— Не! Не разбирате — избухнах. Не можех да повярвам, че Лоис ми излизаше със същите глупости като мама. Ако някой трябваше да ми влезе в положението, това беше тя, но очевидно не го правеше. Видях, че Скай ни наблюдава. В очите ѝ прочетох, че се забавлява. Изплезих ѝ се. Бях сърдита. На целия свят. Не успях да се овладеея,

колкото и да си повтарях наум, че не бива да се ядосвам. Чувствах се така, сякаш затъвах в плаващи пясъци и не можех да се измъкна.

Пак погледнах към Скай. Край леглото ѝ имаше доста посетители. Преброих ги набързо — шестима. Две едри жени, двама мъже на средна възраст, вероятно съпрузите им, и двама двайсетинагодишни младежи — момиче и момче. Приличаха на нейни роднини и всички се забавляваха, бърбеха и ядяха донесената храна. *Сигурно всички посетители го правят* — помислих си аз, като видях и Лоис да пъха поредното зърно от гроздето ми в устата си. При Ейми имаше само една висока, бледа жена, която навярно беше майка ѝ. Стояха безмълвни през повечето време, държейки ръцете си и наблюдавайки нас. Имаше нещо толкова тъжно около Ейми; стана ми мъчно за нея.

Щом свиждането приключи и всички посетители си бяха тръгнали, с изключение на моите, изведнъж ужасно завидях на мама и Лоис, че могат безпрепятствено да станат и да си тръгнат.

— Моля ви, не ме оставяйте тук — замолих се с най-измъчената физиономия на света. — Моля ви се. Мразя това място. Не знаете колко е ужасно тук и колко ме боли — изпъшках горко през сълзи. *Ако това не ме измъкне оттук, не знам кое друго би могло* — казах си, като видях притесненото изражение на Лоис. — Ууу-ааа-ооох!

За съжаление мама наистина бе претърпяла промяна от предишната вечер, сякаш някой бе натиснал някакво копче в нея и тя се бе превърнала в друга личност, чието мото в живота беше: „Трябва да сме силни“.

— Скъпа, само още една нощ — рече и започна да ми говори по бебешки: — Нали си моето голямо, поласнало момиче — покажи на всички колко си смела и безстлашна.

Веднага престани! — изкрещях наум.

— Добре ви е на вас — замрънках. — Ще се върнете по домовете си, където има хладилници, пълни с храна, и топли легла с удобни възглавници, докато аз ще остана тук да се мъча.

Този път Скай се изкиска, и то на всеослушание.

— А ти млъквай! — креснах ѝ.

Мама изпадна в шок.

— Марша, направо не си на себе си. Трябва да се държиш добре с останалите момичета тук. — Обърна се към Скай. — Моля те,

извини дъщеря ми. Обикновено не е такава.

Скай пусна победоносна усмивка.

— Няма проблеми. На по-малките деца сигурно им е тежко да са далеч от майките и бащите си.

— Благодаря за разбирането, мила — рече мама и се обърна към мен. — Какво очарователно момиче.

Зад гърба ѝ Скай ми се изплези.

Мразя ви — казах си, щом мама и Лоис тръгнаха към двойните врати, към изхода, към свободата. — *Мразя всички.*

Отляво Скай се изкикоти.

Идеше ми да я убия.

[1] Гуру — индуистки религиозен учител. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

ДЕН ВТОРИ

О, *неее* — изстенах наум, когато на следващия ден се събудих и видях, че още съм в болницата. Бях сънувала, че съм вкъщи в леглото си. Сестра Шерил измери кръвното налягане и температурата ми, след което лампите на тавана грейнаха и заляха отделението с неестествена светлина. Докато гледах как персоналът се заема да върши същите дейности като предния ден и пациентите започват да се размърдват по леглата си, се сетих за филма „Омагьосан ден“, в който главният герой преживяваше все един и същи ден.

За моя радост този път не се наложи да чакам дълго Джейкъб, който скоро се появи в зеления си халат.

— Днес си първа в списъка, Марша — рече. — Всичко ще свърши, преди да си се усетила. Готова ли си за малко пътешествие?

Отвърнах му с вяла усмивка. Докато сестрите ме подготвяха, се опитвах да не позволя на страха да ме обземе. *Всичко ще е наред. Радвам се, че най-накрая ще приключи, за да се махна оттук и да се прибера, където ми е мястото.*

След петнайсет минути ме бутнаха в носилка през ярко осветени коридори. Част от мен искаше да стане, да скочи от носилката и да си плюе на петите, но другата ми — по-разумна част, знаеше, че няма измъкване. Пристигнахме в кабинета на анестезиолога, където един едър, усмихнат мъж в зелена престилка се засуети около мен. Доктор Сам се появи за малко и ме потупа по крака, все едно казваше: „Не се бой, тук съм“, но това не ме успокои. Желанието да стана и да хукна с всички сили още напираше отвътре. *Вече е късно* — рекох си, щом едрият усмихнат мъж се приближи към мен със спринцовка в ръка.

— Няма да боли — увери ме той и боцна иглата в ръката ми. — Ще почувстваш, че ти става студено, ще заспиш и всичко ще свърши.

Усетих убождането и зачаках да ми стане студено. Нищо не ми ставаше. *Не ме хваща упойката* — паникьосах се. — *Не ме хваща! Ще съм будна по време на цялата операция! О, неее...*

* * *

След известно време се събудих. Отново бях в отделението. Всичко беше свършило и мама стоеше до леглото ми. Усетих превръзката на ръката до тялото си. Щом премина хълцането ми (при излизането от упойката ми бе станало лошо и бях повърнала върху мама), ми позволиха чаша чай и препечен хляб. След малко пак усетих, че ми се повдига, но като цяло се връщах към обичайното си състояние.

— Как е китката ти? — попита мама.

Съсредоточих вниманието си върху мястото на счупването.

— Всъщност по-добре. Малко ме боли, но не прекалено — поне няма нужда вече да стоя седнала заради нея. Не мога да ти опиша колко хубаво е, че мога отново да лежа! Кога ме изписват?

— Скоро — отвърна мама. — Сестрата спомена, че доктор Хийтън смята да назначи още една рентгенова снимка и после да те прегледа, след което вероятно ще те пуснат по-късно днес.

— Уф! Кошмарът е към края си — въздъгнах. — Кога точно?

— Докторът каза към три.

След сутрешното свиждане отделението отново се изпразни. Станах, намерих банята и непохватно измих зъбите си със здравата си ръка. „Скоро се прибирам“ — осведомих отражението си. Имах странен вид. Напоследък не бях се поглеждала в огледало и бях забравила, че косата ми е бяла като сняг. Освен това гелът беше изветрял и установих, че се беше изсушила много от изрусяването. И ме сърбеше скалпът. Мама бе вързала прилежно косата ми, но копнеех хубаво да я измия. „Като слама е, мила моя“ — казах на себе си пред огледалото.

Когато се върнах в леглото, погледнах часовника. Единайсет. *Още четири часа до свободата* — рекох си. Направих всичко възможно да се съсредоточа в книгите и списанията, но бях благодарна на сестрата, когато дойде да ме заведе до рентгена, защото така времето щеше да мине по-бързо.

Като се върнах в отделението, Скай четеше, а Ейми спеше, но те вече не ме интересуваха. След няколко часа цялото отделение и хората в него щяха да са история.

Стана един часът. Един и пет. Един и десет. Един и петнайсет. Почетох малко. *Още един час и четиридесет и пет минути* — мислех си. — *Нямам търпение. Нямам търпение.* Погледах телевизия, но след малко, като видях часовника, стрелките му сякаш не бяха помръднали. Времето в болницата наистина вървеше много по-бавно, откъдето и да било другаде на планетата. Погледнах отново часовника — два без двайсет.

Когато доктор Сам дойде да ме види, бях седнала в леглото и се опитвах да изглеждам като най-здравия човек на света. Държах телефона си в готовност да се обадя на мама, за да ѝ кажа да дойде да ме вземе. *Моля те, моля те, моля те, пусни ме да си отида у дома днес* — изпращах молбите си мислено към него, докато приближаваше леглото ми.

Зададе ми няколко въпроса за китката ми и попита как се чувствам.

— Чудесно. Чувствам се чудесно. Благодаря за всичко. Сега може ли да си ходя?

Доктор Сам направи гримаса.

— Сестрата не ти ли каза?

Стомахът ми се сви.

— Какво да ми каже?

— За рентгена.

— Не. Защо? Какво има? Има ли ѝ нещо на китката ми?

— Не, не, нищо подобно — отвърна докторът. — Просто има проблем с рентгеновия апарат и снимката не е излязла ясно.

— Нямате ли други апарати?

— Имаме — кимна той. — Но всички са заети. Хората чакат от часове — записани са за преглед отпреди месец.

— Кога ще ме снимат пак?

— Да се надяваме — утре сутринта. Техниците сега го оправят, но дори да свършат днес, ще се наложи да изчакаш реда си, понеже спешните случаи винаги са с предимство. Няма да те държим дълго — най-много още една нощ.

— Ама как...? Още една нощ? Пак ли? Не. Моля ви. Не може ли да се върна вкъщи и да дойда утре?

Доктор Сам поклати глава.

— При травма като твоята има известен риск от подуване. Трябва да те държим под наблюдение за по-голяма сигурност.

— Но...

— Най-много още два дни. За твое добро е.

— Два дни ли? Току-що казахте, че ще е само за още една нощ.

— Кошмарът не свършваше, а ставаше все по-ужасен.

Докторът вдигна рамене.

— Не можем да сме напълно сигурни. Надявам се да стане утре, но зависи доколко е сериозен проблемът с апарата.

В стомаха ми заклокочи вулкан, който се надигна и *изригна* под формата на писък от гърлото ми:

— Неее! Моля ви. Пуснете ме да си ходя, моля ви!

Доктор Сам поклати глава.

— Стига де. Не е толкова страшно. — Пейджърът му изпиука и той тръгна към вратите, след като ми помахаше бодро.

Не беше възможно да е истина.

— Не е честно! — извиках след него.

Но той си бе отишъл заедно с надеждата ми за свобода.

ГЛАВА ДЕВЕТА ГОСПОДИН МАРС

Два часът.

Три часът.

Три и петнайсет.

Три и двайсет.

Три и двайсет и пет.

Какво му ставаше на този часовник? Не беше възможно времето да се тътри със скоростта на охлюв.

Мама пристигна в четири за следобедното свиждане и видях сестрите да ѝ обясняват ситуацията.

— О, скъпа, съжалявам. Не дойдох по-рано, защото се обаждах и ми казаха, че няма да те изписват днес — заговори тя, щом застана до леглото ми. — Но няма да е задълго. Само ден-два.

— Ден-два значи? Нима не разбираш? Нещо не е наред с времето на това място. Забавило е ход. Сякаш съм се заклезила в някакво изкривяване на времето и няма мърдане.

Лицето на мама потрепна в едва доловима усмивка.

— Какво? — попитах. — Кое му е смешното?

— Нищо, скъпа, просто... самият израз ми прозвуча много сладурско — изкривяване на времето.

Не се чувствах и грам сладурски. Реших, че вината е нейна. За всичко. Падането, рентгена — всичко. Нямахше повече да ѝ проговоря, с изключение на двата въпроса, които исках да ѝ задам:

— Лоис ще дойде ли?

Мама поклати глава.

— Ще ходи на репетиция за училищната пиеса.

Направо ми премаля. Ужасно ѝ завидях. И аз трябваше да бъда на репетициите. С Оли. От мисълта, че нещата се случваха без мен, ми се дорева.

— А Сиси и Елинор? Някоя от тях ще дойде ли?

— Не, скъпа. Мислеха, че ще те изпишат, и очаквах да те видят вкъщи довечера.

— О, няма? Е, може да си ходиш вече. Очевидно не липсвам на никого, така че е време да спреш с преструвките.

Мама сложи ръка върху обинтованата ми китка.

— Ау! — стиснах очи. Не ме заболя чак толкова, но исках да я накарам да страда.

— О, Марша, извинявай. Много ли боли?

Хвърлих поглед на Скай, за да съм сигурна, че не ме наблюдава с насмешливата си физиономия. Тя обаче разговаряше с една от жените, които бяха тук в неделя. Предположих, че е майка ѝ, и кимнах.

— Боли повече, отколкото можеш да си представиш — троснах ѝ се нацупено. Дълбоко в съзнанието си дочух един глас, който каза: „Държиш се като префърцунена принцеса, Марша Лейбовиц. Защо не се стегнеш малко?“. Но не можех да се стегна. Чувствах се отчаяна до смърт. Ненавиждах мястото, където се намирах. Ненавиждах нещастieto, което ме бе сполетяло. Ненавиждах също и жалкото мрънкало, в което се превръщах.

След като мама си тръгна, погледнах към Скай, но тя бе сложила слушалките на плейъра си и изглеждаше потънала в свой собствен свят. Надигнах се да видя дали Ейми е будна, но леглото ѝ беше празно. Предположих, че е станала, докато съм говорила с мама, и не съм я забелязала. Пресегнах се към шкафчето за телефона си и написах съобщение на Лоис, в което ѝ се оплаках от тегнещата над мен несправедливост. Там стоеше и зодиакалният ми телефон. Взех го, но само при вида му кипнах отвътре. Бях изпратила зов за помощ, а отговор — никакъв. *И това ми било награда* — възмутих се и го запратих към другия край на леглото си. За нещастие не прецених добре разстоянието — апаратът едва не удари Ейми, която тъкмо минаваше, и издрънча на пода. Тя се стресна, отскочи назад и ме погледна. Наведе се, вдигна го и ми го донесе.

— Извинявай — казах сконфузено. — Не исках да те изплаша.

Тя се усмихна и седна на края на леглото.

— Няма нищо. Аз съм Ейми, между другото.

— Марша.

— Изглеждаш ядосана. — Сега забелязах колко е красива — имаше много нежни черти, очи с цвета на синчец и млечнобяла кожа.

Но въпреки това лилавите сенки под очите ѝ подсказваха, че не е добре със здравето.

— И то много — кимнах. — Току-що научих, че не мога да си тръгна днес и... тъкмо изпусках малко пара. Извинявай. Мама все ми казва, че първо действам и после мисля, а трябва да се прави обратното.

— Знам как се чувстваш — рече. — И аз бях бясна, когато попаднах тук. Изглеждаше толкова нечестно, питах се: „Защо аз?“. Трябваше да ме видиш как се тръшкам от яд.

Усмихнах се. Изглеждаше толкова бледа и слаба, та беше трудно да си представи човек откъде е взела сили да се тръшка.

— Но в един момент се примиряваш — продължи тя. — Може да се каже, че вече съм свикнала и не ми се струва толкова зле.

— Какво ти има? — попитах и побързах да сложа ръка на устата си. — Ох, извинявай. Пак голямата ми уста. Не е моя работа.

— Нямам нищо против. Откриха ми болестта на Ходжкин^[1]. Нещо, свързано с лимфните ми възли.

— Ами, надявам се, че ще се справиш — рекох.

— И аз. — Тя се усмихна тъжно. — Има различни видове на тази болест. Лечимо е, но... няма значение — въздъхна. — Досадно е за обяснение.

Хвърлих поглед към Скай, която още беше със слушалки.

— Тя защо е в болницата?

— Заради счупване на глезена. Трябваше да ѝ сложат пирон.

— Ох — изпъшках. — Звучи болезнено.

Ейми кимна.

— И още как. Тя също го прие много тежко. Разбираемо е, като се има предвид, че е танцьорка...

— Танцьорка? Наистина ли? Като мен, значи. Е, аз се занимавам и с други работи. Но трябваше да играя в училищното представление. Щях да изпълнявам главната роля.

— Скай танцува хип-хоп. Явно е била нещо като звезда. Предстоял ѝ е някакъв конкурс, преди да си счупи крака. Мисля, че изпита голямо разочарование. Както и да е, по-добре да се връщам в леглото. Тия дни ми е трудно да стоя права дълго време.

— Кимни ми, когато ти се прииска малко компания — предложих. — Ще дойда да си поговорим.

— Би било хубаво — съгласи се Ейми и се върна в леглото си.

Пак се обърнах към Скай. Приличахме си повече, отколкото подозирах. Жалко, че беше толкова неприветлива. Насочих вниманието си пак към Ейми, която се пъхаше под завивките. Щеше ми се да мога да ѝ помогна с нещо. Реших, че като изляза, може да ѝ пратя нещо, което да я развесели.

Седнах и се зачетох в списанията си, опитвайки се да не поглеждам към часовника на всеки пет минути. Беше трудно обаче. Стрелките му ме привличаха като магнит, а после сякаш ми се присмиваха: „Виж ни, виж ни! Хаха! Изобщо не сме помръднали!“.

Реших да пробвам отново зодиакалния телефон. *И защо не?* — рекох си. — *Нямам какво да губя.* Написах:

Когато казах, че ми трябва помощ, имах предвид веднага.

Момичето на зодиака.

Отговорът дойде моментално.

По-спокойно, Момиче на зодиака. Твоят Марс е в съвпад с Луната. Скоро ще дойдем. Дръж се.

Марио.

Не след дълго вратите на отделението се отвориха и оттам влязоха господин Арес и една жена, която определено нямаше вид на сестра. Изглеждаше като... русалка с крака. Беше висока и стройна, със сребристобяла коса, която се спускаше на плитка по гърба ѝ. Бе облечена като гувернантка от Викторианската епоха^[2] — с дълга сребриста пола и жакет с висока яка. Явно и двамата познаваха сестрите и докато говореха с тях, току ме поглеждаха. Личеше си, че мястото им не е в болницата, защото излъчваха добро настроение и здраве. Ейми и Скай се надигнаха да видят Марио, когато той се приближи до мен.

Седна на края на леглото.

— Е, Марша, какви са тези глупости?

— Какви глупости?

— Мисля, че знаеш за какво говоря.

— Не, не знам.

— Не си спряла да се оплакваш, откакто пристигна тук.

— Аз ли? Как...? Ама... в случай че не знаеш, претърпях операция на ръката и бях прикована към леглото. Това няма ли да накара повечето хора да се оплачат?

— Само някои хора. Не и тези с хороскоп като твоя обаче. И не тази, избрана за Момиче на зодиака.

— А, това ли?

— Имаш телефон и медальон, нали?

— Да. Спечелих ги като награда.

Марио поклати глава.

— Награда? *Награда* ли казваш? Нищо не си разбрала, нали? Става въпрос за много повече от награда.

— Какво искаш да кажеш?

— Да си Момиче на зодиака, означава, че си извадила страшен късмет.

Изгледах ръката си.

— Късмет ли? Ха! Не виждам на кое викаш късмет. Животът ми се превърна в истински ад от момента, в който започна тази история с Момичето на зодиака.

— Въпреки това е късмет — настоя Марио. — Всеки месец някъде на планетата се избира момиче, което да бъде Момичето на зодиака. Само едно момиче. Тя получава три подаръка. Едно бижу. Получи такова, нали?

— Медальона с овена.

— Именно. Също така се запознава с покровителя си, който в случая съм аз. Защото си Овен. Всяка зодия има управляваща планета. Марс управлява Овен, така че имаш мен.

— Тъъ, може ли малко да върнеш лентата? — обадох се аз. — Това за управляващата планета го схванах. Но какво общо имаш ти, Марио, с планетата Марс.

— Всички планети са тук в човешки облик. Аз съм въплъщението на Марс.

Прихнах да се смея.

— Да бе, аз пък съм кралица Нефертити.

Марио изглеждаше обиден.

— Не, не си. Ти си Марша Лейбовиц. Знам, че е трудно да се проумее, но е вярно. Всички ние живеем наблизо.

— Всички планети живеят наблизо?

— Да.

— И са в човешки облик?

— Да.

— Добре... — *Очевидно му хлопа дъската* — помислих си. — *Сигурно е дошъл на преглед в психиатричното отделение и е влязъл тук погрешка.* — Ъмм, трябва да отида до тоалетната.

Скочих от леглото и изкуцуках до стаята на сестрите.

— Хей, Шерил, може ли да ти кажа нещо? — попитах, когато я видях да пие чай с жената, която бе дошла с Марио.

— Разбира се, какво има?

Махнах ѝ да дойде до вратата, за да не чуе непознатата.

— Мъжът до леглото ми. Мисля, че може да е избягал от психиатрията — прошепнах в ухото ѝ.

Шерил се разсмя.

— Едва ли. Това е Марио. И е напълно с ума си. Поел е физиотерапията на някои пациенти тук. Но пък жената, с която пием чай, работи в психиатричното отделение. Тя е един от нашите консултанти. Веднъж-два пъти седмично посещава всички отделения, в които лежат тийнейджъри.

Жената отзад ми помахаша.

— Здравей, Марша. Аз съм Селена. Шерил ми разказваше за теб.

— Ъъ... здрасти. Ъъ... добре.

— Марша — провикна се Марио. — Още не съм свършил!

Дали пък аз не полудявах? Или още спях и сънувах много странен сън. Докато се връщах към леглото си, се ощипах.

— И така, Марша — продължи Марио, — днес дойдох, за да ти кажа, че трябва да промениш държанието си. Спри да се самосъжаляваш и започни да мислиш сериозно над това, което ще ти се случи през този месец.

— Лесна работа. Мога да ти кажа точно какво ще се случи. Ще ми бъде кофти. Всичките ми планове се провалиха.

Марио сложи ръка пред устата си и се прозя.

— Момиче на зодиака, стегни се! Прекалено си силна, за да рухнеш от такава дреболия. Много съм разочарован, като виждам как се държиш.

— А как трябва да се държа?

— Като боец. Като водач. Не знаеш ли, че Овенът е първият знак в зодиака? Родените под него са лидери, променят света. Овните никога не се предават — не и без бой.

Макар да бях възмутена, задето не схваща колко ужасен беше животът ми в момента, част от мен почувства, че той говори на друга част от мен — на една по-задълбочена и по-силна част — и нямаше как да не ми повлияе. Обаче нямаше да му позволя да разбере това.

— Както кажеш.

— Чудесно. Щом ще се държиш по този начин, си тръгвам. За всяко момиче на зодиака е различно. Някои използват този дар, други го пренебрегват, но помни едно — ние сме тук, за да помагаме.

— Разбрах. Планетите в човешки облик. — Допрях показалеца на здравата си ръка до слепоочието си и го завъртях — познатият жест за „Ти си куку“. Той се обърна и си тръгна. Видях го да влиза в сестринската стая при Шерил и Селена. *Хващам се на бас, че обсъждат мен* — помислих си, след като започнаха да разговарят оживено и Селена погледна към нашия сектор. Щом Марио седна, измъкнах се от леглото и като се стараех да остана незабелязана, застанах така, че да мога да чувам какво си приказват. Отстрани изглеждах, все едно си стоя небрежно и разглеждам брошурите на витрината.

— Тя знае ли? — попита Селена.

— Мисля, че се досеща — отвърна сестра Шерил, — но едва ли съзнава напълно колко е тежко положението ѝ.

— Какви са шансовете ѝ? — поинтересува се Марио.

— Не сме сигурни. Ще остане тук по-дълго, докато направим още изследвания.

— Много тъжно — отбеляза Марио. — Горкото дете. Трябва да се държи.

Кръвта ми се смрази. *Мили боже* — казах си. — *Говорят за мен. По-лошо е, отколкото си мислех. Умирам. Да се държа — значи затова Марио ми дръпна онази реч?*

Причерня ми. *Трябва да се върна в леглото си, щом няма да живея още дълго.* — Заизмъквах се тихомълком, преди да са ме хванали да подслушвам. — *Божичко! Дали мама знае? Колко ли време ми остава?*

[1] Раково заболяване, което в начален стадий засяга лимфната система. — Б.пр. ↑

[2] Периодът на управление на кралица Виктория във Великобритания през XIX век. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

СЕЛЕНА

Бях вцепенена. Възмутена. Шокирана. В един момент тръпнех от вълнение, че ще изиграя главната роля в училищната пиеса. Целият живот беше пред мен. После заради един нищо и никакъв инцидент животът ми трябваше да свърши? Да свърши, преди дори да е започнал? Не беше възможно да е истина. Имаше още куп неща, които исках да направя. Да пътувам по света. Да съм известна актриса. Да имам приятел. Все още не бях се целувала с момче! Не можеше да умра преди първата си целувка! За предпочитане беше да е с Оли Блейк. Очите ми се напълниха със сълзи. С такова нетърпение очаквах да се прибера у дома. Броях часовете. А сега навярно никога повече нямаше да видя къщата ни.

Дали мама и татко знаеха? А Лоис? О, скъпата ми приятелка. С кого щеше да излиза през почивните дни? С кого щеше да разговаря? Представих си я да седи сама в двора на училището — пребледняла, без да има с кого да поделити обяда си, с кого да се посмее, с кого да обсъди някое телевизионно предаване или друго нещо, което и двете харесвахме — Оли. Нямаше да има с кого да си казва „Дръж ме да не падна“. Щеше да е самотна без мен.

И не само тя.

Виждах кухненската ни маса вкъщи. Около нея — мама, татко, Сиси и Елинора и мястото, определено за мен. Празно място. Празен стол. Никой нямаше да може да преглътне и хапка от мъка. И погребението ми — ковчег, покрит с бели рози и жълти фрезии. Или с червени рози и бръшлян? Хм, щях да го реша по-късно. Цялото училище щеше да присъства. С наведени глави. Някой може би щеше да носи видеокасета с най-хубавите моменти в живота ми — когато спечелих турнира по бадминтон, когато на девет изиграх кралицата на лебедите в балета „Лебедово езеро“, когато изиграх Йосиф в пиесата за Рождество Христово в основното училище. Всички щяха да се трогнат до сълзи от видеото.

Каква музика щеше да е подходяща? Дали нещо весело, за да напомня на хората за някои черти от характера ми и да ги накара да се усмихнат? Или нещо тъжно с много цигулки, което ще ги накара да си изплачат очите? Кой щеше да излезе да говори за мен? Татко? Госпожа Пиърсън? Лоис? Не Лоис. Тя не би била способна да пророни и дума от мъка. На мен самата ми се дореваваше само докато мислех за това. „Отиде си млада и зелена — щяха да повтарят всички. — А животът беше пред нея. Щеше да стане личност. Май всички добри хора умират без време“. По бузите ми се затъркаляха сълзи при мисълта за трогателната сцена.

Марио и Селена излязоха от сестринската стая. Чернокожият погледна по посока на леглото ми и каза нещо на Селена. Тя кимна и след като той си тръгна, дойде при мен. Изглеждаше великолепно — с морскозелени очи и бяло лице — и приличаше на героиня от приказка за феи или русалки.

— Здравей, Марша. Е, как се чувстваш? — попита Селена.

— Направо ужасно. Всъщност като изтръпнала.

Тя погледна китката ми.

— Изтръпнала? Не се притеснявай. Загубата на чувствителност е само временна.

— Сигурно — рекох. — Обаче... просто не мога да го приема още. Не ми се струва честно. Опитвам се да проумея случилото се, но всичко ми изглежда нереално.

— Разбирам. Много момичета го казват, когато се сблъскат с истината.

— Така ли? О... — Почудих се дали да се издам, че съм научила лошата новина, защото щеше да разбере, че съм подслушвала. Все пак реших — защо пък не? Ако така и така времето ми беше ограничено, трябваше поне да го изживея като честен човек. — Ъъъ... Знам, че знаеш.

Селена се усмихна.

— Разбира се, че знам. А знам, че и ти знаеш.

Не бях сигурна дали ме е разбрала.

— Не, искам да кажа, че знам...

— Знам, че знаеш — отвърна Селена.

— Значи знаеш, че аз знам, че ти знаеш?

Тя доби леко объркан вид.

— Да, разбира се. Ъ... за какво говорим?

— За мен.

— За това, че си Момиче на зодиака, нали?

— Не. За това, че ще умра.

— Че ще умреш? — учуди се жената и седна в края на леглото.

— Ааа, това ли било?

— Да, това. Значи е вярно? — Обзе ме неопикуем ужас, щом Селена кимна. Тайничко се бях надявала да ми каже, че е станало страшно недоразумение.

— Е, всички ще умрем един ден, нали? — започна тя. — Не можем да го избегнем. Това е единственото сигурно нещо на света — че всички ще си отидем по някое време, но малко хора на твоята възраст се замислят над тези неща. Повечето момичета като теб се смятат за неуязвими.

— Но аз знам, че не съм.

— Е, това те прави много мъдър човек, Марша.

— Само защото знам.

Селена пак ме погледна озадачено.

— Да, знаеш. Марша, въъ... какво точно смяташ, че знаеш?

Приведох се към нея, за да не чуят останалите.

— Че нараняването ми е по-лошо, отколкото изглежда. Че може да не ми остава много.

— И защо смяташ така?

— Аз... Чух ви, като говорехте вътре. — Посочих сестринската стая.

— Аха — кимна Селена. — Чула си ни значи. — После прихна да се смее. Бях шокирана. Що за съветник беше тази, щом се присмиваше на умиращи пациенти?

— Май не си много състрадателна, която и да си. Сигурна ли си, че си достатъчно квалифицирана? — попитах.

— Никой не познава чувствата повече от мен, Марша. Ако беше разгледала добре зодиакалния си телефон, щеше да разбереш, че аз съм Селена Луна — Луната.

Поредният член на клуба на откачалките — помислих си. Дойде ми до гуша от нея — която и да беше тя. Умирах. Искане полагащото ми се съчувствие, придружено с топли думи, мили погледи, подаръци.

— Виж, Селена — започнах. — Не знам каква игра играете с тези зодиакални истории, планети и тъй нататък. Това да не е някаква месечна инициатива, измислена от някой смахнат лекар? Нещо от рода — дайте да развеселим пациентите, като си поиграем на маскен бал. Примерно — миналия месец всички сте били зеленчуци, а този месец сте решили да сте планети. Няма нищо лошо в това. Дори е хубаво, оригинално е и съм сигурна, че някои болни истински се забавляват. Това им повдига духа и отвлича вниманието им от проблемите им. Правехме нещо подобно в училище преди години — всеки втори петък от месеца трябваше да ходим на училище, преоблечени като някоя историческа личност. Но случващото се с мен е твърде значително. Нямам време за игрички. Аз съм много, много болна.

— Не, не си.

— Напротив.

— Не си.

— Болна съм. Чух ви, като казахте...

Селена въздъхна нетърпеливо.

— Типичен Овен. Все подслушвате. Все мислите, че хората говорят за вас. Светът не се върти около вас все пак. Има и други зодии в зодиака.

— Какво искаш да кажеш?

Тя хвърли бегъл поглед към леглото на Ейми.

— Говорехме за другиго. Не за теб.

Извърнах се към Ейми, която бе заспала.

— О, божичко. Ейми.

Селена кимна.

— И освен това не сме казвали, че ще умре. Положението ѝ е тежко, но тя има една от малкото форми на рак, които може да се овладеят. Като чуят думата рак, хората автоматично я свързват с края. Но не е така. Тази болест има много разновидности — някои са лечими, а други не, за съжаление. Ейми би трябвало да го преодолее. Ще измине дълъг път, ще се бори, но болницата може да ѝ помогне да се справи.

Почувствах се много глупаво. Смутена. Засрамена. И облекчена. Всичко наведнъж.

— Значи няма да умра?

Селена поклати глава.

— Напротив — мислех, че сме уточнили този въпрос. Просто няма да е в скоро време.

— Тогава какво правиш тук и защо ме разпитваш за чувствата ми? — попитах и продължих шепнешком: — Не трябва ли да си там при...

— Марша, не проумяваш ли? Марио не ти ли обясни? Ти си Момичето на зодиака този месец. Такива момичета обикновено се избират или защото се намират в преломен момент от живота си, или защото имат да свършат нещо. Понякога заради двете. Ние, десетте планети, сме тук, за да сме в помощ. Моята роля е да ти помогна да подредиш чувствата си, тъй като те ще те ръководят. Затова те питам още веднъж, Марша Лейбовиц, как се чувстваш?

Мозъкът ми сякаш щеше да експлодира. Аз нямаше да умра. Но тази участ би могла да застигне онова прекрасно, нежно създание в леглото отсреща. Щях да се върна у дома и да продължа живота си постарому, докато тя можеше и да няма този шанс.

— Как се чувствам? Как се чувствам? Объркана. По-объркана от когато и да било. Всъщност... мисля... че може да развия психическо разстройство.

— Едва ли — усмихна се Селена. — Сигурна съм, че ще се справиш. Овенът е силна зодия. И не забравяй, че ще ти помагаме.

Като каза това, тя стана и си тръгна. Наблюдавах я как се отдалечава по коридора на отделението и изчезва зад двойните врати. *И така, какво точно се очаква от мен да правя или да чувствам?* — запитах се аз и погледнах към Ейми, която спеше кротко в кревата си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗАБАВЛЕНИЕ

След сутрешното вълнение отделението отново утихна, а мен пак не ме свърташе на едно място. В главата ми все се въртяха думите на Селена и Марио. „Тук сме, за да помагаме“ — бяха казали и двамата. *В такъв случай* — реших аз, — *ще разгледам още веднъж телефона си.* Извадих го и написах:

Скучно ми е. Момичето на зодиака има нужда от забавления.

После натиснах „Изпрати“. След секунди получих съобщение:

Изпращам подкрепление. Трябваше да изчакаме, докато планетите се подредят хармонично! Дръж се!

Марио.

След пет секунди двойните врати на отделението се отвориха със замах и оттам влетя Ури на акробатическия си велосипед с едно колело. Носеше бяла лекарска престилка и червен клоунски нос и жонглираше с подлоги! Буквално зяпнах и ме напуши смях. *Да му се не види* — помислих си, когато той ме подмина ухилен и ми махна точно преди да улови една падаща подлога.

— Ури — извиках. — Спри! Ще си имаш неприятности. — Очаквах всеки миг да нахлуе охраната и да го изрита навън.

— Чух, че ти било скучно — отвърна и подкара колелото на заден ход. Скай се надигна и го загледа. Дори Ейми повдигна малко главата си. Сестрите излязоха от стаята си в края на коридора и застанаха да го наблюдават с широки усмивки на лицата си. *Защо не*

реагират? — зачудих се аз, а Ури слезе от колелото и започна да жонглира с чашите от количката за чай. Четири, шест, осем чаши полетяха нагоре. Наистина майсторско изпълнение. След жонгльорския номер той изчезна в един от секторите, към който няха видимост. Извиках Шерил.

— Какво става? Защо не го изгонихте? — попитах.

— От къде на къде? Това е Ури. Той е клоун лекар. От време на време посещава детските отделения, за да забавлява болните. Умее да развеселява хората.

Ама че съвпадение — помислих си. — *Да се появи точно две секунди след съобщението ми. Хмм?* — В съседния сектор се чуваха възгласи, възклицания и смях и след малко Ури се появи отново при нас. Направи дълбок поклон, който беше много смешен, защото първо се наведе бавно, докато главата му опря в пода, след което се изправи рязко, сякаш беше направен от гума.

— За нашата пациентка — Момичето на зодиака — и нейните приятели — обяви той и отиде при Скай. Извади стетоскопа си и го долепи до главата ѝ.

— Хммм — каза, преструвайки се, че преслушва мозъка ѝ. — Наистина имаме сериозен проблем. О, боже. О, боже. О, боже. Нужна е трансплантация. Аха... — Подвоуми се за миг, след което извади един червен нос, подобен на този, който носеше, и го постави върху носа на Скай. Тя се засмя, а Ури издърпа иззад ухото ѝ някакъв червен балон, за чиято връв беше закачено нещо в червена лъскава опаковка. Подаде ѝ го и заяви: — Белгийски шоколад, от най-хубавия.

Лицето ѝ се озари.

— Любимият ми — зарадва се тя.

След това отиде до леглото на Ейми. Този път постави лекарската слушалка върху ухото ѝ. Тя се закиска.

— Олеле — възкликна. — Какво имаме тук? Трябва да направим магнитен резонанс, за да открием източника на проблема. — От джоба си извади магнит за хладилник с формата на коте. — Сега легни.

Ейми отново се изкикоти и изпълни нареждането, а Ури заразмахва над нея магнита напред-назад.

— Ето това е магнитен резонанс — обясни той. — Въобще не е страшно, нали?

Ейми поклати глава и се усмихна. Ури напъха магнита обратно в джоба си и взе да се гърчи. По едно време нещо се размърда под дрехите му. Някаква малка движеща се подутинка като дребно животинче.

— Ау, ау — извика той, гърчейки се като червей. — Някой иска да излезе и да те поздрави. — В ръцете му изневиделица се появи бяло плюшено мече — истинска магия. Постави го на възглавницата до Ейми, след което се престори, че преслушва сърцето на мечето със стетоскопа си.

— Ъхъ. Ъхъ — измърмори и погледна Ейми. — Това мече дълго време е било болно и отделено от мама Мецана и татко Мечок. Има нужда от много гушкане и любов. Ще можеш ли да му ги осигуриш?

Очите на Ейми се насълзиха. Тя гушна мечето и кимна.

Ури дойде при мен.

— И така, какво да сторим за нашето Момиче на зодиака? Липсва ли ти нещо?

— Ами... Не знам. Нещо за правене може би?

— Не. Не, не е това. Да видим... — Сложи стетоскопа си върху рамото ми. — А, да. Имаш нужда от смешен кокал. — Бръкна в един от джобовете си и измъкна кучешки кокал играчка — голям и розов, изпъстрен с жълти звезди. Сложи го в ръката ми. — Ето, това ще свърши работа. Ако пак имаш проблеми с ръката, предлагам да приемаш по един от тези три пъти дневно.

Реших да се включа в играта му, въпреки че беше малко бебешка.

— И как точно се очаква да поглъщам тези кокали три пъти дневно?

— Ето как — отвърна Ури, взе кокала, който беше с големината на дланта ми, и като по чудо го натъпка в устата си. Преглътна и зяпна, за да ми покаже, че устата му е празна.

— Как? Какво? Как го направи?

Той се усмихна.

— Магия. Погледни под възглавницата си.

Повдигнах възглавницата и видях кокала. До него имаше още два, но съвсем мънички.

Ури плесна с ръце.

— Я виж! Има си и дечица! Малки кокалчета. — Взе двете кокалчета и подхвърли едното към Скай, а другото към Ейми, които го

наблюдаваха, усмихнати до ушите. — Ето по един смешен кокал и за вас, в случай че някога ви потрябва.

— Благодаря — обади се Скай.

— Да, благодаря — каза Ейми.

Клоунът лекар се обърна с гръб към мен и измъкна от ръкава си една книжка с кръстословици.

— Тези са за теб, за да си уплътняваш времето — заяви.

Взех книжката. Мразех кръстословици. Опитах се да прикрия разочарованието си, понеже другите му номера бяха доста добри.

— Тъъ... благодаря.

— Само се шегувам — засмя се и извади от другия си ръкав пакет, обвит в сребриста хартия.

Разкъсах хартията и зяпнах от изумление. Пред мен стоеше портативен DVD плейър и няколко диска с филми: „Училищен мюзикъл“, „Омагьосана“ и „Сейнт Триниан“.

— Еха, велико — възкликнах, защото „Училищен мюзикъл“ беше един от любимите ми филми. — Много, много благодаря.

— Гледай ги с новите си приятелки. — Той посочи Ейми и Скай. — Приятелите са важно нещо, където и да се намираш — добави и затанцува из отделението като робот. Танцът му беше особено забавен и всички от моя сектор се смееха високо, включително и жената, която разнасяше чая.

— Страхотно — извиках, след като Ури направи комично падане, после стана и се изнесе с олюляване през вратите на отделението.

— Наистина — обади се Скай. — Готин е.

Щом въодушевлението отмина, започнах да се чудя. Беше ли случайна появата му само секунди след съобщението, което изпратих по зодиакалния телефон? Може би не беше. Но Шерил бе казала, че от време на време идвал в болницата, така че беше вероятно идването му да не е свързано с призива, който бях изпратила. Е, имаше само един начин да разбере дали двете неща са свързани.

Написах ново съобщение:

Умирам за някаква прилична храна. Моля, доставете нещо вкусно.

Натиснах пак „Изпрати“ и зачаках.

Нищо не се случи. Гледах с надежда към двойните врати, но единствените хора, които влязоха, бяха един доктор, една сестра и един санитар. Ентусиазмът ми се изпари. Значи изпълнението на Ури все пак е било съвпадение. Размърдах се и се опитах да се наместя удобно. Ейми беше заспала, а Скай слушаше плейъра си, затова си пузнах един филм. След десетина минути вратите се отвориха. В отделението влезе едър, засмян мъж с нещо като кошница, пълна с лакомства, в лявата си ръка.

— Здравсти, Джо — извика Шерил.

— Привет, сестро — отвърна той и започна да раздава малки подаръци, опаковани в кафява хартия. Когато стигна до нашия сектор, ми смигна.

— Разбрах, че си ме викала — рече.

— Ъъ... аз...

— Нали Марио е покровителят ти?

— Ъ, да, нещо такова... Още не съм много наясно... — промърморих.

— Не си ли Момичето на зодиака? — продължи да пита мъжът.

Кимнах. Непознатият приближи и се наведе към мен, за да не го чуят останалите.

— Аз съм Юпитер, но ми викат Джо — прошепна. — Но не се издавай, че се срещаш с планети, защото ще те помислят за побъркана. Просто знай, че Марио е поел случая ти и че всички сме на твое разположение и ще направим каквото можем.

— О, добре, благодаря — измънках. — Известно ми е това с планетите. Нещо като темата на месеца, нали?

— Тема? Всъщност не, но няма значение. Марио ще ти обясни всичко.

— Той спомена нещо от рода, че планетите се явяват в човешки облик, но... не може да сте дошли от друга планета. Нима е възможно?

— Защо да не е? — отвърна Джо. — Ти знаеш ли откъде си дошла?

— От едно село надолу по пътя.

— Имам предвид — преди това. Преди да се появиш тук като Марша?

— Преди да се родя?

Джо кимна.

— Ами, не. Разбира се, че не. Никой не знае.

— Може би си дошла от някоя звезда — предположи Джо. — От небето.

— Като извънземно ли?

— Не, по-скоро като енергия. Но стига с тези приказки. Не съм дошъл да ти изнасям лекция за произхода на хората. Има куп неща, които не разбираме, Марша — много от тях противоречат на логиката, — но не затваряй съзнанието си за нищо и не казвай, че нещо е невъзможно. И така — разбирам, че не одобряваш болничната храна, вярно ли е?

— Да.

— А какво обичаш?

— Горещ шоколад. И кексчета с боровинки. Любими са ми. Татко винаги ми купува, когато съм болна.

Джо засия.

— Какво съвпадение! По случайност имам точно... — Той извади едно кексче и картонена чаша, пълна с димяща течност. Подаде ми двете неща и ме погледна многозначително, сякаш да ми каже, че имаме тайна помежду си.

Докато разпределяше лакомствата из отделението, аз посрѣбвах от напитката си. Беше най-хубавият шоколад, който някога бях опитвала. Гъст и сладък точно колкото трябва. А кексчето направо се топеше в устата.

След като мъжът приключи с обиколката си, извиках Шерил.

— Откъде се взе този? — попитах я.

— От Осбъри — отвърна. — Там държи ресторант за деликатеси. Появява се тук понякога с лакомства за пациентите. Цялото му семейство живее и работи там. Идват като доброволци да помагат в болницата от време на време. Щеше да е хубаво да идват по-често...

Шерил обяви, че след Джо ще дойдат от местния салон за красота да ни приложат някои отпускащи процедури. След половин час пристигна жена на име Неса с две свои асистентки. Не можех да сваля поглед от нея. Приличаше на модел — не, беше още по-красива. Изглеждаше като богиня — висока, с руса коса, сини очи и идеално овално лице.

— Хеей, кой иска да се поглези? — заговори Неса с отчетлив югоизточен акцент.

Ейми, Скай и аз вдигнахме ръце. Двете асистентки отидоха при тях, а Неса дойде до моето легло.

— Добре ли си, кукло? — попита.

— Да — кимнах. — Всъщност днес си прекарвам супер.

Тя се усмихна, седна в края на леглото, отметна завивката ми и започна да прави масаж на стъпалата ми. Беше божествено. Докато ме масажираше, погледнах в указателя на телефона си. „Неса: Венера“ — пишеше там.

— И ти ли си част от специалния клуб? — полюбопитствах.

— Какво имаш предвид, слънце? — погледна ме Неса. Показах ѝ телефона. — Спечелих го по интернет и в него има въведени десет имена. Свързани са с астрологията и планетите.

— Точно така, пате — усмихна се Неса. — Ти си Момичето на зодиака този месец, нали? Срещна ли се с покровителя си?

— С Марио, да, известен още като Марс. И въъ... според телефона ми, Неса... значи си Венера?

— Точно така. Планетата на любовта и красотата. Имам салон за красота в Осбъри.

— И работиш като доброволка в болницата?

— Понякога. Всички се записахме като доброволци преди известно време, за да се подготвим за идването ти.

— За мен?

— Да, понеже си Момичето на зодиака, а нашата работа е да ти помагаме. Представи си, ако бяхме дошли тук вчера и бяхме заявили на сестрите, че сме планети — щяха ни вземат за тайфа откачалки и никога нямаше да ни пуснат. Трябваше да измислим някакъв начин да ни приемат в нормалното общество. От хороскопа ти личеше, че може да ти се случи нещо такова — да се озовеш тук за малко, така че Марио ни каза да се подготвим, да се запишем като доброволци в болницата.

— Разбирам — съгласих се. — Щяха да ви вземат за луди. — *Защото сте такива!* — добавих наум. А може би още не бях излязла от упойката и сънувах странен сън.

Каквото и да се случваше, няхах нищо против. След като Неса си тръгна, погледнах часовника и установих, че бяха минали цели три

часа от началото на посещенията им. Дали бяха доброволци с развнтено въображение, граничещо с лудост? Ако ли не, значи участвах в някакъв модерен вариант на приказката за Аладин и вълшебната лампа. Обзе ме прилив на въодушевление, като си представих какво още беше способен да направи телефонът ми.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

МИЛИТЕ МИ СЕСТРИЧКИ

— Защо плачеш? И какво, по дяволите, е станало с косата ти? — попита Сиси същата вечер, когато дойде заедно с мама и Елинон, а аз избухнах в сълзи. Трите изглеждаха прекрасно и толкова се бях затъжила, че когато влязоха, не се стърпях. Скай се обърна и ги заоглежда. Хората вечно зяпаха сестрите ми, понеже бяха зашеметяващи и тъкмо така изглеждаха и сега наред ярко осветеното отделение. Сиси очевидно идваше направо от балетната школа и беше облечена с пурпурен клин и розова тениска. Елинон носеше дънкова миниполичка върху плътен черен чорапогащник. Имаше супердълги крака и знаеше как да ги показва.

— Толкова се радвам, че сте тук — отвърнах. — Аз... мислех, че може вече никога да не ви видя.

Елинон седна на един стол отдясно на леглото ми.

— Защо да не ни видиш? Голяма драма правиш, Марша. Просто ти е счупена китката. Когато аз бях в болница, беше наистина сериозно. Помниш ли, мамо, когато паднах от коня? Лекарите смятаха, че може никога да не прохода.

— Вярно... — започна мама.

— Глупости — прекъсна я Сиси и седна на друг стол от лявата ми страна. — Нищо и никакво навяхване си беше. Виж, когато аз влязох в болница след моето падане, докторите си мислеха, че съм получила мозъчно увреждане.

— И са били прави, както личи — озъби й се Елинон.

Мама се настани в края на леглото.

— Стига, момичета.

— Та, както казвах — продължи Сиси, като повиши тон, — имах сътресение. Ето това е нещо сериозно.

— Друг път — възрази Елинон. — Изписаха те още същия ден.

Обикновено се включвах с най-голямо удоволствие в подобни спорове. Винаги бяхме така със сестрите ми — съревновавахме се

помежду си за щяло и нещяло. Надвиквахме се и скоро спорът прерастваше в шумна кавга. Но днешният ден го чувствах като рожден ден, като Коледа, като много, много специален ден, защото бях прекарала прекрасна сутрин и нямаше да умра. Поне не още. Седях и наблюдавах със сияйна усмивка прелестните си сестри и красивата си майка.

— Какво има, Марша? — попита Сиси. — Гледаш странно.

— Да. Да не си на лекарства? — усъмни се Елинон.

— Не. Просто много, много се радвам да ви видя. Бях забравила колко сте красиви.

— Определено е на лекарства — потвърди Сиси.

— Момичета, обичам ви истински — изтърсих.

— Брей! Май не си повредила само китката си — обади се Елинон. — Мамо, тя е полудяла.

Мама ми се усмихна.

— Нищо подобно. Много си мила, Марша. Ние също те обичаме.

— Не е вярно — отрекоха в хор Сиси и Елинон, но очите им сякаш се навлажниха, когато го казаха.

— Обясни сега за косата — подкани ме Елинон.

Сложих ръка на главата си. Копнеех за един хубав душ.

— Боядисах я заради ролята в училищната пиеса. Ледената кралица — отвърнах.

Мама ме потупа по ръката.

— Марша получи ролята, нали, скъпа? Но въъ... няма да може да участва.

Изведнъж осъзнах, че вече не ми пука, задето няма да изиграя Ледената кралица. Щях да живея. Щях да изляза от болницата. Щеше да има и други роли. Други представления.

— Няма нищо — рекох. — Има по-важни неща в живота.

— Така те искам — подкрепи ме мама, но изглеждаше изненадана.

— Е, дребосък, кога ще те пуснат? — поиска да узнае Сиси.

Бях в толкова добро настроение, че дори не се разсърдих, задето ме нарече „дребосък“. Обикновено се разразяваше бурна разправия, понеже тя знаеше, че мразя да ме нарича така.

— Утре, ако всичко е наред. Всъщност оправиха рентгена и ме снимаха отново точно преди да дойдете. Сестрите казаха, че доктор

Сам вероятно ще погледне резултатите сутринта и после съм навън.

— Супер — рече Сиси и раздели лакомствата, които мама беше донесла, като не престана да си взима от шоколада. — Тогава не трябва да оставяме храната да се развали.

Елинор разгърна едно от списанията и се зачете.

— А това ще можеш да го прочетеш вкъщи, затова сега аз ще го прегледам, понеже съм заета до края на седмицата.

Отново не възразих.

— Разбира се — чух се да казвам. — Разбира се.

Видях как Ейми ме погледна и се усмихна. Аз също ѝ се усмигнах.

* * *

Щом свиждането свърши, станах от леглото и отидох при Ейми. Към ръката ѝ беше прикрепена система. Тя беше будна и забеляза, че я гледам.

— Преливат ми кръв — обясни. — Понякога го правят, преди да започне химиотерапията ми. Ще ме видиш да си променям цвета, като изтече системата. От бледа ставам розова.

— Колко време ще те държат тук?

— Само три дни този път. Идвам веднъж на три седмици за няколко дни, докато трае терапията ми. Това ми е четвъртата процедура. Остават още две.

— А после?

— Не знам точно — вдигна рамене Ейми. — Сигурно ще ми назначат друга терапия.

Погледнах банката с кръв.

— Гадно ли е чувството?

— Не. — Ейми поклати глава. — Всъщност даже ми става по-добре. От химиотерапията ми е гадно. След като свърши, първата седмица се чувствам ужасно, втората — средно ужасно, и когато на третата тъкмо почна да се оправям, отново трябва да идвам за поредната процедура.

— Сигурно е отвратително. Горката!

Ейми вдигна рамене и отмести поглед встрани.

— Боже, извинявай. Голямата ми уста. Кажу, ако не ти се говори за това.

— Не ми се ще, ако не възразяваш. Темата е досадна. Обаче искам да ми разкажеш за себе си. Кажу ми всичко и защо си тук.

— Нямах проблеми — ухилих се. — Да ме оставиш... не, да ме караш да говоря за себе си — направо не знаеш какво си навличаш на главата. — В следващите минути я осведомих за събитията, които ми се бяха случили в последните дни, с изключение на онази част с подслушването.

— Обзалагам се, че щеше да си страхотна Ледена кралица — отбеляза тя.

— Сигурно. Обаче едва ли можеш да срещнеш ледени кралици с гипсирана ръка.

Ейми се засмя и ме погледна мило.

— Преди изглеждаше някак сломена. Да не би... да не би да си подозирала нещо неприятно, което не ми казваш?

— Амии... — За секунда изгубих дар слово. Как можех да й кажа за притесненията си, че случващото се с нея се случваше с мен? И какво облекчение изпитах, когато разбрах, че не става въпрос за мен. Така ми се искаше да я зарадвам с добри новини — като например, че съм добрата фея и ще мога да я излекувам с вълшебната си пръчица. — Нищо особено. Просто тук е такава скука. Сякаш времето е спряло ход.

Ейми въздъхна.

— На мен ли го казваш! Някои болници имат занимателен център с разни развлекателни игри и дейности, но тази няма. Очевидно бюджетът им не го позволява.

— О, да. Сега си спомням. Едно момиче от нашето училище се опитваше да организира благотворително начинание за набиране на средства за занимателен център. Търсеше желаещи да се включат. — Сега, когато бях срещнала Ейми и бях изпитала на гърба си колко безкрайни могат да бъдат дните в болницата, се засрамах от начина, по който бях отказала на Софи. Реших, че е по-добре да сменя темата, преди Ейми да е попитала дали ще участвам в концерта на Софи, и осъзнах каква егоистка съм била. — Но — стига толкова за мен. Кажу нещо за себе си.

— Няма много за казване. На тринайсет съм. Имам сестра, която живее в Австралия. Музиката ми е слабост — харесвам всякаква. Ъ...

Разболях се преди шест месеца. Досадно, досадно, не ми се говори. Ще ми се да не се беше случвало. Чувствах, че не е честно. Има толкова много неща, които все още искам да направя, а непрекъснатото връщане в болницата ми пречи. Мрънках и се оплаквах безспир, но сега си мисля — какъв е смисълът? Опитвам се да го преодоля, да го понасям без излишно хленчене. Влизам тук, изтърпявам терапията и излизам по най-бързия начин. Разбираш ли какво имам предвид?

— Със сигурност. Но скоро ще те пуснат.

— За кратко. Това е част от живота ми сега и просто трябва да го приема. Опитвам се да не се самосъжалявам, въпреки че понякога го правя, разбира се.

— Мисля, че си изключителна. Ако бях аз, вече щях да съм тотална развалина.

Ейми се усмихна.

— Едва ли. Постепенно щеше да свикнеш.

В този момент дойде сестрата, за да смени системата на Ейми, и ме отпрати.

— До после — казах. — Искаш ли да гледаме филм, когато си готова?

Очите на Ейми светнаха.

— Да. Какво имаш?

— „Училищен мюзикъл“ и „Сейнт Триниан“.

Ейми вдигна одобрително палец, преди сестрата да дръпне завесата.

На връщане към леглото си погледнах Скай. Мислех да я поканя да гледа с нас филма, но тя беше сложила слушалките си и лежеше със затворени очи, затова реших, че ще е най-добре да не я безпокоя. Когато се пъгнах в завивките, изпитах истинска благодарност, че това наистина ще е последната ми нощ в отделението и скоро ще съм на свобода.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

Излизането от болничната приемна на слънчева светлина следната сутрин беше като събуждане от лош сън. Всички цветове от външния свят изглеждаха по-ярки, а всички звуци ми се струваха по-силни.

Веднага забелязах колата на мама на паркинга. Колко шантаво — беше закрепил връзка розови балони за багажника. Прегърнах я, за да й покажа, че оценявам жеста.

Мама ме придържаше за ръката, докато изкуцукам до колата и се настаня на седалката. Когато потегли и се включи в движението, аз се загледах през прозореца. Изпитвах истинско щастие от факта, че се прибирам у дома, че се връщам в света, който кипи от случки и събития.

Пътуването до къщата ни отне около двайсет минути и когато мама отвори входната врата, се почувствах така, сякаш ме бяха въвели в рая. Обстановката беше същата, каквато я помнех, само че всичко бе някак си по-светло и изглеждало по-уютно. Вдишах познатия аромат на препечени филийки и на ягоди — от ароматизираните свещи, които Сиси палеше постоянно в стаята си. Прекрасно! Влязохме в кухнята, а там на масата имаше шоколадова торта с апетитна лъскава глазура.

— Сиси и Елинор го опекоха снощи, след като се върнаха от болницата — обясни мама. — Любимият ти шоколадов сладкиш.

Тя отрязва и на двете ни по едно парче и седнахме на кухненската маса, за да ги изядем и изпием по чаша мляко. Погледнах мама и й се усмихнах.

— Това е най-щастливият ден в целия ми живот заявих.

Мама се засмя.

— Да видим докога ще трае това чувство.

— Ще трае, ще трае. Вече никога няма да приемам нищо тук за даденост.

Мама повдигна вежди, сякаш не вярваше в думите ми.

След сладкиша отидох горе и надникнах във всички стаи, като че ли за пръв път разглеждах къщата. Ето чудесната ни бяла баня, ухаеща на жасминов сапун, а не на антисептик — като шампоана, с който сестра Аби бе измила косата ми в болницата тази сутрин. Как съм могла да си мисля, че къщата ни е малка? Беше си екстра. Следваше стаята на Сиси със сините стени и всичките ѝ плакати на известни балерини. По-нататък по коридора беше стаята на Елинол, боядисана в бебешко розово, но сега бе облепена с толкова много плакати на момчешки групи, че стените едва се виждаха. Както винаги, вътре цареше пълен хаос — чекмеджетата и вратичките на шкафчетата зееха, а съдържанието им бе разпиляно навсякъде. Тоалетната масичка беше обсипана с шишенца с лак за нокти и кутийки с грим.

— Каква красота — възкликнах. И от двете стаи лъхаше домашен уют. В края на коридора, до моята стая се намираще спалнята на мама и татко. Отворих вратата. Вътре беше тихо и спокойно. Бяла покривка на леглото и бели завеси, лавандулови стени и книги, подредени от двете страни на спалнята. Исторически — от страната на татко, градинарски, готварски и списания — откъм мамината.

И накрая — собствената ми стая с изглед към задния двор.

— Привет, стаичке — извиках, когато отворих вратата. Седнах за момент на перваза на прозореца, загледана в моравата, покрита с опадалите от дърветата оранжеви и златисти листа. После станах оттам и се отпуснах на леглото си, въздъхвайки от удоволствие при усещането за мекота и удобство. Излегнах се. — Ааа, супер си, легълце. Обичам те. Липсваше ми — изрекох, потънала в завивките.

Явно бях задрямала, когато ме събуди звънецът на входната врата. След няколко минути Лоис се появи в стаята ми. Тя скочи върху мен и беше готова да ме смачка в обятията си, но се сети за ръката ми.

— Опа — рече. — Как е ръката ти? Как се чувстваш?

— По-добре — отвърнах. — Даже направо мегафантастично.

— Защо? Какво се е случило? Нещо със зодиакалните хора ли?

Разказах ѝ за всичките им посещения в болницата и очите ѝ се разшириха от удивление.

— Велико! — възкликна.

— Нали? Явно Марио, покровителят ми, ги е накарал да станат доброволци специално заради мен.

— Късметлийка! И сега какво?

Вдигнах рамене.

Точно в този момент зодиакалният телефон иззвъня в джоба ми. Беше Марио.

— Момиче на зодиака — каза той.

— Марио — отвърнах със същия сериозен тон и вдигнах палец към Лоис. Тя ми се усмихна.

— Излезе ли?

— Излязох.

— Знаеш ли какво трябва да правиш сега?

— Да. Да си спретна хубава пенеста вана. Мама готви любимото ми ядене, а после ще погледам телевизия.

— Не, ужасно далеч си от истината.

— Така ли? Защо? Току-що се прибрах.

— Знам. Но какъв е следващият ти ход?

— Не знам. Тъж... да оздравея. Да тръгна отново на училище?

— Марша — гласът му прозвуча гневно. — Не можеш ли да проумееш с дебелията си глава? Ти си Овен. Овните са лидерите на зодиака.

— Да, Овен съм. Но какво трябва да правя?

— Те променят нещата, постигат цели. Какво възнамеряваш да постигнеш?

Лоис ми правеше физиономии, чудейки се какво има предвид Марио. Вдигнах рамене — аз също не разбирах.

— Марио, не може ли просто да ми обясниш какво трябва да направя?

— Не, не мога. Сама трябва да се досетиш — струва ми се, че е очевидно какво.

— Подскажи ми малко — настоявах.

— Какво? Да ти подскажа малко? — изръмжа той. — Не сме спрели да ти подсказваме от самото начало. Не знам. Наистина. Нищо ли не научи?

— Че не харесвам болниците — ето какво научих.

Чух как Марио изпусна уморена въздишка от другия край на линията.

— Виж — рече. — Защо не се напиш — утрото е по-мъдро от вечерта.

— Добро предложение — съгласих се, а той въздъхна още веднъж и затвори.

— Какво стана? — попита Лоис.

— Не знам. Казва, че трябва да направя нещо. Че съм лидер. —
Мярнах отражението си в огледалото. Все още изглеждах странно с бялата си изтощена коса. — Може би не е трябвало да боядисвам косата си и трябва да си направя нова прическа?

Лоис се изкикоти и кимна.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВСИЧКО ПОСТАРОМУ

Дум, дум, дум. Някой блъскаше по вратата на банята.

— Марша! Побързай. Какво правиш, да не заспа? — извика Сиси.

Чу се още един удар, последван от гласа на Елинор:

— Да, чакаме на опашка. Не си единствената, която се мие сутрин.

— Стига сте ме притеснявали — казах, като отворих вратата. — Да не мислите, че ми е много лесно с една ръка и болен глезен?

— С еднааа ръкааа и бооолен глееезен — извиха в един глас двете ми ужасни сестри и правеха глуповати физиономии.

— И представа си нямате какво е да живееш в болка — сопнах се аз и ги избутах, за да изляза. Наистина нямаха. Дори най-прости дейности, като обличането, се вършеха трудно с една здрава ръка. За щастие глезенът ми беше много по-добре — почти напълно излекуван, — но това нямах намерение да им го казвам.

И двете се захилиха. Сиси докосна с ръка челото си и започна да театралничи.

— Горката! Каква трагедия! — Елинор използва момента, шмугна се в банята и затръшна вратата под носа ѝ.

— Ей! Аз бях на ред — провикна се Сиси, като се усети, и думкането по вратата се поднови.

— По-тихо там! — извика татко от спалнята.

В стаята на Елинор гърмеше индирок^[1], от тази на Сиси се носеше поп, а от кухнята долу долитаха звуците на радио.

— В тази къща е лудница! — възроптах на път към спалнята си. — И теснотия.

Не беше минала и седмица, откакто бях излязла от болницата, а ето, че животът ми отново си течеше постарому. Съчувствието на сестрите ми бе продължило около двайсет и четири часа, колкото бе изкарал и шоколадовият им сладкиш, който ометоха до трошица още

щом се върнаха от училище. Първите няколко дни в училище ми харесаха — бях център на внимание и всеки искаше да се подпише на гипса ми. Но скоро загубиха интерес и взеха да се вълнуват повече от други неща, като например предстоящата училищна пиеса. Не след дълго болката от факта, че не мога да изиграя Ледената кралица, се завърна, особено когато разбрах, че са дали ролята на Карол Кенеди.

Опитах се да убедя госпожа Пиърсън да ми позволи да участвам въпреки болните си ръка и глезен. Изтъкнах, че така ще си проличи колко либерално е училището ни — като се дават главни роли на деца в неравностойно положение. Тя се усмихна, погали ме по главата и ме нарече „сладурче“, което ме вбеси.

На няколко пъти се сблъсках с Марио по коридора близо до физкултурния салон и всеки път той ми задаваше един и същи въпрос: „Досети ли се вече, Момиче на зодиака?“.

Всеки път му давах един и същи отговор: „Не“.

Не бях опърничава. Просто наистина не знаех какво има предвид.

— Марша, готова ли си? — извика ме мама. И нейното съчувствие не продължи дълго — щом разбра, че няма да умирам, бързо се върна към обичайната си властна натура.

Явно историята с Момичето на зодиака приключи — помислих си аз и с мъка навлякох якето си. Откакто се бях върнала вкъщи, не се бе случило нищо необикновено и забавно, с изключение на едно съобщение, в което се казваше, че Меркурий е станал ретрограден и предстои затишие за около седмица.

— Почти — извиках в отговор. Беше време за първата ми физиотерапевтична процедура в болницата.

* * *

Отделението по физиотерапия се намиреше в отделна постройка до болницата, където бях лежала. Представляваше модерна сграда с високи прозорци, през които струеше ярката дневна светлина.

— Тук е приятно, нали? — отбеляза мама, щом влязохме в чакалнята. — Не е депресиращо като в другото отделение.

— Само се надявам да не боли — отвърнах, куцукайки наоколо.

Мама ме прегърна.

— Терапията ще ти помогне да оздравееш по-бързо.

В чакалнята имаше само един пациент — Скай. Въпреки че се бе държала хладно с мен в болницата, аз се зарадвах да я видя. Бяхме преживели едно и също изпитание, което никой — особено сестрите ми — не беше в състояние да разбере. Тя ни погледна и вдигна брадичка към мен — мисля, че това беше нейният начин за поздрав.

— Хей, пуснали са те — заговорих я аз.

— Предсрочно — за добро поведение — отвърна.

Мама тръгна да търси тоалетната, а аз седнах до Скай.

— Как я караш? — попитах.

Тя вдигна рамене.

— По-добре, отколкото докато бях вътре.

— И аз така. Собствени възглавници, собствено легло.

— Качи ли се да видиш Ейми?

Поклатих глава. Дори не бях мислила за Ейми през последните седмици. Засрамах се.

— Не. Аз... тъъ... Мислех, че се е прибрала за времето между процедурите.

— Не и този път — рече Скай. — Нещо с кръвната й картина не е наред и имунната й система е слаба, затова искат да е под наблюдение.

— Горката — въздъгнах. — Ще се кача да я видя след физиотерапията.

Тя кимна, после извади плейъра си и пхна слушалките в ушите си. Разбрах намека — край на разговора. Разтворих едно списание и се зачетох. След около половин час една сестра извика името на Скай, а после и моето.

Скай се изправи и закуцука по коридора, а аз останах на мястото си.

— Сигурно има грешка — предположих. — Ще почакам тук.

Тя изчезна в една стая. След няколко секунди сестрата пак се провикна:

— Марша Лейбовиц.

— По-добре върви, скъпа — обади се мама.

Станах, тръгнах по коридора и влязох в стаята, където ме очакваше доктор Сам. Скай стоеше до прозореца.

— Здравей, Марша. Как са ръката и глезенът? — попита той.

— Добре. Още са малко изтръпнали.

— Това е само временно. А сега, сигурно се чудите защо съм ви повикал и двете.

Аз кимнах, а Скай го изгледа гневно.

— Марша, на този етап не може да се направи много за китката ти, затова днес ще раздвижим глезена. Физиотерапията ти ще е подобна на тази на Скай, а винаги е по-забавно да се прави с приятел, затова реших да ви събера заедно.

Със Скай си разменихме не особено ентусиазирани погледи. Ако щеше да продължава да се държи недружелюбно, тогава и аз щях да се държа така.

Доктор Сам си тръгна и в стаята влезе една жена в бяла престилка, която се представи като Марта. Помоли ни да застанем прави, след което ни подложи на серия от упражнения. На мен ми хареса да изпълнявам завъртанията и разтяганията, но виждах, че на Скай ѝ беше по-трудно. Когато в един момент я погледнах, лицето ѝ беше напрегнато и бледо.

— По-внимателно, Скай — обади се Марта.

Скай направи гримаса.

— Да, знам — да не се опитвам да бягам, преди да прохода — изсумтя.

— Точно така — отвърна Марта.

* * *

Мама ме чакаше, когато излязохме.

— Готова ли си да тръгваме? — попита тя.

Поклатих глава.

— Ще ме почакаш ли още няколко минути? Искам да се кача горе в отделението да видя някого за малко.

— Разбира се — съгласи се мама. — Ще слеза долу да си взема кафе.

Отправихме се към главната сграда на болницата и мама ме остави при асансьора. След малко бях в отделението. Беше ми странно

да се върна там и изпитвах огромно задоволство, че този път не се налага да оставам.

Сестра Шерил излезе от стаята си.

— Хей, и това, ако не е нашето бонбонче. Как си, Марша?

— Страхотно — отвърнах. — Дойдох да видя Ейми. Тя тук ли е още?

Сестра Шерил кимна и отправи поглед към сектора, в който бях лежала.

— Мисля, че ѝ липсват, момичета.

Запътих се натам и забелязах, че сега имаше само едно заето легло и на него беше Ейми. Изглеждаше заспала и тъкмо щях да си тръгна, когато тя отвори очи и лицето ѝ светна.

— Марша! Надявах се да се върнеш. Скай беше тук по-рано. — Тя седна и потупа края на леглото, за да ме подкани да седна. — Как си?

Изгледах празните легла.

— Добре съм, благодаря, но... никой ли няма тук с теб?

— Не — поклати глава. — Сестрите казват, че сега е прекрасно и тихо, обаче... — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Всъщност е ужасно, особено нощем. Знам, че не си говорехме много, когато беше тук, а и Скай бе вгълбена в собствения си свят през повечето време, но поне бяхте наоколо. Знаех, че в другите легла лежи някой, и не се чувствах толкова самотна.

Пресегнах се и хванах ръката ѝ. Сърцето ми се късаше. Аз бях свободна, ала тя все още беше тук, далеч от семейството и дома си.

— Ами през деня? Клоунът лекар не е ли идвал?

Ейми поклати глава.

— Питам за него, но явно той е единственият такъв лекар и обикаля и другите болници. Една от сестрите ми каза, че не им стига бюджетът за осигуряване на забавления. — Тя се усмихна. — Обаче беше върхът, нали? Наистина успя да ми отвлече вниманието за кратко.

Кимнах и ме осени идея. Станах и изиграх един смешен танц, който изпълнявах като по-малка, за да забавлявам лелите си по Коледа. Беше нещо средно между лунната походка и роботски танц. Докато танцувах, не забелязах, че Скай е дошла и стои зад мен. Видях Ейми да поглежда зад мен, затова се обърнах. Скай повдигна брадичка по странния си начин. Направих същото в отговор.

— Не е зле, новобранец — похвали ме тя. — Продължавай. — И започна да щрака ритмично с пръсти, а аз пак затанцувах. Малко по малко Скай се присъедини и взе да се движи в такт с мен — повече с горната част на тялото си, но размърда и краката, като се опираше на патерицата. Видях, че притежава чувство за ритъм и умее да танцува — макар и малко бавно заради болния си крак. Сякаш се настроихме една към друга и спонтанният ни танц се получи отлично.

Като свършихме, Ейми изръкопляска.

— Идеално — рече. — Цариците на хип-хопа.

— Да, супер — обади се Скай.

Усмигнах ѝ се.

— Благодаря. — Обърнах се към Ейми: — Трябва да тръгвам. Мама ме чака долу, но пак ще дойда на свиждане.

— Обещаваш ли?

— Обещавам — успокоих я.

— Аз мога да остана още малко — каза Скай. — Моята майка ще дойде да ме вземе след петнайсет минути.

— Чудесно — зарадва се Ейми.

— До скоро — рече Скай и за пръв път ми се усмигна.

— До скоро — отвърнах.

* * *

Същата вечер, преди да си легна, проверих зодиакалния си телефон. Имаше съобщение от Марио:

Времето изтича. Сети ли се вече?

Пъхнах се в леглото и се вторачих в тавана. *За какво да се сетя? За какво?* — питах се. Но не можах да се концентрирам задълго върху въпроса. Мислите ми все се връщаха към Ейми. Аз бях вкъщи, в уютна и позната обстановка. А тя още беше в болницата и макар че персоналът се държеше добре и правеше каквото е по силите му, знаех, че нощем там е доста странно — с всички приглушени шумове,

идващи от коридорите, и непрекъснатите близания и излизания в отделението. И тогава ми просветна. Това беше! Това очакваше Марио. Измъкнах се от леглото, взех зодиакалния си телефон и отговорих на съобщението му:

Сетих се. Знам точно какво трябва да сторя!

[1] Съвременен музикален стил, характеризиращ се с независимост от масовата и комерсиална музика. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВРЕМЕ Е ЗА ШОУ

— Какво искаш да направиш? — попитаме татко, докато закусвахме в събота сутринта.

— Трябва да събера около... ъъ, един милион лири ще свършат работа — отвърнах.

Татко едва преглътна кафето, което бе отпил. Мама, Сиси и Елинор избухнаха в смях.

— Това се казва цел — изкоментира мама.

— Да, но... как точно смяташ да събереш толкова пари? — поинтересува се Сиси.

— Добре де, може и да не са милион, а да речем, към петстотин хиляди — още не съм направила точни изчисления.

Всички на масата пак се запревиха от смях, сякаш им разказах най-смешния виц на света.

— Още не съм направила точни изчисления — изимитира ме Сиси с престорен глас.

Татко пръв се опита да придобие сериозен вид.

— Извинявай, Марша. Не би трябвало да се смеем. Обясни сега за какво става въпрос.

— Смейте се, колкото си щете. Ще видите вие. Аз съм Овен — ние сме лидерите на зодиака, в случай че не знаете. Променяме света. Постигаме цели — изтъкнах.

— И каква цел възнамеряваш да постигнеш? — попита Елинор.

— Ще събера достатъчно пари за построяването на занимателен център в местната болница, за да могат болните деца и тийнейджъри да се развличат — да играят на компютър или да слушат музика, или да рисуват, или каквото друго им се прави. Освен това смятам да финансирам група от аниматори, които редовно да посещават болните на легло.

Ха! Това им затвори устите.

— Нямам думи! Браво! — започна мама. — Но идеята не е ли твърде амбициозна?

Поклатих глава и отговорих с любимия цитат на училищния ни директор:

— Трябва да си поставяме високи цели.

Сиси се изкикоти и се пресегна за чантата си, която стоеше на бюфета зад нас. Извади портмонето си и ми подаде монета.

— Ето ти двацет пенса, дребосък — каза тя и двете с Елинор пак се разсмяха.

Станах от масата.

— Знаех си, че няма да ме разберете.

— Разбираме те, миличка — обади се мама, — но трябва внимателно да обмислиш нещата.

— Много ясно — рекох. — Не съм глупачка. Ще изготвя бизнес план.

Татко всячески се мъчеше да запази сериозно изражение, но така и не му се удаде. Изгледах го кръвнишки.

— Не, не — запъна се той. — Мисля, че е чудесно. Гордея се с теб.

— Ще променя света. Ще видите — заявих и напуснах стаята, като тръшнах вратата след себе си, за да им покажа как се чувствам.

Лоис прояви повече разбиране.

— Страхотно. И как смяташ да го направиш? — попита, след като ѝ обясних идеята си по телефона. Погледнах празната страница в бележника си, разтворен пред мен. — Тъъ... имаш ли план?

— Амиии... не.

— Няма проблем. Да отидем в библиотеката. Със сигурност ще намерим някаква книга на тема как се печелят милиони. Да се срещнем там след половин час.

* * *

Библиотеката беше близо до къщата ни и аз пристигнах там преди Лоис. Реших да се обадя на Марио, докато чаках отвън. Като че ли беше доволен да ме чуе.

— Здравей, Момиче на зодиака. Получих съобщението ти. Значи знаеш какво да правиш?

— Да. Ще събера пари за откриване на занимателен център в болницата.

Чух го как въздъхна, след което се засмя.

— Добре. Не е зле. За каква сума говорим?

— Около милион.

Отново въздишка.

— Добре, амбицията е хубаво нещо.

— Това ли очакваше да чуеш? — попитах.

— Нещо подобно. Всяко Момиче на зодиака само решава как ще оползотвори месеца си. Някои постигат много, други — много малко. Тъй като ти си Овен, знаех, че ще ти хрумне нещо необикновено, но идеята трябваше да е твоя, така че — не, не е, каквото аз очаквах да чуя.

— Е, как да го направя?

— Това също трябва да е твое решение.

— Мислех, че съм спечелила нещо като награда, част от която е вашата помощ.

— Точно така. Но тъй като си Овен — ти диктуваш нещата.

Започнах да ставам нетърпелива.

— Не ми помагаш особено.

— Ще ти помогна, когато ми кажеш какво да сторя.

— Добре, кой от вашата група разбира от финанси?

— Може би Юпитер, който е планетата на изобилието, така че, ако аспектът в хороскопа ти е благоприятен, това може да означава печалба под някаква форма. Или пък Плутон — понякога го наричат Владетеля на богатствата. Ако и двамата присъстват в хороскопа ти, би могла да разчиташ на тях в зависимост от позицията им.

— Можеш ли да провериш хороскопа ми и да видиш как са разположени?

— Мога. Ще ти се обадя. Обаче изчакай, докато се свържа с теб, чу ли?

Видях Лоис да се задава по тротоара и ѝ махнах.

— Добре. Ще поддържаме връзка. Още не сме свършили.

— Радвам се да го чуя — каза и затвори.

Лоис ме хвана подръка и двете влязохме в библиотеката. Отправихме се към едно бюро, където висока, слаба жена с набръчкана шия усърдно подпечатваше някакви книги.

— Извинете — заговорих я. — Къде са справочниците?

— Кои по-точно? — попита тя, без да вдига поглед от заниманието си.

— Тези, в които е обяснено как се печелят много пари.

Сега вече ме погледна с весел блясък в очите.

— Трябва да уточниш. Имаш предвид — коя професия е най-доходоносна ли?

— Не. Вижте — имам нужда да събера около милион в най-скоро време. Или поне петстотин хиляди.

— Всеки има нужда от поне толкова. — Тя посочи с брадичка към едно малко помещение встрани и сякаш едва се сдържаше да не се разсмее. — Там може да потърсите. Кажете ми, ако намерите нещо полезно. — И продължи с печатите.

Въздъгнах с досада.

— Защо всички намират идеята ми за толкова смешна?

— И аз не мога да разбера — вдигна рамене Лоис. — Но не знаят с кого си имат работа.

— Мислиш ли, че ще успея?

— Мисля, че щом си наумиш нещо, нищо не може да те спре — отвърна.

Посочих към тавана и направих един кунгфу подскок във въздуха.

— Яаа-хаа! Внимание — идва Момичето на зодиака.

— Шшшт! — изшътка възрастен мъж, който седеше и четеше вестник.

— Извинете — прошепнах. С Лоис се изнизрахме на пръсти към отдела за справочници и започнахме да оглеждаме рафтовете.

След като в продължение на половин час вадохме и разгръщахме книги, търсейки каквато и да било информация, свързана с бързото трупане на пари, аз се обърнах към Лоис:

— Намери ли нещо?

Тя вдигна поглед от някаква тухла в ръцете си и поклати глава.

— Корпоративно такова, корпоративно онакова и куп графики, които не разбирам, но никакви схеми за бърза печалба. При теб?

— Нищо. Не мисля, че ще намерим отговора тук. Да вървим да си купим сок и по пътя да премислим плана.

Лоис козирува.

— Разбрано, капитане.

Излязохме от библиотеката и тръгнахме по улицата. Денят беше навъсен и ние ускорихме ход, за да се скрием по-бързо от студа. Точно преди да се вмъкнем във входа на близката сладкарница, мярнах някакъв плакат — лотарийни карти на късмета. Това беше отговорът. Похарчи пет лири и спечели наградата от един милион! А и Марио беше споменал нещо за Юпитер, нали? Нещо, свързано с изобилие. Е, какво по-изобилно от превръщането на пет лири в милион? Просто бях убедена, че ще спечеля.

— Лоис, колко пари имаш у себе си?

Тя бръкна в джоба си.

— Четири и петдесет.

— А аз — пет и петдесет. — Посочих ѝ плаката за лотарията.

— О, не, не бива — възрази. — Мама ми е казвала никога да не си давам парите за такива работи.

— Някой трябва да спечели — заявих. — И имам чувството, че ще съм аз, тоест ние. Усещам го с мозъка на костите си. Имаме точната сума. Ще си вземем две карти. Двоен опит — двоен шанс.

Не изглеждаше ентузиизирана.

— Но така няма да можем да си купим напитки, а аз съм жадна.

— Трябва да се правят жертви в името на делото — изтърсих. Не знаех точно какво имам предвид, но звучеше добре.

— Караш ме да се чувствам виновна — проплака приятелката ми.

— Не бъди такова мрънкало — срязах я. — Вината е хубаво нещо. Тя е знак, че имаш съвест и че си добър човек. Сега ми дай парите.

Лоис ми подаде неохотно монетите си.

— Стига, Лоис, по-бодро! В този живот има печеливши и губещи и ние, драга моя, сме от първия вид!

— Щом казваш — въздъхна тя, погледна жално към входа на сладкарницата, след което се обърна и се затътри след мен към вестникарския павилион.

Влязох с маршова стъпка и спрях пред щанда, зад който стоеше младеж от индийски произход и гледаше футболен мач на телевизора вдясно от касата.

— Две лотарийни карти от пет лири — заявих с възможно най-уверения си глас.

Явно уцелих някакъв извънредно интересен момент от мача, защото младежът не ме и погледна. Измъкна две карти, без да откъсва очи от екрана.

— Ей! — изкрещя той, след като един от футболистите пропусна вратата на косъм.

Подадох му парите, които той сложи в касата, все едно беше робот. Тъкмо тръгнахме да излизаме, когато младежът извика след мен:

— Хей, на колко си години?

— Шестнайсет — отвърнах с плътен глас. — Но картите и без това не са за мен, а за двацет и първия рожден ден на сестра ми. Исках да ѝ подаря нещо по-необичайно.

Продавачът вече не ме слушаше, понеже в този момент играчите на единия отбор се впуснаха в атака. Щом отворих вратата на излизане, го чух да вика към телевизора:

— Давай, давай, давай!

Затворих вратата след нас и се усмигнах на Лоис.

— Лесна работа! За миг се уплаших, че няма да ни продаде картите.

— Но ти го излъга. Сестрите ти са на шестнайсет и на осемнайсет.

— Това е благородна лъжа — обясних. — Има разлика, защото става въпрос за добронамерена кауза.

Лоис посочи към навеса на автобусната спирка, която се намираще на полянката до църквата.

— Да отидем там.

Седнахме на пейката, готови да започнем с търкането на картите, за да видим числата.

— Ужасно се вълнувам — споделих. — А ти?

— Малко — отвърна тя. — Дай ми едната. Все пак аз си я платих.

Подадох ѝ едната карта и погледнах моята.

— Добре, готови — старт.

Заехме се да изтриваме обозначените полета. В първата игра трябваше да се изтрие непрозрачният слой и да се открие символ, който, за да е печеливш, трябваше да съвпадне с някой от другите четири символа. Изтрих го — беше буквата К. Изтрих и останалите четири — Н, П, Р и Х. Нямахме друга буква К.

— Кофти — изсумтях. — При теб как е?

Лоис поклати глава.

— Не съвпадат.

— Е, остават още три игри — успокоих я аз и почнах да изтривам останалите полета на картата. В следващата игра трябваше числото в колонката с надпис „Твои“ да е по-голямо от числото в средната колонка „Техни“, за да спечелиш наградата от третата колонка. Заехме се с търкането.

Твои	Техни	Награда
14	18	£20
23	30	£100 000
34	45	£500
38	39	£1 000 000

— О! — извиках, след като изтрих последните числа. — За малко да спечеля. Трийсет и осем, трийсет и девет, милион!

— „За малко“ не е като да спечелиш — напомни ми Лоис. — И при мен нищо.

Заехме се с третата игра. Трябваше да излязат три еднакви суми. Изтрих £40, £400, £50, £400.

— Хайде, още едно четиристотин — примолех се аз, докато търках. Но нямах късмет. Последните суми бяха £4 и £25.

— Последна игра — обявих с надежда. — Този път трябва да стане. Хайде, Юпитер, мой човек. Свърши си работата.

Последната игра представляваше наредени символи във вид на плодове и трябваше да се получи ред с три еднакви. Затърках енергично. Две черешки и лимон. Две ябълки и портокал. Два портокала и черешка. Праскова и два лимона. Проверих отново всички редове. Не вярвах на очите си — не бях спечелила нищо.

— О, боже, о, боже — обади се Лоис, като стигна до последния ред. — Черешка, черешка, боже, черешка! Марша, спечелих. *Спечелих!* Адреналинът ми скочи до небето.

— Колко? Колко? Изтъркай наградата.

Лоис светкавично изтри последното поле и лицето ѝ посърна.

— Една... лира! Само толкова?

— Дай насам. Не може да е вярно. — Проверих картата ѝ, но нямаше грешка — една лира.

— Е, поне мога да се върна в павилиона да си я получа и да си вземем нещо за пиене все пак.

— Добре — рекох. — Или... или може да купиш от ония карти за една лира. Все още имаме шанс.

Лоис ми хвърли изпепеляващ поглед.

— Марша, забрави! Стой тук, докато взема печалбата. — Тя се отправи към павилиона, а докато чаках, зодиакалният ми телефон звънна.

— Ало?

— Марша?

— Да.

— Марио е. Днес имаш добра връзка със Сатурн, но няма подходящи аспекти откъм Юпитер. Всъщност дори е разположен под не особено подходящ ъгъл.

— Твърде късно.

— Какво имаш предвид?

— Току-що играх на лотария и загубих.

— Нали ти казах да не правиш нищо, докато не се свържа с теб?

— Аз... трябва да затварям. Приятелката ми се връща.

Лоис изобщо не изглеждаше доволна.

— Продавачът не пожела да ми изплати печалбата. Каза, че си го излъгала, като си казала, че картите са за сестра ти. Заплаши, че ще се обади в полицията, ако пак се появим в павилиона му.

— Значи оставаме и без сок, така ли?

— Да. — Лоис седна до мен. — Защо не ме послуша, като ти казах? Мразя те.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЛАНОВЕ ЗА ПЕЧАЛБА

Когато след две минути дойде автобусът, Лоис се качи. Дори не си направих труда да стана и да тръгна с нея. Нямах да ѝ проговоря повече. Тя ме мразеше. *Животът е противен* — мислех си, докато гледах как автобусът потегля. Лоис поне носеше абонаментната си карта за обществения транспорт. Моята я бях оставила вкъщи и трябваше да се обадя на мама, ако не исках да се връщам пеш. И как щях да обясня липсата на парите ми?

Докато седях и размишлявах над следващия си ход, видях към мен през полянката да се насочва позната фигура. Беше онзи странен училищен директор, който се бе държал грубо с мен в чакалнята на болницата. Беше последният човек, когото исках да срещна. Нахлупих си качулката на якето над очите с надеждата, че ще ме подмине.

— И това ако не е нашето Момиче на зодиака — чух го да казва след секунди.

Продължих да се взирам в земята.

— Тъъ. Не е. Имате грешка.

Доктор Кронос седна до мен.

— Как е китката?

Реших, че няма смисъл да се крия повече. Отлично знаеше коя съм.

— Още ме наболява малко. Защо се интересувате? Пак ли сте дошли да злорадствате?

Доктор Кронос въздъхна.

— Съвсем не, мила моя. Съвсем не. Ти ми харесваш, както и идеята, която си намислила. Марио ми каза. Разгледах хороскопа ти и бих казал, че си доста смело момиче — личи си.

— Да. Овен — лидерите и новаторите на зодиака.

Мъжът ме погледна сърдечно. Стана ми неудобно.

— Май се чувстваш обезсърчена? — попита. — Има дни, когато и аз се чувствам уморен и неразбран.

— Точно така се чувствам — кимнах. — Аз... толкова исках да сторя нещо добро. Да помогна на болницата, в която лежах, но... всичко се обърка.

— Всичко ли?

— Имах нужда от един милион лири, а какво направих? Изгубих единствените си пари на хазарт.

Доктор Кронос се разсмя.

— Разбирам. Харесах те от самото начало. Умна си. Схващаш бързо и бързо си проумяла, че няма лесна печалба.

— Не ми напомняйте. И тъй, Марио каза, че хората от клуба на планетите ще ми помогнат. Това била наградата. Помощ. Можете ли да помогнете?

— Клуб на планетите ли? Какъв клуб?

— Нали знаете — всички сте си избрали по една планета, която да бъдете. Неса е Венера. Вие сте избрали Сатурн. Марио е Марс. Всъщност точно това се чудех. В телефона ми има записани десет имена. Това целият клуб ли е? Например какво става, ако още някой поиска да се присъедини и да бъде планетата Венера?

— О, не, мила. Можем да сме само десет. Всеки по една планета. Ни повече, ни по-малко.

— Но това ограничава кръга на членовете ви, докторе. Не знам как финансирате клуба си, но съм сигурна, че са нужни средства. Може би така ще спечеля пари. Ще направя малко реклама на клуба, ще ви намеря нови членове — хора, на които им харесва да се правят на планети, като вас. Може да е забавно. Организирате ли си специални вечеринки? Нали се сещате — събрания? Тематични сбирки? Пикници? Подобни неща?

Доктор Кронос ме бе зяпнал в почуда.

— Изглежда, не си схванала съвсем ясно ситуацията. Ние сме живите въплъщения на планетите. Не играем театър, не участваме в никакъв клуб. Истински сме. Аз не се преструвам на Сатурн — аз съм самият Сатурн.

Беше мой ред да се засмея.

— Добър сте, докторе. Браво. Ще играя играта ви. Никой не обича игрите повече от мен. Но, сериозно, как ще ми помогнете да постигна целта си?

Старецът въздъхна.

— Да спечелиш един милион ли?

Кимнах.

— Започни с малки стъпки — предложи той. — Всяко пътешествие започва с една крачка — първата. Това е съветът ми.

— Малки стъпки, значи?

— Да. Има много практични неща, които можеш да направиш. Трябва ти план. Имаш ли бележник?

— Не.

Доктор Кронос извади един от джоба си.

— Винаги носи хартия за писане! Това е друг съвет от мен. Никога не знаеш кога ще те споходи някоя гениална идея. Така. Практични идеи за печелене на пари. Можеш да миеш колите на съседите през почивните дни — добре е като за начало.

Погледнах към китката си.

— Няма да съм много полезна така, не мислите ли?

— Едната ти ръка е здрава и можеш поне да се заемеш с организацията. Да събереш екип. Хайде, предложи и ти нещо!

— Тъъ... гледане на деца. Плащат добри пари — подхвърлих.

— Ето, че взе да се сецаш. Какво друго?

— Амиии...

През следващия половин час записвахме идея след идея, докато не съставихме солиден списък.

— Какво измислихме дотук? — попита докторът, когато изчерпахме предложенията си.

Зачетох на глас списъка:

— Продажба на сладкиши. Изработване на свещи. Игри за познаване — например да се познае броят на бонбони или монети в буркан. Развеждане на туристи срещу заплащане. Томбола с награди за дарители. Рисуване на портрети. Благотворителен базар. Всички идеи са чудесни, но няма да донесат голяма печалба. Ще съберем пари, колкото за някоя мебел, но не и за цял занимателен център. Трябват ни големи суми.

— Това би могло да е добро начало, а все отнякъде трябва да се почне.

Не бях убедена. Струваше ми се много труд, хвърлен на вятъра. Доктор Кронос долови колебанието ми.

— Ето пак. Нетърпелива, както винаги. Винаги искаш нещата да стават на мига. — Той се нацупи. — Все ми е едно. Ако не харесваш идеите ми, попитай някого другиго. Нали затова сме ти дали зодиакален телефон.

— Не че не одобрявам идеите ви, доктор Кронос, но не разсъждавате особено амбициозно. Става въпрос за мащабен проект.

Докторът се нацупи още повече.

— Тогава питай другите. Все ми е едно.

— Е, Марио не е особено полезен. Все повтаря, че аз трябва да реша — казах.

Доктор Кронос погледна списъка.

— Повечето от тези идеи са твои. Носиш ли телефона си? — Кимнах и го извадих от раницата си. — Хайде тогава. Поискай помощ.

Написах следното съобщение:

Имам нужда от помощ за набиране на голяма сума.

Натиснах „Изпрати на всички“.

След секунди телефонът иззвъня. Беше Марио.

— Остават ти две седмици — заговори. — По-добре се захващай.

— Ужасно си нетърпелив, Марио — отвърнах. — Повечето хора, когато се обаждат по телефон, започват с думите: „Здравей, как си?“.

— Здравей, как си и какъв е следващият ти ход? — попита.

— Хм, работя по един план и имам нужда от сътрудничество.

Доктор Кронос кимна и поглади брадата си. След няколко секунди на асфалтираната алея срещу полянката се появи Ури. Караше скейтборд и пак беше облечен с фантастичния си костюм. Той профуча край нас.

— Приятели — извика, като балансираше на един крак. — Нови приятели. Обединете се.

— Типично изказване за него — измърмори доктор Кронос.

— Защо да е типично? — попитах и загледах Ури, който застана на ръце върху скейтборда и го подкара назад. Наистина беше първокласен изпълнител.

— Ури, Уран. Управлява Водолей. Водолеите много си падат по приятелите и дружбата.

— И какво искаше да каже? О, не ми обяснявай, мога да се досетя и сама. Може би, че трябва да се извиня на Лоис. Май... ще мога да го направя. Всъщност още сега ще го направя! — Извадих личния си телефон и набрах номера на приятелката си. *С малко късмет ще ми вдигне* — мислех си, докато слушах сигнала.

— Аз съм — съобщих, щом тя вдигна. — Моля те, не затваряй. Съжалявам, Лоис. Наистина. Беше много гадно от моя страна да те накарам да похарчиш всичките си пари, обаче ще ти ги върна — когато мама ми даде джобните за следващата седмица. Честна дума.

— И без повече лотарийни карти.

— Никакви такива. Те са за загубеняци.

Чух Лоис да се смее от другия край на линията.

— Приятелки завинаги, нали?

— Завинаги — потвърдих. Затворих и вдигнах палец към Ури, който преминаваше край нас отново на един крак. — Уредено.

— Лоис нова приятелка ли ти е? — попита доктор Кронос.

— Не — поклатих глава. — Познаваме се от сто години.

— Ури не каза ли нови приятели?

— Така ли каза?

— Да. Следователно може би не е „уредено“. А, ето я и Венера — каза старецът, когато козметичката от болницата се появи от другата страна на полянката. Беше облечена с бял анцуг и тичаше, а русата ѝ коса се развяваше зад нея.

— Подходящият имидж ще помогне — заяви тя, когато мина край нас.

Огледах дрехите си. Носех обичайните си дънки и синьо яке. И какво? Бях навън в студен, сив есенен ден. Как се очакваше да изглеждам? Сетих се за косата си.

— Мислите ли, че имаше предвид косата ми?

Доктор Кронос ме погледна.

— Възможно е.

— Косата ми ли имаш предвид? — извиках след нея.

Неса направи завой и дотича при нас. Изчака да се успокои дишането ѝ, след което огледа обстойно косата ми, като повдигаше отделни кичури и ги проучваше критично.

— Ммм. Скоро трябва да вземеш мерки, съкровище. Но не и да я боядисаш отново — ще се изтощи още повече. И... макар че корените

ти са израснали, подстрижката не е решение, освен ако не искаш да приличаш на войник. Не, най-добре да дойдеш в салона някой ден. Ще ти направя овлажняваща терапия и ще пробваме да подобрим състоянието. Съгласна?

Кимнах. Съзнавах, че изглеждам шантаво — червените ми корени се набиваха на очи на фона на белия цвят на останалата коса. Опитвах да си внуша, че това се нарича индивидуален стил, но дори аз не бях убедена. Извадих бейзболната си шапка от един джоб на раницата си.

— Скрито-покрито — заявих, като си я сложих.

— Добра идея, а и ти отива — одобри Неса и отново побягна.

Обърнах се към доктор Кронос.

— Нямах предвид непременно фризьорски съвет, когато написах съобщението, че искам помощ.

— Значи трябва да се изразяваш по-точно — отвърна той.

После дойде Селена. *Кралицата на откачалките* — помислих си, щом тя се приближи и видях облеклото ѝ. Носеше дълга до глезените сребристорзелена пола и синя копринена блуза, а сребристосивата ѝ коса се спускаше по раменете. Тя помахна на Неса, която вече беше в далечния край на полянката, да я изчака и отиде при нея. Двете започнаха да танцуват на моравата. Беше някакъв странен танц, в който предимно размахваха ръце.

— Какво...? — започнах аз. — Приличат на двойка смахнати хипита.

Доктор Кронос се изкикоти.

— Смяташ ли, че трябва да се присъединя към тях?

— Ако го направите, си тръгвам — заявих.

Старецът сякаш се обиди.

— Мога да танцувам, ако искаш да знаеш. Наистина мога. Просто никога не съм имал шанса да го докажа. Само защото изглеждам стар, не означава, че не мога да се движа.

— Знаем как се чувствате, доктор Кронос — уверих го. — Бяха ме избрали за главната роля в училищната пиеса, но не мога да участвам, защото си счупих ръката. Мисля, че училището оцетява хора като нас.

— Тогава защо не им го кажеш?

— Не си мислете, че не опитах. Всъщност... — В главата ми започна да се заражда идея. — Хей, май ми хрумна нещо.

Доктор Кронос въздъхна уморено.

— И аз имам някои виждания по въпроса...

Не чух дали довърши, защото станах и хукнах към къщи. Имах да свърша куп неща. Да се срещна с хора. Да пиша речи.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

УЧИЛИЩНО СЪБРАНИЕ

Погледнах към морето от лица пред себе си и си поех дълбоко въздух. *Това е — казах си. — Моят миг, който ще промени всичко.* Беше сряда сутринта от третата седмица на зодиакалния ми месец и господин Симпсън, директорът ни, ми бе дал думата на училищното събрание, след като направи обичайните изявления. *Запази спокойствие — продължих да се окуражавам. — И помни, че трябва да говориш бавно.* Така ни съветваше учителят ни по драма относно изнасянето на презентации — както и винаги да излизаме подготвени. Смятах, че съм по-готова от всякога, след като бях прекарала всяка свободна минута от събота насам на полянката с доктор Кронос, съставяйки речта си. Освен това бях направила репетиции в понеделник вечерта и предната вечер с Лоис след училище. Бях уверена, че речта ми ще доведе до желанния резултат. Бях си я преповторила хиляди пъти. Планът ми беше да разчувствам събралите се. Нямаше начин да не се трогнат от думите ми, стига сърцата им да не бяха от камък. Щях да включа всички в проекта за набиране на средства за новия занимателен център. Бях осъзнала, докато премисляхме нещата с доктор Кронос, че няма да мога да се справя сама. Трябваше да бъде съвместно усилие на всички ученици в училището. Щях да съгласувам нещата, след като думите ми вдъхновят за действие хората пред мен.

Господин Симпсън свали очилата си.

— А сега една от нашите възпитанички, Марша Лейбовиц от осми клас, има да ви каже нещо — обяви той и се отдръпна встрани, давайки ми знак да се кача на подиума. Поех си дълбоко въздух и излязох напред.

— Така. Привет на всички. Значи. Преди около две седмици паднах — както виждате. — Вдигнах бинтованата си ръка и някакъв шегаджия от задните редици изръкопляска. — Счупих си китката. Наложих се да прекарам няколко нощи в болницата. Уверявам ви, че

това ми отвори очите — никога преди не бях лежала в болница. Както и да е, исках да кажа, че случилото се ме накара да се замисля. Първо, там е голяма скука...

В средата на залата забелязах групичка момичета от девети клас да се побутват, едната направи отегчена физиономия, а друга направи въртеливо движение с ръката си. Познавах жеста. Използвах го, когато някой говореше монотонно и исках да го подтикна да се оживи. Щом видях реакцията им, малко се стъписах и забелязах, че не са единствените в залата, които изглеждаха отегчени. Доста ученици блееха през прозорците или някъде другаде.

— Аз... опитвам се, всъщност смятам да започна един проект или... даже... няколко проекта... — Увереността ми се разколеба и перфектно обмислената ми реч беше на път да се провали. Изведнъж ме обзе отчаяние. *Приличам на глупачка* — помислих си. Всички изглеждаха толкова отегчени, сякаш нямаха търпение да свърша и да излязат в коридорите да си побъбрят на спокойствие със съучениците си. Потърсих с поглед Лоис и я видях да седи на обичайното за осмокласниците място. Изражението ѝ беше загрижено, но когато срещна очите ми, лицето ѝ се озари и тя вдигна палец. *Мога да се справя* — казах си. — *Няма да се предавам сега. Само трябва да ги накарам да ме изслушат.*

— Аз... Само си представете как бихте се чувствали, ако трябва да сте далеч от дома си, далеч от всичко, което ви е близко. Не е лесно, мога да ви уверя. Дните и нощите, прекарани в болница, могат да са изключително дълги, особено за онези, които трябва да останат там за дълъг период. — Момичето, което беше направило въртеливия жест, сега сви дясната си ръка в юмрук, докосна ъгъла на окото си и се престори, че плаче. Приятелките ѝ намериха това за забавно и последваха примера ѝ. *Просто довърши мисълта си. Мисли за Ейми.* — Ако имаше занимателен център за пациентите там — място, където да се развличат, да забравят за болестта си и за всичките си проблеми и тревоги, — би им било много по-лесно. Ние сме хората, които имаме възможност да променим това. Моля за вашата помощ. Господин Симпсън даде разрешението си на мен и на всеки, който би искал да се включи в начинанието, да използваме физкултурния салон тази събота от единайсет часа нататък. Ще направим базар за набиране на

средства. Ще има всякакви дейности, в които може да участвате. Продажба на сладкиши. Познаване на монети в буркан...

Не можех да отместя поглед от групата деветокласнички. Кикотеха се до припадък. Една от тях кривеше лицето си и си кръстосваше очите, сякаш щеше всеки момент да повърне. *Ужас, не върви на добре* — помислих си.

— Тъъ. Оставила съм бланки на дъската за обяви в голямата зала. Моля ви, запишете се и ако имате някакви добри идеи, споделете ги. Заедно ще постигнем целта.

Имах намерение да изрека последното изречение с изключително ентузиазизиран глас. Искях да е нещо като лозунг. Бях го записала най-отгоре на всички бланки и щеше да присъства в плакатите и брошурите. „Заедно ще постигнем целта“. Но го произнесох почти шепнешком.

Господин Симпсън излезе напред.

— Браво, Марша! Приятно ми е да чуя, че възпитаничките ни участват в такива благородни каузи.

Едната деветокласничка скришом изимитира директора и приятелките ѝ пак затресоха рамене в безмълвен кикот. Знаех какво си мислят — че се правя на Майка Тереза. Че съм досадна до смърт. Така щях да разсъждавам и аз преди две седмици.

Слязох от подиума и тръгнах към Лоис, която бе забила поглед в земята. Този път по изключение въобще не желяех да съм център на внимание.

* * *

С Лоис проверявахме бланките на таблото всяко междучасие, всяка сутрин и всяка вечер до петък. Първо се появиха само няколко имена, но при последната проверка в петък вечер списъкът внезапно бе нараснал. Един куп хора се бяха записали.

— Хей, Лоис, виж това — рекох зарадвана. — Знаех си, че накрая ще се появят желяещи.

Но после прочетох имената. Парис Хилтън, Мини Маус, Бети Бу, Заека Бъни, Джейн Еър, Хари Потър, Професор Дъмбълдор, Мечо Пух. Цял списък с имена на герои от филми и книги.

— На бас, че знам кой го е направил — казах на Лоис. — Онези деветокласнички. Честно, ще ми се да ги видя как ще изкарат няколко дни в болницата, без да има какво да правят. Няма да издържат и час.

Лоис стисна рамото ми.

— Все едно. Още нищо не е свършило. Сигурна съм, че утре ще се появят доброволци. Чух няколко седмокласнички да си говорят в тоалетната, че смятат да дойдат.

— А аз ще пратя съобщение на новите ми приятели планети, да видим дали ще дойдат. Както не спира да ми напомня Марио, остава ми само малко повече от седмица, а твърдяха, че са тук, за да помагат.

— Заедно ще постигнем целта — заяви Лоис и вдигна ръка за петарка.

Плеснахме длани, но сърцето ми се свиваше.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПОСТИГАНЕ НА ЦЕЛТА

— Не виждам какъв е смисълът да ходя — признах на татко, щом натоварихме багажника на колата, преди да тръгнем към физкултурния салон.

Баща ми ме прегърна.

— Стига, Марша. Това не е в твой стил. Къде отиде увереността ти, че си способна да направиш всичко?

Загина безславно на училищното събрание в сряда — отвърнах наум, като си спомних хихикащите и отегчени физиономии, а после и бланките с измислените имена.

Татко размаха юмрук.

— Заедно ще постигнем целта, нали?

— Да. — Отдалечих се от колата и изпълних един каратистки удар с крак с подскок само за да му доставя удоволствие. — Аз съм Момичето на зодиака, яаа-хаа!

Татко се засмя.

— Това пък какво означава?

— Нали съм Овен — според един астрологичен сайт, който Лоис откри, аз съм Момичето на зодиака този месец.

— Страхотно. Не се отказвай, Момиче на зодиака!

— Няма да се откажа! — повторих и му се усмигнах. Не ми се щеше да му разкрия какво разочарование ни предстои. Семейството ми толкова пламенно ме подкрепяше в начинанието ми, та ми беше неудобно да им кажа, че никой няма да се появи. Мама беше прекарала последните две вечери в изготвяне на цветни плакати, които да залепим по стените на училището, а баща ми бе взел един от тях на работа и го беше ксерокопирал, за да имаме множество диплянки за раздаване. Мама също така бе посетила местния магазин за втора употреба, за да ги попита дали биха предоставили някои неща за благотворителния базар. Бяха й казали да се отбие в събота сутрин и бяха натоварили колата й до покрива. Явно се радваха, че могат да

поразчистят склада си. Сиси и Елинор бяха надминали себе си и в продължение на два дни пекоха торти и сладкиши за разпродажбата. До съботната сутрин бяха успели да приготвят апетитна колекция от какаов кейк, шоколадов сладкиш, ванилова торта и черешов пай. Те се настаниха на задната седалка в колата, придържайки сладкарските изделия на коленете си. *Поне ще си устроим угощение с торти помежду си* — помислих нещастно.

— Ще се видим там — каза мама и се качи в колата си.

— Взе ли балоните? — извиках ъ, щом запали.

Тя ми махна и кимна.

— Тук са.

Седнах на предната седалка в колата на татко и той потегли. По пътя си дръпнах една лекция наум. *Стегни се, Марша Лейбовиц. Обикновено не се отчайваш толкова лесно. И какво, ако не дойдат много хора? Лоис и семейството ми ще са там — длъжна съм да направя всичко, което е по силите ми.*

— Заедно ще постигнем целта — добавих на глас.

— Да! — извикаха в хор татко, Сиси и Елинор.

* * *

Когато пристигнахме в училище, Лоис беше вече в залата заедно с някои от учителите. С радост забелязах, че госпожа Пиърсън и господин Симпсън са сред тях.

— Трябва да подкрепям възпитаничките си в такива начинания — отбеляза господин Симпсън. — И така, какво можем да направим ние?

Помолих го да отидем зад колата, където татко беше извадил от багажника една голяма купа и пакет дунапренени гъби. Директорът ме изгледа, изгледа гъбите и пак ме погледна. Веднага се досети за предназначението им.

— О, неее — изпъшка той.

Усмихнах му се.

— Щях да помоля татко да бъде жертвата, но мисля, че учениците ще платят много повече, за да замерят с мокра гъба

директора си. — *Ако някой изобщи дойде* — обади се вътрешният ми глас.

Мама и Лоис се заеха да надуват балоните, след което излязоха навън, за да ги вържат на перилата, да залепят плакатите и да раздават дипляни на минувачите. Оставаше час до началото и по улиците не се виждаха автомобили, освен един, който тъкмо паркираше пред салона. Отвътре се изсипаха пет момичета.

— Какво можем да направим? — попита едно дребно русо момиче.

— Тук сме да помогнем — добави червенокосата ѝ приятелка.

— Заемете се с благотворителния базар — предложих, щом мама спря до нас колата си. Тя излезе и отвори багажника, където бяха наредени черни найлонови торби, натъпкани до пръсване. — Би било идеално.

Момичетата се хванаха на работа и след малко започнаха да нареждат щанда за базара.

Вътре в залата госпожа Пиърсън ме извика до една маса, на която бе поставила четири буркана с конфитюр.

— Не е кой знае какво, но не разполагахме с много време.

— О, мисля, че мога да добавя още нещо — обади се мъжки глас. Като се обърнахме, видяхме, че е пристигнал Джо от деликатесния ресторант (който играеше ролята на Юпитер). Той посочи през прозореца паркирания отвън микробус. — Имам нужда от няколко помощници — добави той и когато още една група седмокласнички влязоха в залата, ги изпратих да пренесат доставката на Джо. Скоро щандът на госпожа Пиърсън се огъна под товара на струпаната храна: пайове, сладкиши, туршии, торти и апетитни наглед питки с пълнеж от шунка, сирене и домати.

— Хей, я виж — посочи Лоис, щом пристигна поредната групичка момичета. Този път бяха осмокласнички и между тях беше и Карол Кенеди. След тях дойдоха и други, които носеха торби с игри, книги и всякакви джунджурии.

— Остатъци от летния базар — обясни Карол, щом останалите взеха да вадят нещата на една маса зад нея. — Господин Симпсън ни каза да ги изнесем.

— Благодаря, Карол.

Тя сякаш се почувства неловко за момент и заби поглед в земята.

— Исках да помогна с нещо. Знам колко искаше ролята на Ледената кралица и... съжалявам за случилото се. Наистина се получи кофти. — Вдигна поглед и се усмихна. И аз ѝ се усмихнах.

— Думите ти значат много за мен — признах. — И успех с ролята. Сигурна съм, че ще се представиш страхотно.

— Ще дам всичко от себе си, но едва ли ще съм толкова добра, колкото би била ти.

Направо се трогнах от признанието ѝ. Наистина беше благородно от нейна страна. Ако бях на нейно място, може би нямаше да кажа подобно нещо. *Хората никога няма да спрат да ме изненадват* — помислих си, докато я гледах да помага енергично заедно с останалите дошли доброволци.

След това вече нямах време да мисля каквото и да било, понеже всички започнаха да питат какво да правят, къде да се разполагат, какво да продават и на каква цена. За щастие пристигна и Марио и заедно с Джо и татко въведоха малко ред, като възлагаха различни задачи — например да се разсипват чай, сокове и вода на щандовете с лакомства и сандвичи. Оставаха десет минути до откриването и в залата кипяха усиленни приготовления, разговори и смях.

Пристигна и Неса с няколко асистентки. Намигна ми, след което отиде да устрои мини козметичен салон в единия ъгъл на залата. Тя постави табела, на която пишеше, че предлага маникюр, масаж на лицето и уроци по гримиране. Помахах ѝ с усмивка.

Следващият пристигнал беше Софи Кинг от десети клас със своя съученичка. Дойде направо при мен.

— Марша, поздравления за организацията.

Спомних си как я бях отрязала точно преди да ми се случи злополуката и се изчервих.

— Извинявай за предния път, Софи. Всячески се опитваше да събереш пари, а аз не те подкрепих. Как мина представлението?

Софи направи гримаса.

— Наложил се да го отменим. Така и не намерих талантиливи желаещи. Може би ще опитам пак друг път, обаче начинанието претърпя тотален провал.

— Но нали беше запазила зала?

— Да — кимна, — за след седмица. За късмет не изгубих депозита, защото беше наета от една звукозаписна компания, която ще

проведе някакъв конкурс за танци. Явно първоначалният ангажимент за място за събитието се е провалил в последната минута и бяха благодарни, че все пак има къде да го проведат.

— За какви танци ще е?

— Хип-хоп. Кат Слик Моман ще е в журито.

— Кат Слик Моман? Рап изпълнителят? — попитах. Зачудих се дали това е конкурсът, в който трябваше да участва Скай. Нищо чудно, че беше толкова разстроена — щом Кат Слик Моман щеше да е там! Той беше мегазвезда.

— Да. Ще присъстват цял куп знаменитости, както и господин Блейк. Нали се сещаш — бащата на Оли.

— Майкъл Блейк?

— Да, той е агент на Кат Слик. Ще има и други рап изпълнители, понеже са дошли в града на някаква сбирка. Кажете сега с какво да помогнем.

— Ами... — Озърнах се и видях, че стъклените буркани, които с татко бяхме напълнили с бонбони предната вечер, стояха на една маса наблизо. — Може да се заемеш с играта „Познай колко бонбона има в буркана“. Взимай по лира за опит, победителят получава целия буркан.

— Дадено — каза Софи и със съученичката си отидоха да се подготвят.

Погледнах часовника си.

— Пет минути до отварянето на вратите — извиках.

— Готови сме — провикна се Лоис от сергията за чай.

Докато наблюдавах всички да заемат местата си, усетих как някакъв план се заражда и постепенно избуява в съзнанието ми. Нещо. Нещо — но нямах време да мисля повече за него, защото хората започнаха да прииждат през вратите. Дори доктор Кронос се появи и се настани в един ъгъл с табела, рекламираща съвети по писане на домашни. Махнах му и той ми помахна в отговор.

Останалата част от следобеда мина като насън, тъй като пристигаха все повече и повече посетители, а когато към три часа заваля, надойдоха и още любопитни хора, нетърпеливи да получат чаша чай и подслон и да направят някоя изгодна покупка. Аз търчах наоколо и помагах с каквото можех — изпращах доброволците за припаси, за още пакетчета чай, кифлички, които да заместят продадените торти и сладкиши, насочвах хората към различните

щандове. Изкарахме голям късмет с играта „Хвърли мокра гъба по господин Симпсън“, който към четири часа бе заприличал на мокра кокошка.

Когато към четири и половина затворихме, всички доброволци си отдъгнаха с облекчение. Изпратихме господин Симпсън вкъщи да си вземе вана и да се стопли. После мама, госпожа Пиърсън и аз събрахме всички постъпления и отидохме в задната стая да ги преброим.

Татко ни донесе чаши с чай и няколко парчета от морковения кейк с лимонова глазура, който Сиси беше запазила за нас, и похапнахме, докато мама изчисли печалбата.

— Общата сума е... — тя направи драматична пауза.

— Хайде де, мамо — изсумтях.

— Петстотин и четиридесет лири и шестдесет пенса — обяви тя.

— Ехей! — възкликнах, а останалите изръкопляскаха.

— Отлично — отбеляза госпожа Пиърсън. — Това е повече, отколкото обикновено събираме. Браво, Марша. Добра работа свърши.

Добре де, не е милион — помислих си. — Но като за начало е добре.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА СКАЙ

По пътя към къщи помолих татко да ме остави в болницата. Искях да видя Ейми и да ѝ разкажа как е минал следобедът. Когато влязох в отделението, видях, че при нея вече има посетител. Скай стоеше до леглото ѝ. Тя ме съзря и ми помахна. Ейми изглеждаше бледа и уморена и лежеше на възглавниците. Въпреки това щом ме видя, лицето ѝ светна.

— Здравсти, Марша — посрещна ме тя.

— Здравсти. Как си?

— Все така. А ти?

Вдигнах ръката си.

— Ужасно ме сърби. Нямам търпение да махнат гипса.

Скай повдигна крака си.

— И аз — каза. — Иска ми се да пъкна една пръчка в гипса и да се начеша като хората.

— Хей, едно момиче от нашето училище ми каза за конкурса, в който щеше да участваш. Кат Слик Моман щял да е жури?

Скай направи гримаса и пак погледна крака си.

— Да. Гадост. Все пак мисля да отида да го гледам, но ще ми е голяма мъка, че няма да мога да участвам. Бях подготвила страхотен танц, а после изневиделица ми се случи това.

— Знам как се чувстваш. И аз щях да играя Ледената кралица в училищната пиеса. На всичко отгоре хвърлих доста труд, за да получа ролята. — Посочих към главата си. — Дори си боядисах косата.

Скай се засмя и хвърли на Ейми конспираторски поглед.

— Точно това се чудехме.

— Знам. Изглежда шантаво. Скоро ще я подстрижа. Но първо трябва да израсте още малко.

Скай огледа главата ми.

— Много ще ти е готино, ако я отрежеш съвсем къса и я вдигнеш на бодлички, като оставиш корените червени, а краищата — бели. Ще

изглеждаш просто уникално.

— По-скоро смахнато — отбелязах. — Почти не свалям бейзболната си шапка напоследък.

— Покажете ми танците си — пожела Ейми.

— Нашите танци ли? — попитах.

Ейми кимна.

— Да, танците, които сте щели да играете.

Скай изсумтя с насмешка.

— Да бе!

Вдигнах ръката си.

— Тъъ, малко съм недъгава в момента — оправдах се аз.

— Нима? О, я стига — настоя Ейми. — Направете го заради мен.

Няма нужда да ви обяснявам каква скука е да лежа в леглото по цял ден и да зяпам тавана. Много ми хареса как танцувахте миналия път.

Със Скай се спогледахме и тя кимна.

— Добре. Но Марша е първа.

— Ама как без музика? — попитах.

Скай започна бавно да пляска с ръце и Ейми се присъедини. Пляс, пляс, пляс.

— О, добре де — съгласих се и станах. — Така, тъъ... Трябва да си представите, че е зима. Всички дървета са покрити със сняг. А вие сте се изгубили в гората. — Обърнах се с гръб, вживявайки се в образа на Ледената кралица — коравосърдечна и величествена. После се завъртях и започнах да изпълнявам движенията. Първо се чувствах непохватно с превързаната си ръка, но след малко влязох в ритъм и щом си припомних стъпките, не усещах вече гипса. Погледнах към Скай и Ейми. Ейми сякаш беше онемяла, а Скай изглеждаше впечатлена. Когато приключих, седнах на края на леглото. — Знам. Голяма тъпотия. Но не е лесно с тази превръзка.

Скай поклати глава.

— Не, не — много те бива, Марша. Честно.

— Вярно е — подкрепи я Ейми. — Личи си, че си самороден талант. Беше невероятно.

Почувствах се поласкана и й се усмихнах.

— Казваш го просто така.

— Не, казвам самата истина — настоя Ейми.

— Добре. — Погледнах Скай. — Твой ред е.

Скай пое дълбоко въздух и се изпъчи.

— Ха — рече. — Предстои да видите най-смахнатия хип-хоп, който може да съществува. Тъъ, добре.

Скай започна да издава звуци с уста в ритъм, който ние с Ейми скоро подхванахме и започнахме да пляскаме в такт, докато тя изпълняваше танца си. Нямаше значение, че кракът ѝ бе гипсиран, а движенията ѝ — ограничени. Ясно си личеше по начина, по който движеше горната част на тялото си, че си беше завършена танцьорка и имаше страхотно излъчване — някак небрежно и в същото време нахакано и изразително.

За финал направи бавно завъртане около патерицата си, после се поклони. Ние с Ейми запляскахме.

— Скай, беше фантастична. Изключителна. Със сигурност щеше да спечелиш, ако можеше да се явиш на конкурса — каза възторжено Ейми.

Скай въздъхна.

— Може би.

— Ще има и други конкурси. Ще участваш в тях — добавих.

— Да. Същото се отнася и за теб. Ще има и други пиеси.

Въздъгнах.

— Не и със знаменитости като Майкъл Блейк и Кат Слик в публиката.

В този момент зодиакалният ми телефон издаде сигнал за съобщение. Беше от Марио.

Ури заръча да ти напомня за новите приятели.

Погледнах Ейми и Скай и отговорих:

Да. Имам нови приятелки.

Веднага получих ново съобщение:

Новите приятели се обединяват.

— Поредната главоблъсканица — заключих аз и показах на момичетата телефона. — Помните ли, като ви казах, че спечелих този телефон? Е, човекът, който поддържа уебсайта, непрекъснато ми изпраща тайнствени съобщения. Като това — новите приятели — предполагам, че става въпрос за вас двете, но новите приятели се обединяват — какво ли означава?

Скай вдигна рамене, ала очите на Ейми светнаха.

— Аз знам. На бас, че знам — извика. — За какво си говорехме току-що?

— За конкурса на Скай — отвърнах.

— За пропуснати възможности — допълни Скай.

— Именно — каза Ейми. — В конкурса само солови изяви ли има?

Скай поклати глава.

— Не, има всякакви — солови, по двама или в група.

— По двама или в група — повтори Ейми.

Скай я погледна озадачено, но после кимна, сякаш беше разбрала нещо.

— О, мисля, че се сецам накъде биеш. Няма начин. Стига!

— Какво? — попитах, но в миг и на мен ми проблесна.

Ейми кимна.

— Марша, ти си добра с краката; Скай има ръце и патерица. Може да танцувате двете. О, хайде де! Трябва да го направите!

Погледнах Скай.

— Абсурд. Ще изглеждаме като смахнати инвалиди. Хората, които се записват за тези конкурси, са съвсем друга класа. Ще си загубим времето.

— Страхливки — обади се Ейми.

— Страхливки? Не и аз. Изобщо не подозираш за какво става въпрос — тросна се Скай.

— Знам, че животът е кратък — продължи Ейми. — Знам, че понякога трябва да опиташ, дори всичко да изглежда безсмислено. Какво имате за губене? Марша, ти как смяташ?

— Аз... аз... — Погледнах Скай. — Мисля, че Ейми е права, Скай. Какво има да губим? А и ако не друго, можем да привлечем вниманието към факта, че болницата има нужда от средства за новия център.

Устата на Скай почна леко да се разтяга в усмивка.

— Ти и аз ли?

— Да. И... — Изведнъж ме осени най-великата идея. — Не само ние. Имам няколко приятели, които също могат да помогнат.приятели, които винаги са искали да танцуват. Така че, да. Казвам да го направим. Съгласна?

Скай кимна.

— Който не рискува, и така нататък, и така нататък.

— Ако се почувствам по-добре — обади се Ейми, — искам да дойда и аз. Ако лежането в болницата ме е научило на нещо, то е, че животът е твърде кратък, за да седиш и да униваш, когато можеш да излезеш и да рапираш.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРОСЛУШВАНЕ

— За кои други приятели говореше? — попита Скай, когато излязохме от болницата след посещението при Ейми.

— Зодиакалните ми приятели. Нали помниш, че спечелих телефон? Другата част от наградата се състоеше в това, че получих помощ от тези хора, които тъъ... Как да ти обясня? Мисля, че са част от някакъв клуб, в който обичат да се маскират, разбираш ли? Само че те всъщност не се маскират, ами тъъ... влизат в някакви образи. Ох, не го обяснявам както трябва. Както например в някои клубове се маскират като герои от книги, а в други — като старовремски рицари, и разиграват бойни сцени. Та тези зодиакални хора всички са избрали да са планети. Нещо такова.

Тя повдигна вежди.

— Може да са смахнати — отбеляза.

— Да, и аз така си мислех, обаче са свестни. Онзи клоун лекар например — той е от тях.

— А, той ли? Той беше готин — рече. — Хареса ми.

— И жената с козметичните процедури — тя също.

— Да, и тя беше приятна.

— Добре. Мислех си, тъй като ми остава още само една седмица, през която да ползвам помощта им, защо да не включим и тях в групата ни? Ще е суперяко, ако с теб танцуваме отпред, но имаме зад себе си този подкрепящ отбор, който да изпълнява някои готини номера.

Скай се замисли над идеята.

— Да, може би, но имаме да свършим куп работа за една седмица, да измислим хореографията...

Сетих се как Селена и Неса танцуваха на полянката и как доктор Кронос бе намекнал, че винаги е искал да танцува.

— Те обичат да танцуват, даже съм виждала движенията на някои от тях. А и трябва да решим как ще сме облечени, не мислиш

ли? Дали всички да носим едни и същи екипи, или всеки да е облечен различно?

— Едни и същи — отвърна Скай. — Винаги изглежда по-шик. Обаче ни трябва и рап парче. Няма да ни стигне времето.

— Вече имам готово начало за песен. Започна да ми се върти в главата още докато лежахме в отделението. Мислех да се разказва за болницата.

Скай не изглеждаше ентузиасирана.

— Не знам. Кой ще иска да слуша за болници?

— Да пробваме — предложих и започнах да рапирам.

*Да си в болница е ад —
без шега и без майтан!
Напира пареща сълза.
Не искам да съм тук сега.*

Скай наклони глава на една страна и се усмихна.

— Не е зле, новобранец. Сега ли го измисли? Да, харесва ми. — Тя запя стиховете ми в рап ритъм и взе да кръстосва патериците пред себе си. — Хей, получава се. Да.

— Е, щом имаме само една седмица, трябва да се залавяме веднага за работа, нали?

Скай кимна.

— Мисля, че за начало трябва да се срещнем с новите ти приятели. Да видим дали наистина ги бива в танците.

— Добър ход — отбелязах и извадих телефона си. Написах съобщение.

*До всички планети. Ще ви се отдаде шанс да
потанцувате. Прослушването ще се проведе...*

— Хей, къде ще е прослушването? Не искам да ги водя вкъщи. Родителите и сестрите ми ще искат да се набутат и да участват и те. — Довърших съобщението:

... на полянката в Осбъри след един час.

— При мен ситуацията е същата. Семейно правило — все искат да знаят какво ти се върти в главата.

— Писах им да се видим на полянката в Осбъри — съобщих. — Има достатъчно пространство, а и времето е ясно.

Скай кимна.

— Да вървим.

* * *

Когато слязохме от автобуса, доктор Кронос вече ни очакваше. Беше облечен с дълго наметало, което го покриваше целия.

— Кой е този чудат старец? — попита ме тя, щом му помахах.

— По принцип е директор на едно местно училище, но в зодиакалната игра е в ролята на Сатурн.

— А кой е Сатурн?

— Учителят на зодиака — има логика да се играе от директор.

Скай се изкикоти.

— Но дали може да танцува?

— Ще проверим — отвърнах. — Ще дадем шанс на всички.

— Добре. Яко! — зарадва се Скай. — Ще бъдем нещо като жури на кандидати за танцувално шоу.

— Точно така. Винаги ми се е искало да съм на мястото на журито.

Докато вървахме към доктор Кронос, видях да приближава Ури със своя акробатически велосипед.

— Ето го клоунът лекар. Хей! — извика Скай.

Ури се изпъчи на седалката и помаха комично, както прави кралицата. Зад него се появи и Марио, придружаван от Неса.

Наведох се и прошепнах в ухото на Скай:

— Клоунът лекар е Ури и играе Уран, чернокожият здравеняк е Марио — Марс, а жената е Неса — Венера.

— Красива е. Ние с теб трябва ли да изберем планети, които да играем?

— Ами, май не става така.

— Обаче трябва да измислим име на групата.

— Да — кимнах. — Но първо да видим кой ще влезе в нея.

Марио ни настигна и кимна за поздрав на Скай.

— Така значи. Марша, за какво прослушване става въпрос?

— Ще ти кажа. — С помощта на Скай се качих върху пейката под навеса. — Добре, съберете се всички. Хрумна ни нова идея за това, как да съберем пари за занимателния център в болницата. Другата събота ще има конкурс. — Посочих към отсрещната страна на полянката. — Ще се проведе в църковната зала, ей там, и на него ще присъстват много влиятелни хора. Знаменитости, агенти, но най-важното е, че наградата е десет хиляди лири. Знам, че не е милион, колкото се надяха да съберем, но е добро начало.

Събрали се кимнаха одобрително.

— С приятелката ми Скай съставяме група. Ще се танцува хип-хоп. Ако искате да се явите на прослушване, застанете в редица.

Всички хора планети се забутаха и заблъскаха. Доктор Кронос беше най-напорист.

— Хей, хей — подвикнах. — Няма нужда да се държите така. Доктор Кронос, щом сте толкова нетърпелив, може да минете първи, но не се бутайте.

Старецът се смути, ала изпълни молбата ми.

Скай седна на пейката под навеса на спирката, а аз дръпнах Марио настрани.

— Мислех, че сте десет планети. В телефона си имам десет имена. Защо не съм се срещнала с всички ви и защо цялата ви група не е тук?

— Зависи от индивидуалния хороскоп — отвърна Марио. — От значение е кои планети преобладават в периода, когато си Момиче на зодиака. Днес присъстват само тези, които имат силно влияние в хороскопа ти. Всъщност Юпитер също трябва да дойде всеки момент.

— Имаш предвид Джо от деликатесния ресторант ли?

Марио кимна и наистина — дундестият Джо скоро притича с пуфтене през полянката. Той пристигна с широка усмивка на лице и кошница с лакомства в ръка, които започна да раздава.

— Гладна мечка хоро не играе — заяви и ми подаде сандвич с шунка и кашкавал.

— Да започваме — извика Скай от пейката. — След малко ще се стъмни. Тези, чийто ред не е дошъл, моля да седнат и изчакат. Докторе, може да почнете, щом сте готов.

Доктор Кронос се обърна с гръб, след което захвърли наметалото си с драматичен жест. Той се обърна. Ченето ми увисна и ме напуши зверски смях. Не посмях да погледна Скай, да не би да не издържа на порива да се разхилия. Доктор Кронос носеше тъмнорозово балетно трико, кремав клин и балетни пантофки. Застана на пръсти, направи пирует и затанцува. Наистина изглеждаше смешно, защото беше много кльощав и имаше най-топчестите колене, които бях виждала някога. Но се движеше с лекота и дори с известна грациозност. Подскочи, завъртя се и завърши с реверанс. Всички изръкопляскахме. Той изглеждаше много доволен от себе си, вдигна наметалото си и седна при другите.

Наведох се към Скай.

— Какво мислиш?

— Е, не е точно хип-хоп, но старецът е пластичен. Ти как смяташ?

— Бихме могли да му дадем шанс. Ще му обясним, че ще танцува по-различен стил от този, но мисля, че трябва да го вземем. Ще е много разочарован, ако го отрежем.

— И аз съм на същото мнение — кимна Скай. — А и смисълът на тази група е да се дава шанс на хора, на които до този момент такъв не е предоставян.

— Именно — съгласих се и викнах: — Следващият.

Джо стана и помахна на Неса да го придружи. Те се прегърнаха като старомодни танцьори и се понесоха с валсова стъпка.

— Бива, но не е нищо специално — изкоментирах тихо и Скай кимна.

Щом свършиха, те се поклониха ниско.

— Тъъ, благодарим — казах. — Ще ви съобщим решението си. — Ентузиазмът, който ме беше завладял в началото, взе да се изпарява. Щяхме да станем за посмешище. Тайфа ненормалници — две момичета с гипсирани крайници, старец с кльощави крака и топчести колене, двойка, която изглеждаше като излязла от 50-те години. Зачудих се дали Ури и Марио ще покажат нещо повече.

— Следващият — извиках.

Марио стана. Беше донесъл CD плейър. Пусна го и зазвуча рап. Със Скай запляскахме в такт, щом той започна стъпките си. Беше изключителен — не отстъпваше на професионалните изпълнители, които бях гледала по телевизията. По средата на танца си направи шпагат и от това положение се изстреля нагоре, сякаш беше пружина. После подскочи, приземи се на ръце и продължи да танцува с главата надолу.

— Майко мила — възкликна Скай, щом той застана на глава и се завъртя. Щяхме да започнем да ръкопляскаме, но го видяхме, че се готви да продължи. Ури стана и затанцува с него в перфектен синхрон. Пасвах си идеално и излъчваха настроение.

— Кой са тези? — попита Скай.

Вдигнах рамене.

— Не знам. Обаче са дяволски добри, нали?

— Върхът са — рече Скай. — Най-добрите. С тях като нищо ще спечелим.

Усмихнах й се в отговор.

— Знам.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ПОДГОТОВКА

— Какво измислихме досега? — попита Скай.

Седяхме от двете страни на леглото на Ейми и съчинявахме заедно рап песента след училище. Днес Ейми изглеждаше добре, с повече руменина на бузите и се проявяваше като майстор в писането на текстове на песни.

Скай зачете от листа пред себе си:

*Лампите блестят,
болни хора спят,
пъшкат и сумтят,
системите текат
и уреди жужат.*

Тя кимна.

— Добре, нататък?

— Чуйте това — обади се Ейми.

*Взе ми се умът!
Ще ми се да кресна,
но няма да е лесно.
Вехна в самота.
Мечтая за дома.*

— Гениално — възкликна Скай. — Ейми, страшна си. Следва припевът.

— *Да си в болница е ад — без шега и без майтан!* — изпяхме всички дружно. — *Напира пареща сълза. Не искам да съм тук сега.*

Ейми се усмихна.

— Добре звучи. Как вървят репетициите?

Скай се засмя.

— Като изключим Марио и Ури — все едно преподаваме на хлапета от детската градина, но ще се научат. Стъпките изобщо не са сложни.

— Ще е супер да се явим всички заедно, ако успеем да се сработим навреме — казах. — Разбира се, сестрите ми надушиха какво става и настояха да се включат, а и приятелката ми Лоис не иска да се цепи от колектива, така че групата расте.

— С какво ще сте облечени? — попита Ейми.

— Неса работи по въпроса — обясни Скай. — Тя е онази козметичка, която беше тук, помниш ли? Каза, че ще ни намери еднакви костюми, така че довечера ще разберем.

— Да, срещаме се всяка вечер след училище, защото времето ни притиска — казах. — И така, да помислим над следващия куплет. Тъъ... какво ще кажете за... *Дочувам говор приглушен...*

— Да, добре е — каза Скай и продължи: — *Сенки плъзгат се край мен...*

— *Някой стене в труден час* — добави Ейми. — *Слава богу, не съм аз. За живот деца се борят...*

— *Нямам вече капка воля* — предложи Скай.

— *Оставам без кураж и сила* — продължи Ейми. — *Търся грижа и закрила. Макар и да сме болни...*

За момент замълчахме.

— *И изпълнени със страх* — обадох се аз, — *пак нуждаем се от смях.*

— И припев — каза Скай и защрака с пръсти.

— *Да си в болница е ад — без шега и без майтан!* — запяхме трите. — *Напира пареща сълза. Не искам да съм тук сега.*

— Великолепно — заключих, щом свършихме. — Скай, прочети пак последния куплет.

*Дочувам говор приглушен,
сенки плъзгат се край мен.
Някой стене в труден час —*

*слава богу, не съм аз.
За живот деца се борят...
Нямам вече капка воля,
липсват ми кураж и сила.
Търся грижа и закрила.
Макар и да сме болни
и изпълнени със страх,
пак нуждаем се от смях.*

— Звучи страхотно — отбелязах. — Отлична работа, колеги.
Още един куплет и сме готови.

* * *

След свиждането при Ейми татко ни закара със Скай до църковната зала в Осбъри, където щеше да се проведе конкурсът. За наше щастие Марио имаше ключове, защото водеше там курсове по самоотбрана два пъти седмично. Всички вече се бяха събрали. Доктор Кронос (който този път се бе облякъл нормално — с панталон и риза), Джо от деликатесния ресторант, Неса, Ури, Лоис, Сиси и Елинор ни чакаха с ново попълнение: сестра Шерил.

— Щом Ейми ми сподели за идеята, нямаше как да не дойда. Нали няма проблем? — попита.

— Проблем ли? Напротив — супер е — зарадва се Скай. — И така, всички готови ли сме?

Участниците кимнаха, затова Скай изкуцука до CD плейъра в ъгъла и сложи един диск. След секунди залата се изпълни със звуците на хип-хопа.

Тя посочи крака си и патерицата.

— Добре, трябва да сте търпеливи с мен — каза.

— Имаме собствена песен, но ще пуснем диск с ритъм, върху който двете с Марша ще изпеем нашето рап парче. Добре. Сега ще ви покажа стъпките, а после правете като мен и Марша.

Тя започна да марширува на място.

— Така. Чуйте — просто марширувайте, свийте колене, движете се свободно. Сега пристъпете напред, тупнете с крак и се върнете.

Всички изпълниха показаното.

— Включваме ръцете. Докато пристъпвате напред, вдигнете ръце встрани, свийте ги в лактите — едно, две, три, движете лактите, все едно си пробивате път в навалицата. Това е, добре. Напред. Сега, когато се връщаме, искам да докоснете с едната ръка срещуположното рамо, сякаш го забърсвате, като в същото време обърнете лицето си към рамото. Отлично. Получава се.

Не се получаваше. Нямаше никакъв синхрон. Някои забърсваха рамо, когато трябваше да изтласкват с лакти.

Скай не се отчая от бъркотията пред себе си и продължи да упорства. Ние марширувахме напред, отскачахме назад, разпервайки и кръстосвайки ръце. Тя се справяше доста добре въпреки гипса.

— Внимавайте с позата — изкрещя Скай. — Доктор Кронос, стоите прекалено изправен. Трябва да се държите по-непринудено и по-нахакано. Ури, идеално. Марио — също.

Стъпка вдясно, тупкане с крак, стъпка вляво, ръцете напред, сякаш казвате: „Не ми дреме“. По едно време замалко да се разкикотя, когато зърнах доктор Кронос. Повтаряше стъпките много съсредоточено, но все бъркаше ритъма и маршируваше, когато трябваше да подскочи, и размахваше ръце при всеки удобен случай.

— Добре, сега заключителната част — каза Скай. — После ще повторим целия танц още веднъж и още веднъж, и още веднъж. Тръгвате напред, винаги с десния крак — едно, две, три. Сега сложете ръцете на хълбоците, все едно пъхвате палци в колана на панталоните си, после се връщате назад, завъртайки тялото наляво и надясно. Така, пак напред, този път — вдясно и вляво, добре. Не е зле. Хайде отначало.

Повтаряхме стъпките отново и отново. Постепенно влизахме в синхрон и на няколко пъти се получи това, което трябваше да стане, ако всички следваха ритъма.

Точно тогава доктор Кронос реши, че иска да направи солов номер. Той скочи на пода на ръце, сякаш се канеше да затанцува брейк, извика от болка и се присви на две.

— Оп! — извиках аз, щом сестра Шерил се спусна към него, за да види дали се е наранил.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА НА СЦЕНАТА

Дойде вечерта на конкурса.

Щяхме да танцуваме последни.

Групата ни седеше сред публиката при останалите състезатели и техните приятели и семейства, дошли да гледат изпълнителите. Заехме местата си, всички в залата бяха обзети от трепетно очакване и цареше оживена глъч.

Скай ме побутна.

— Божичко — рече. — Той е тук.

Обърнах се и погледнах към вратата тъкмо когато тя рязко се отвори и Кат Слик Моман влезе, следван от цяла свита звезди. Беше облечен в черни дрехи, с черна кърпа на главата си и носеше слънчеви очила, въпреки че навън беше тъмно. Спря на входа, сякаш ни даваше време да го огледаме добре. И ние така и направихме. Всички го зяпнаха. Зад него стояха двама огромни бодигардове, които приличаха на борци от тежка категория. Носеха елегантни тъмни костюми и също бяха със слънчеви очила, които и двамата свалиха като по команда, докато оглеждаха публиката за съмнителни физиономии. После две двойки близначки се опитаха да стигнат до Кат Слик, но бодигардовете преградиха пътя им с ръце, демонстрирайки, че можем да гледаме, но не и да пипаме. Едната двойка близначки бяха руси момичета тип Барби, облечени в розови анцузи, а другата — тъмнокожи и облечени в черно. По лицата на последните нямаше и помен от усмивка. *Точно това е нахаканото поведение, за което говореше Скай* — помислих си аз, интерпретирайки изражението и стойката им.

— Не ми се ще да ги срещна навън в безлунна нощ — отбелязах.

— Нали? Изглеждат доста бойни — добави Скай.

— Но това е просто част от образа на рапъра. И ние не сме за изхвърляне.

Погледнах я за момент и на лицето ѝ разцъфна усмивка. Аз също ѝ се усмихнах и я потупах по рамото със здравата си ръка.

Кат Слик Моман и обкръжението му заеха местата си отпред. Кат кимна на Майкъл Блейк, който бе пристигнал пет минути преди него заедно със сина си Оли. Всички в залата, включително и аз, попивахме с поглед всяко тяхно движение, всеки жест. До този момент никога не бях доближавала знаменитости от такъв ранг.

— Колко вълнуващо! — възкликна Лоис, докато оглеждаше залата.

— Наистина — рекох. — И Оли Блейк...

— Дръж ме да не падна — изрекохме в хор.

— ... все гледа към нас — довърших.

След Кат пристигнаха още няколко известни рап изпълнители — диджей Диги и Пит Пикела. Те също седнаха отпред. Тръпнех от вълнение само при вида им. Не можех да повярвам, че след около половин час ще трябва да стана и да танцувам пред тях.

Шоуто започна веднага щом всички се настаниха и осветлението бе намалено. Първото изпълнение беше на едно момче, което изглеждаше около петнайсетгодишно. Беше облечено в характерните широки дрехи, които бяха модерни сред хип-хопърите от 80-те. Музиката зазвуча и той затанцува. Представи се наистина много добре и двете със Скай се спогледахме притеснено.

След него дойде ред на група от три чернокожи момичета, които бяха абсолютно фантастични — движеха се, сякаш бяха от каучук, и завършиха в шпагат. Хвърлих поглед на доктор Кронос, който беше с превръзка на ръката. Надявах се след танца на момичетата да не му щукне и на него да прави шпагати. Той ми помахаше и се усмихна. Старецът бе започнал да ми става симпатичен. Може и да беше Сатурн и училищен директор, но иначе беше точен тип.

Последваха още няколко момичешки групи, които до една бяха добри, но въпреки че времето напредваше и се изредиха много участници, не видях някой от тях да прави нещо изключително.

— Мисля, че имаме шанс, защото сме различни от останалите — прошепнах на Скай.

— Да — прошепна в отговор тя и се подсмихна. — Имаш право. Обаче Шерил още я няма.

— Може да се е изплашила — предположих. — Или е решила, че не иска да има нищо общо с нас. Не бих я винила.

След един час обявиха кратка почивка за освежаване и забелязах, че един от бодигардовете на Кат Слик отвори огромен хладилник и раздаде бутилки със сок на журито. Някъде бях чела за него, че е против алкохола и пие само натурални сокове.

— По-добре да отидем в гримьорната и да се преоблечем — предложи Сиси. — Неса е подготвила костюмите ни.

Станах и тогава Скай пак ме побутна. Забелязах някой да влиза през задната врата.

— Хей — извиках, когато разпознах Ейми. Сестра Шерил буташе инвалидната ѝ количка. Майка ѝ и баща ѝ също бяха до нея. Шерил ни помахна, щом ни видя.

— Нали не сме закъснели? — попита тя, като приближиха.

— Изпуснахте първата половина, но има още много участници преди нас — обясних и посочих местата ни, където бяхме седели със Скай. — Може да заемете нашите места.

В този момент майката на Ейми пристъпи напред. Тя приличаше досущ на дъщеря си — със същата кестенява коса и фини черти.

— Всъщност — започна тя, — надявахме се Ейми да излезе на сцената с вас. Знам, че е в инвалидна количка, но дали не може да участва и тя в изпълнението?

Погледнах Скай, която кимна.

— Разбира се — рекох. — Ами да. Ще е супер.

— Чудесно — каза Шерил. — Хайде тогава да се подготвим за шоуто.

Зад сцената цялата ни група започна да се преоблича в костюмите, които бе донесла Неса. Бяха идеални: широки бели анцузи със сребриста лента отстрани на крачолите и ръкавите, бели бейзболни шапки — които всички обърнахме с козирката назад — и гигантски бели маратонки.

— Хей, докторе! — възкликнах, като го видях да се оглежда в огледалото. — Изглеждате суперготино.

Той кимна и завъртя шапката си на обратно.

— Да, така е, нали?

— И още един финален щрих — подвикна Неса, когато бяхме почти готови. Дружно се разсмяхме, щом тя наизвади куп бинтове, марли и превръзки за очи. — Заповядайте, вземете си.

Всички се нахвърлиха върху „аксесоарите“. Марио си сложи превръзка на окото, която доста му отиваше. Ури си хареса един бинт и го уви около кръста си по странен начин, но бях започнала да свиквам със странностите му. Неса си бинтова главата, а Джо избра гипс за крака си и една патерица. Ейми си взе превръзка за ръката, а сестрите ми и двете предпочетоха превръзки за очи. Мисля, че искаха да подражават на Марио — все го поглеждаха крадешком или му мяха кокетни погледи. Щом се облякохме и приготвихме, добихме вид на тайфа откачалки.

— Добре, да вървим — подканих ги аз. Излязохме от гримьорната и се събрахме зад кулисите на сцената заедно с останалите чакащи състезатели. Скай огледа групата ни и се разкикоти. Аз също се разсмях, Ейми и тя пое щафетата и скоро всички се хванахме за коремите от смях.

— Шшшт — скара се водещата. Положих огромно усилие да застана сериозно и да се съсредоточа върху сцената. Група от четири момчета заподскачаха на ръце за финал на представянето си.

— Не можем да се мерим с тези — изкоментира Скай.

— Марио и Ури могат — рекох. — Нямай грижи.

Докато чакахме сцената да се освободи, аз се загледах в публиката. Тръпката, която изпитвах, прерастваше в истинска сценична треска. Кат Слик и приятелите му излъчваха пълно безразличие — лицата им не издаваха нищо, въпреки че изръкопляскаха учтиво в края на изпълнението.

— А сега е ред на последните участници — обяви водещата. — Следва една нова група, за която имам информация, че ако спечелят, биха искали да дарят наградата си за изграждането на нов занимателен център в местната болница. Затова да посрещнем с аплодисменти група „Нещастен случай“. — Името ми бе хрумнало рано същата сутрин и когато го споделих с другите, всички го приеха въодушевено.

Изкуцукахме на сцената като сбирщина едва ходещи инвалиди и публиката заръкопляска, щом заехме позициите си. Ейми застана в дясната страна на сцената, а татко кимна и се обърна към уредбата. Музиката зазвуча. Затупкахме с крака, след което се обърнахме към зрителите и затанцувахме.

Стъпка напред — едно, две, три — назад, десен лакът горе и встрани, ляв — горе и встрани, десен — горе и встрани. Дотук се

справяхме добре. Всички се движехме в синхрон.

След въведителните стъпки двете със Скай излязохме напред, а Ейми ни последва в количката си. Започнахме да изпълняваме рап творението си и аз хвърлих поглед към Кат Слинг. За момент се разконцентрирах, защото той бе свалил очилата си, седеше с изправен гръб и се усмихваше широко. До него Оли Блейк ме гледаше и също се усмихваше.

*Лампите блестят,
болни хора спят,
пъшкат и сумтят.
Системите текат
и уреди жужат.
Взе ми се умът!
Ще ми се да кресна,
но няма да е лесно.
Вехна в самота.
Мечтая за дома*

Започна да рапира Ейми.
Всички се включихме с:

*Да си в болница е ад —
без шега и без майтан!
Напира пареща сълза.
Не искам да съм тук сега.*

Двете със Скай затанцувахме в ритъм заедно с останалите. Те се представяха невероятно. Макар да бяхме репетирали всяка вечер, откакто бяхме решили да се състезаваме, аз не спирах да се съмнявам дали представянето ни няма да се окаже пълна катастрофа. Но всички се справяха много добре. Както се бяхме разбрали, по средата на изпълнението отстъпихме и пуснахме Ури и Марио отпред. Те направиха своите подскоци на ръце и завъртания на глава и публиката

ги аплодира. Много ги харесаха. Точно когато дойде време отново да се включим, доктор Кронос излезе най-отпред. *Боже, дано не развали всичко* — помислих си аз, когато старецът коленичи на пода и направи опит да застане на главата си. При първия опит залитна назад, при втория загуби за миг равновесие и... ето че се изправи на главата си! Започна да се върти! Публиката направо полудя и го възнагради с бурни овации. Скочи на крака като петнайсетгодишен, ухилен до уши, с оздравяла като по чудо китка, но после коляното му сдаде багажа и той изкуцука обратно сред нас. Зрителите решиха, че това е част от представлението, и се разсмяха.

Към края на парчето Кат стана на крака и започна да рапира припева заедно с нас. Хората в залата запляскаха в ритъм. Някои от задните редове се изправиха. Погледнах към Ейми и Скай и вдигнах палци.

Изтанцувахме заключителните стъпки — напред, едно, две, три, приклякане, завъртане, полукръг с дясната ръка, стъпка вляво, стъпка вдясно — и край!

* * *

Чакахме резултатите цяла вечност, но най-накрая водещата излезе на сцената.

— Трето място печели Артър Си.

Публиката изръкопляска, когато първото момче излезе да си вземе наградата.

— На второ място се класират Биз Гос и Гимнастичките.

Към сцената се отправиха трите чернокожи момичета, които правеха шпагати.

— И първото място е за... — тя направи пауза и аз затаих дъх. — Първо място печелят... „Нещастен случай“!

Залата буквално се взриви и всички станаха на крака, включително и Кат Слик Моман.

Ние се изкатерихме на куц крак на сцената и се поклонихме. *Това е един от най-хубавите моменти в живота ми* — мислех си, докато гледах аплодиращата ни публика и колегите си танцьори. Не можеше да се получи по-добре, дори да бях играла Ледената кралица.

Беше още по-хубаво, защото освен че бях в светлината на прожекторите, там беше и целият ни отбор и чувството да споделя момента с тях беше прекрасно.

ЕПИЛОГ

Месец след конкурса Кат Слик Моман пушна нов сингъл. Песента се казваше „Болничен рап“ и беше написана от три момичета — Ейми, Скай и Марша. Тя се изкачи до номер едно в класациите и събра приходи от два милиона лири. Момичетата дариха сумата на болница „Осбъри Роял“. Скоро след това започна изграждането на занимателен център за деца и тийнейджъри.

Ейми, Скай и Марша бяха поканени да срежат лентата в деня на откриването му. По това време косата на Марша бе възвърнала обичайния си вид.

БОЛНИЧЕН РАП

*Лампите блестят,
болни хора спят,
пъшкат и сумтят.
Системите текат и уреди жужат.
Взе ми се умът!
Ще ми се да кресна,
но няма да е лесно.
Вехна в самота.
Мечтая за дома.*

*Да си в болница е ад —
без шега и без майтан!
Напира пареща сълза.
Не искам да съм тук сега.*

Дочувам говор приглушен,
сенки плъзгат се край мен.
Някой стене в труден час —
слава богу, не съм аз.
За живот деца се борят.
Нямам вече капка воля,
липсват ми кураж и сила,
търся грижа и закрила.
Макар и да сме болни
и изпълнени със страх,
пак нуждаем се от смях.

Да си в болница е ад —
без шега и без майтап!
Напира пареща сълза.
Не искам да съм тук сега.

Време е за представление —
това е вярното решение:
щедрост, моля, проявете,
голяма сума съберете,
на децата помогнете,
чуден свят им сътворете!
Така че вместо да униват
и от скука да примират,
да ходят в този детски кът,
където да се веселят,
да се смеят и играят,
болестта си да забравят.

Защото да си в болница е ад —
без шега и без майтап!
Напира пареща сълза.
Не искам да съм тук сега.

ФАЙЛ НА ЗОДИЯ ОВЕН

21 март — 20 април

Профил на зодията: особености, характеристики и интересни факти

Самоуверени, смели и спонтанни, Овните винаги търсят нови предизвикателства. Те са родени за лидери и са най-щастливи, когато имат възможност да покажат на всички това, в което ги бива!

В случай че не успеят да се наложат, представителите на този знак може да станат нетърпеливи и раздражителни, но са идеални за приятели. Ако ви е скучно, енергичните Овни винаги ще измислят нещо вълнуващо за правене!

Цвят: синьо;

Елемент: огън;

Цвят: червено;

Камък: диамант;

Животно: овен;

Щастлив ден: вторник;

Управляваща планета: Марс;

Овенът се разбира най-добре със: Стрелец, Лъв;

Овенът не се разбира с: Рак, Везни;

Представата на Овена за рай: да стане център на вниманието, например като изиграе главната роля в училищната пиеса!

Ако искате да ядосате Овен: казвайте му какво да прави — учителите да внимават!

Съветите на Марша при явяване на прослушване:

1. *Познавай себе си!* Избери си герой или роля, които са близо до твоята същност, и изпълнението няма да те затрудни!

2. *Съвършенството идва с практиката!* Трябва да знаеш текста си наизуст. Не поглеждай думите, освен ако не блокираш тотално.

3. *Направи впечатление!* Ако искаш да те забележат на прослушването, облечи дрехи с ярък цвят или десен, но гледай да е нещо удобно. Все пак се постарай да не изглеждаш прекалено шантаво...

4. *Имай самочувствие!* Но не се самозабравяй. Никой не харесва примадоните!

5. *Усмхни се!* Това ще кара хората да си мислят, че с теб е забавно да се работи. А и когато се усмихваш, притеснението ти по-трудно ще си проличи.

6. *Не прекъсвай изпълнението си!* Не се шашкай и не спирай, ако сбъркаш някъде, и никой няма да забележи.

* * *

Типичен Овен ли си?

В училище забелязваш, че тормозят по-малко дете от теб. Какво правиш?

А) Не е твоя работа, така че не се бъркаш.

Б) Отиваш при него по-късно и го учиш как да се защитава в такива случаи.

В) Намесваш се и се застъпваш за по-слабия. Не понасяш побойниците.

Отиваш на кино, за да гледаш отдавна очакван филм. В салона някой говори зад теб и ти пречи. Какво правиш?

А) Сменяш мястото си.

Б) Оплакваш се на управителя.

В) Обръщаш се и го поставяш на място. Я да млъкваш!!!

Никой не става да танцува на купона ти! Как реагираш?

А) Опитваш се да убедиш най-верните си съученици да излязат на дансинга.

Б) Решаваш, че купонът е провал, и избухваш.

В) Изскачаш на дансинга и показваш на всички най-новия си танц. Обичаш да се фукаш!

Трябва да си купиш тоалет за предстоящо събитие. Какво избираш?

А) Нещо семпло, класическо и черно. Така е сигурно, че няма да сбъркаш!

Б) Това, което е на мода в момента. Нищо старомодно не е в стила ти.

В) Нещо диво, за да те забележат — във възможно най-яркия цвят. Нищо чудно да поставиш началото на нова модна тенденция.

Родителите ти най-после са се смилили и са ти разрешили да си вземеш домашен любимец. Какво животно ще си избереш?

А) Кученце — искаш верен и гушкав другар.

Б) Котенце — като теб, то е независимо и със силна воля.

В) Змия — ще бъдеш сензацията на училището!

На двора в училище виждаш група момичета, които си говорят и гледат към теб. Какво си мислиш?

А) Просто си бърбят и се оглеждат наоколо.

Б) Вероятно обсъждат някое телевизионно предаване, което са гледали предната вечер.

В) Говорят си за теб — подобно на всички останали.

Резултати:

Предимно отговор А — почти Овен

Овенският ти характер се спотайва някъде, просто трябва да го изкараш на показ...

Предимно отговор Б — нещо като Овен

Притежаваш един куп от страхотните качества на Овен — не се бой да ги показваш!

Предимно отговор В — Овен отвсякъде

Брей, знаеш какво искаш и знаеш как да го постигнеш! Овен си до мозъка на костите.

ЗА АВТОРКАТА

До единадесетгодишна възраст Кати Хопкинс живее в Кения. Когато навършва осемнадесет години, родителите ѝ се връщат в Англия и тя постъпва в Манчестърския колеж по изкуствата. След една година го напуска и се присъединява към рокендрол бандата „Драйвиш Рок онд Рокетс“, която изнася концерти в местни колежи и университети като подгряваща група на състави като „Уизард“ и „Евъридж Уайт“. Освен това Кати работи в хипи магазина „На осмия ден“. Родителите ѝ я оставят с по-големия ѝ брат да се грижат за семейния им дом в Манчестър, известен като „355“, с идеята да дават под наем стаите за гости. Половината Манчестър се изрежда да живее там по едно или друго време, тъй като те дават стаите на най-различни свои приятели — музиканти и фенове. По-късно тя чете сценарии за комедийния отдел на Би Би Си и в продължение на две години всеки петък прави преглед на печата в телевизионния канал „Скай Нюз“.

Кати Хопкинс започва да се занимава с писателска дейност през 1986 г. Тя е автор на 16 нехудожествени книги на различни теми: от здравни до хумористични, и на 42 тийнейджърски романа, издадени в 25 държави. Бащата на Кати — Биби Хопкинс — също е писател.

Издание:

Кати Хопкинс. Танцуващата кралица

Английска, първо издание

Отговорен редактор: Венера Атанасова

Стилов редактор: Ангелин Мичев

Компютърна обработка: Костадин Чаушев

Коректор: Здравка Петрова

Илюстрация на корицата: Мариана Кръстева Станкова

Издателство Хермес, Пловдив, 2009

ISBN: 978-954-26-0802-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.